

ΕΤΟΣ Ε'

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡ. 22
247

1931

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

Και όλα αγαπούν το συμπλεκόμενο γλυκό 'Ολλανδικό γάλα ε ΓΚΛΟΡΙΑ, που περιέχει άριστη ποσότητα λακτόζης. Ο δεσποτέ θα το δαρεθούν.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Για τους μαιευτές εινε έκτακτο. Για τα μεγαλύτερα παιδιά πρακτικώτατο και θρεπτικό. Το λένουν μέσα στο νερό — το τρώνε όπως είναι, αλειμένο σε φρεσς ψωμί. Κι ας το παίρνετε με το καφέ σας — κίαιετε γλυκίσματα. Πάντοτε σ'α χρειάζεται το γάλα ε ΓΚΛΟΡΙΑ. Αί ξεχνάτε το κουτί με κινανόλευμο έτικέτα, με το κεφάλι της αγαλάδας και το κόκκινο λουλούδι.

Ήγγυημένον από τον 'Αμερικαν. Συνασπισμόν Γαλακτοχων Ειροδόντων. Λίεας 'Υόρκης.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΑΙ

Επιστημονικώς οι τελειότεροι. Προσδίδουν χάριν και υγιειν.

Κάλτσαι ελαστικάι, πλουσιωτάτη συλλογή.

Διάφορα είδη διάμασας. Έλαστικά πρὸς εξέλιψιν των ρυτίδων. Στὸ μοναδικὸν εἰς

τὸ εἶδος τοῦ **ΤΟ ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ**

Ὁδὸς Ἑμμανουὴλ Μπενάκη 5.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξετίαν ἑπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ, Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1. Ὁρὰ 9—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ. Ἀριθ. Τηλεφ. 7—62.

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ «GRUNIL»

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ο καταθέτης εκτός από τον τόκον 4ο)ο
ΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
είτε δια τον κίνδυνον ζωής, είτε αρρώστειας και ατυχημάτων.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Καταθέτει ο φρόνιμος και προνοητικός άνθρωπος ηλικίας 31 ετών, 55 πούμ, Δρχ. 20.000 και παίρνει δημοσίαν, με την οποίαν ήμπορει μέσω της Λαϊκής Τραπεζής είτε να την πωλήσῃ, είτε ν' ανοίξῃ λογαριασμό για να παίρνῃ και να δίνῃ χρήματα ὅποτε θέλῃ. Θά ἔχῃ τὸν τόκον τοῦ στίς 20.000 πρὸς 4 ο)ο Δρχ. 800 τακτικὰ κάθε χρόνο. Ἐν τῷ μεταξύ εἰν συμβῇ καὶ ἀποθάνῃ, ἡ οἰκογένειά του θά εισπράξῃ Δρχ. 50.000. Δηλαδή δύομισι φορές τὴν κατάθεσιν. Ἐάν δὲ ὁ καταθέτης δταν ἀσφαλιστῇ εἴχῃν ἡλικίαν μεγαλύτερη ἀπὸ 31 ετών, θά παίρνῃ ἀναλόγως μικρότερο ποσό.

Ὅσο ἡ κατάθεσις εἴνε μεγαλειότερη, τόσο ἡ ἀποζημίωσις εἴνε μεγαλειότερη.
Ἡ ἀσφάλεια ἀρχίζει ἀπὸ Δρχ. 2.000 καὶ κάθε φορὰ πὺν καταθέτει νέα ποσά, ἡ ἀσφάλειά του αὐξάνει.

ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ο φρόνιμος και προνοητικός άνθρωπος προτιμᾷ ν' ἀσφαλισθῇ δι' ἀρρώστεια καὶ ατυχήματα. Καταθέτει, 55 πούμ, πάλιν τὸ ἴδιο ποσὸν Δρχ. 20.000 καὶ παίρνει τὴν ὁμολογία, με τὴν ὁποίαν ήμπορεὶ, καθὼς εἴπαμε παραπάνω, νὰ τὴν πωλήσῃ ἢ νὰ παίρνῃ καὶ νὰ δίνῃ χρήματα μέσω τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς ὅποτε θέλει. Θά ἔχῃ τὸν τόκον τῶν Δρχ. 20.000 πρὸς 4 ο)ο Δρχ. 800 καὶ παραπάνω κάθε φορὰ πὺν ἀρρωστήσῃ θά παίρνῃ ἀποζημίωσι. Ἐάν π. χ. ἀρρωστήσῃ 20 ἐβδομάδες θά πάρῃ ἀποζημίωσι γιὰ τὰς 20.000 Δρχ. πὺν κατέθεσε Δρχ. 6.520. Ἐάν πάλι τὸν ἴδιο χρόνον εἴτε τὸν ἄλλον ξανααρρώστῃ θά πάρῃ νέα ἀποζημίωσι.

Ἐταὶ κάθε φορὰ πὺν ἀρρωσταίνει, εἴτε λίγες εἴτε πολλές ἐβδομάδες, εἴτε ὀλόκληρο χρόνο μέχρις ἡλικίας 55 ετών, θά παίρνῃ τὴν ἀνάλογη ἀποζημίωσι.

Ὅσο ἡ κατάθεσις εἴνε μεγαλειότερη, τόσο ἡ ἀποζημίωσις εἴνε μεγαλειότερη.
Ο ἴδιος καταθέτης εἰν συμβῇ νὰ πάθῃ ατύχημα καὶ ἀποθάνῃ, εἰν ἔχῃ καταθέσῃ Δρχ. 20.000 οἱ κληρονόμοι θά πάρουν Δρχ. 40.000, δηλαδή οἱ κληρονόμοι θά παίρνουν δύο φορές τὴν κατάθεσιν.
Ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ Δρχ. 5.000 καὶ κάθε φορὰ πὺν καταθέτει νέα ποσά, ἡ ἀσφάλεια αὐξάνει.

Ζητήσατε προγράμματα καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸ Ἰδρυμα καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς.

«ΓΚΡΕΚΑ»

Διὰ τὰς νέας μητέρας...
Η ΒΑΝΑΝΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ ΤΡΟΦΗ

Ευγεύστος, εἴναι ἀνεκτὴ ἀπὸ τὰς ἐγκύους πὺν συχνὰ δὲν ἀνεχονται συνήθεις τροφῆς.
Αἱ νέαι μητέρες πὺν τρέφονται μετ' ΒΑΝΑΝΙΑ ἔχουν ἀφθονώτερο καὶ θρεπτικώτερο γάλα καὶ ήμποροῦν νὰ θηλάσουν το βρέφος τῶν περισσότερων χρόνων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΕΔΕΞΔΙΜΟΓΩΡΕΙΑ

ΒΑΝΑΝΙΑ
ΔΙΔΕΙ ΝΕΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΖΩΓΡΑΦΟΣ-ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ - ΑΘΗΝΑΣ 57-ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περιανά Σας φορέματα με Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θά γίνουν ἐντελὼς καινεύρια.
Αἱ βαφὰι ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἑμπορικά τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μεδέρους χρωματισμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκκα 21α.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγτοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27 Ἀθήναι, τηλ. 1-68

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΤΗΜΙΣΕΙΣ σας ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ μανδρωτοίχων, ἀποτείνετε εἰς τὸν μοναδικὸν διὰ τὰς ἐπαρχίας διαφημιστὴν Νικέλαον Συριανᾶκην, ὁδὸς Ἀντίτης ἀριθ. 5.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΪΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αὐγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαρδάρης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΩΣΤΑ ΚΟΝΤΟΥ: Τὰ τραγούδια τοῦ χωριότη, ποιήματα.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὺν ἀσχολοῦνται μετ' τὴν τέχνην, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ τὴν ἐνθουσιάζουν κάθε τόσο καὶ προτιμοῦν νὰ τῆς δείχνουν τὴν ἀγάπην τους σὲ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα, καὶ κάποτε μάλιστα μ' ἕνα εἶδος σιωπῆς πὺν μπορεῖ νὰ παρεξηγηθῇ καὶ νὰ θεωρηθῇ ἀδιαφορία. Στὸ μεταξύ μελετοῦν, συλλογίζονται, γράφουν, ἀλλὰ μ' ἕναν τρόπο διακριτικὸν πὺν εἴνε ἀδύνατο νὰ μὴν κἀν ἐντύπωσι σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο ἐπιπόλαιη καὶ κενόδοξη ὡς τὴ δική μας, ὅπου τὴν περισσώτερη πέρασι ἔχει ἡ αὐτοδιαφάνεια καὶ ὁ αὐτοεγκωμισμός. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς, πὺν ἐκδηλώνουν τὴν ἀγάπην τους πρὸς τὴν ποίησιν μετ' μιὰ σιωπηλὴ ἀφοσίωσι καὶ ὅχι μετ' ἀπατηλὰς διακηρύξεις, εἴνε καὶ ὁ Μυτιληναῖος κ. Κόντος, ὁ ὁποῖος κυκλοφόρησε τελευταία σ' ἕναν ἐξαιρετικὰ καλοτυπωμένο τόμον τὰ «Τραγούδια τοῦ χωριότη».

Ο κ. Κόντος, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τῆς ἀναφερόμενης κτῶ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ χρονολογίει, γράφει στίχους ἀπὸ τὸ 1914. Εἴχε λοιπὸν τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ τόσα χρόνια κρατώντας ἀδημονεμένη τὴν ποιητικὴν του ἐργασίαν καὶ μὴν ἀπαιτώντας οὔτε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν σπουδαῖο ποιητὴ, οὔτε νὰ τοῦ δώσουν βραβεῖα, ὅπως κάνουν τόσοι ἄλλοι συνάδελφοί του πὺν, μετ' τὴν ἀλήθειαν, δὲν γράφουν καλυπτόμενοι στίχους. Ἡ μετριοφροσύνη αὐτῆ τοῦ ἐπαρχιώτου ποιητοῦ, χωρὶς νὰ εἴνε καθ' ἑαυτὴν σπουδατικὴ, ἀποχτὰ σημασίαν χάρις στὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τοῦ καιροῦ μας καὶ μᾶς διαθέτει κατ' ἀρχὴν εὐνοϊκὰ γιὰ τὸ κῦμα τῶν ποιημάτων του, ποιημάτων μὲς ὀλόκληρης δεκαπενταετίας.

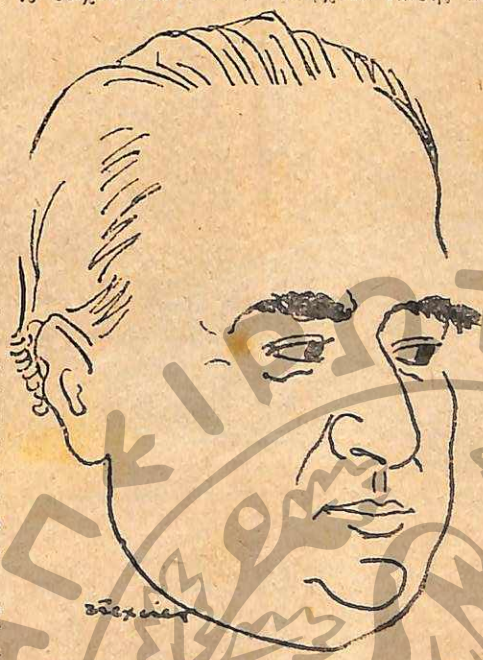
Ἐκεῖνο πὺν πρωτοπέφτει στὰ μάτια τοῦ ἀναγνώστη, μάλιστα ἀνοίξει τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κόντου, εἴνε ἡ γνώσις τῆς λειτουργίας τῆς γλώσσας μας καὶ τῶν κανόνων τῆς τέχνης, γνώσις πὺν ἔχει νὰ τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς ὑποδειγματικὴ. Ο ποιητὴς δείχνεται ἄμεσως κάποιος ἀκριβὸς τῶν τεχνικῶν ὅρων πὺν προϋποθέτει ἕνα καλὸ γράψιμο καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰ διδάγματα τῆς πείρας του ὅσο μπορεῖ

πὺν ἀποτελεσματικὰ καὶ εὐστοχᾷ. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἀσάφειες, ἐλευθερα μέτρα καὶ ποιητικὲς ἀδείες δὲν ὑπάρχουν εἰδῶ. Εἴνε μιὰ εἰσέρεσις πὺν δὲν τὴν παρατηροῦμε συχνὰ σὲ στίχους νεοφανῶν ποιητῶν καὶ πὺν γι' αὐτὸ τὴν σημειώνουμε μ' εὐχαρίστησιν.

Τὰ θέματα τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Κόντου, καθὼς τὸ δείχνει καὶ ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς του, εἴνε παρμένα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ φύσιν, ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τὸ ὕψος. Ἀντὶ νὰ χαρακτηρίσουμε τὴν προτίμησιν αὐτῆ ὡς δείγμα ὀπισθοδρομικῆς ἀντιλήψεως τῆς τέχνης, μᾶς φαίνεται λογικώτερο νὰ τὴν θεωρήσουμε ὡς ἕνα κίνημα ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν μητέρα τῶν ὅλων, τὴν ἀγνὴ καὶ αἰώνια, πὺν εἴνε ἡ γῆ. Ἡ ἐμπνευσις πὺν μπορεῖ νὰ παρᾷσῃ αὐτὴν, σὲ ὅσους θὰ ἐλθῇ πρὸς τὴν γῆν, καὶ ζήτῃσιν αὐτὴν μυστικῇ ἀναπόκρισιν μαζὺ τῆς, δὲν εἴνε τόσο εὐκαταφρόνητος ὅσο πιστεύεται τελευταία, οὔτε ἐξαντλοῦνται τόσο εὐκόλῃ. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ διάθεσι καὶ ὑπομονὴ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα παραβλέπονται.

Ἐάν ὅμως ἡ ἀφετηρία τοῦ ἔργου τοῦ κ. Κόντου εἴνε τόσο ἐπιτυχὴς, δὲν ὑπονοῦμε νὰ πώμε ὅτι παρουσιάζει τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν καὶ στὴν ἐκτέλεσιν.

στὸ χειρισμὸν τῶν φυσιοκρατικῶν του θεμάτων. Ὑπάρχουν βέβαια πολλὰ σημεία—τὰ περισσότερα ἴσως—ὅπου ὁ ποιητὴς δέχεται τῆς ἐντυπώσεως ἀπὸ τὴν ἴδιαν τὴν πηγὴν, ἀλλὰ δὲν τῆς βλέπει μετ' τὸ μάτι τὸ δικὸν του, γιὰ τοῦτο λείπει τὸ ἰσχυρὸ ἐκείνο γνώρισμα πὺν εἴνε τόσο σπάνιον καὶ πὺν ἀποτελεῖ τὴν προσωπικότητά του. Ὑπάρχουν ἐπίσης πολλὰ μέρη, ἰδίως

Ὁ διάσημος Ἰσπανὸς συγγραφεὺς Ἐνρίκος ντ' Ὄγς, ὁ ὁποῖος εἴχε ἐπισκεφθεῖ κατὰ τὰς Δελφικὰς Ἑορτὰς τὰς Ἀθήνας.

στίχοι: «Στὸν ἱακὸν τοῦ πύκου» καὶ «Πέρα ὁ κάμπιος (πέρα τὸν ποταμὸν) καὶ ἡ ἀνατριχίλα τοῦ ἡμεροῦ ἐπιπίπτει (ὡς τ' ἀγκάθια) ἀπὸ τοῦ αἵματος» καὶ «Μοῦ ἀρέσει πύ, περιλλέες πύ στοῦ (χεροῦ) τὸ θέμιστος, λευκὲς πὺν ἀράδα δροῦνται στῆς (ρεματιᾷς) τὰ βάθια».

Σ' εὐγενικὸν παράπονον σὰς ῥέει ἡ (θλίψι) ἀγάλη καὶ μέσ' στοῦ ἡλίου τὸ θρίαμβο καὶ (στῆς) νυχτὶς τῆς χάρις, πὺν ἀπ' τῶν κλωνιῶν σας νὰ λου- (στῇ) γλυστράει τὰ χρυσοσκάλια—σειστὴ κ' ἀσημαστράγαλη νεράϊδα— (τὸ) φεγγάρι.

ΑΝΤΗ ΠΕΡΝΑΡΗ: Διπλὸ ξεφαντωμὸν, ποιήματα.

Ο κ. Περνάρης, δίνοντας στὰ τραγούδια του τὸν παραπάνω τίτλον, δὲν θὰ φανταζόταν ποτὲ πὺς ἔμπορεσε νὰ γίνη... συμβολικὸς. Καὶ ὅμως ἔγινε ἀθάλα του... προσφύτης. Τὰ ποιήματά του εἴνε γλέντι, πανηγύρι, σωτὸ ξεφάντωμα. Καὶ γιὰ νὰ σὺν ἀφήσουμε σχετικῶς καμμιὰ ἀμφιβολίαν στοὺς ἀναγνώστες μας, ἀντιγράφουμε καὶ τοὺς προσφύτους ἕνα ἀπ' αὐτὰ, τὸ «Ἀσέλγητες νύχτες»:

Ὡ εἰσεῖς νυχτὶς ἀσέλγητες, ὅλο μα- (γεία) καὶ βάθος, ἀνατριχίλα αἰσθητικῆς πὺς μ' ἔχετε (μεγέθη)!

Εἰς τὴν ψυχὴν μου δώστε θρωτιὰν- (κο) ἕνα πάθος, πὺν τὸν ὀλόσιον φόβον μου σὲ μιὰ (σιγῇ) νύκτι!

Τὴν τσοῦμπρα τὴν νεωταριὰν κυτταῖον, (σὰν) προβατὶνα πὺν βόσκει μέσ' τῆς ἡδονῆς τὰ πλέ- (για) τὰ λευκάδια καὶ μόλις φάει βοτάνισται πάλι πύ- (φια) ἀπὸ πείνα καὶ χάνεται στοῦ χροταρίου τῆς ἡ- (δης) μου τὰ χάρδια.

Ὡ, εἰσεῖς νυχτὶς ἀσέλγητες, τὸ μαῦ- (ρο) σας τὸ φόντον σκλαβώνει με καὶ Ἀεαντὸν ἀληθινὸν (με) κάνει, ἔτοιμο μέσ' στῆς ἡδονῆς τὸν τρικυ- (μίδον) πόντον ἀπὸ τοῦ αἰσθητικῆς του χαθὸν γιὰ (πάντα) νὰ πεθάνῃ.

ΣΗΜ. ΧΑΜ καὶ ΓΑΦΕΘ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ μας ἐξοφυλλοῦ εἴνε ἔργον τοῦ Χάνς Νανκάλ μετ' τὸν τίτλον «Ἡ προσοχὴ τῆς Βεδοῦνας».

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ
«ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ»
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ!

Πώς ξεφορτωνόντουσαν τὰς συζύγους των οἱ ἄρχοντες τοῦ Μεσαίωνα. Ὁ θάνατος τῆς Μαρίας Στοῦαρτ. Αἱ μάρτυρες τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Πῶς πέθαιναν ἡ ἀριστοκρατίδες, Ντυμπάρρ, Καρλόττα Κορνταί, Μαντάμ Ρολάν. Γυναίκες μάρτυρες καὶ γυναίκες κοκοῦργοι. Πῶς ἐγκληματοῦν ἡ γυναίκες. Πῶς ἡ δημοκρατοὺς σκότωσε τὸ μνηστήρα της. Αἱ δολοφονίαι τῶν συζύγων των. Τὸ μπαῦλο μὲ τὸ πτώμα τοῦ δολοφονημένου. Μία σύγχρονη φαρμακευτικὴ. Ἡ ψυχραιμία μὴς Ἀμερικανίδος καταδίκου, κτλ. κτλ.

ρίσκεται, ὥστε νὰ χαρίζῃ τὴν εὐνοίαν της, πὺν ἐπρεπε ν' ἀνέκη μόνον στὸ βασιλεῖα, καὶ σ' ἕνα νεαρό λόρδο ἀπὸ τοὺς αὐλικούς της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς συζύγου ἀπιστίας ἐθεωρεῖτο ὡς ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, στὸ παλάτι τοῦ Φαδεργκάβ ἐπείσε κάτω ἀπὸ τὸν πέλεκυ τοῦ δημίου τὸ ὄρατο κεφάλι τῆς βασίλισσας Μαρίας Στοῦαρτ. Ἡ πολιτικὴ σκοπιμότης καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς συνμάχησαν γιὰ νὰ καταστρέψουν τὴν γυναῖκα αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὸ μόνον ἐγκλημα ὑπῆρξε τὸ ὅτι θέλησε νὰ μετατρέσῃ τὴν σκυθρωπὴ Σκωτία τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐξνοιαστὴ ζωὴ τῆς Γαλλικῆς Αἰῆδος καὶ ἡ ὁποία ἀναγκάστηκε, πολέμουμένη ἀπὸ τοὺς φανατικούς Σκώτους, νὰ ζῇ τὴν ἄσπρη καὶ προστασία ἀπὸ τὴν μαγικήν της, τὴν βασίλισσα.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεωτέρας ἐποχῆς ἀκόμα, ἡ γυναίκες ἡ κατηγορούμενες ἐπὶ μαγείᾳ καὶ γονότοισαν ζωντανὰς κατὰ χιλιάδες.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἄρχοντες καὶ βασιλεῖδες ξεφορτωνόντουσαν τὴς συζύγους τους, τὴς ὁποίας εἶχαν πεῖα βαρεθεῖ, κατὰ τὸν πῶ εὐκολο καὶ βολικό τρόπο. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὴς χωρίσουν, γιὰ δὲν τοὺς τὸ ἐπέτρεπε ἡ Ἐκκλησία, τοὺς ἐπέριπταν μὴ ὁποιαδήποτε κατηγορία καὶ τὴς παρέδιδαν σὲ ἕνα καθοδηγούμενο ἐκ τῶν προτέρων δικαστήριο, τὸ ὁποῖο μὲ τὴν σειρά του τὴς παρέδιδε στὸ δῆμιον.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴς ὁγδὼ γυναίκες τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Η', τοῦ Ἀγγλοῦ Κομανσώγωνος, ἡ τρεῖς, δηλαδὴ ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη καὶ ἡ πέμπτη, τελείωσαν τὴ ζωὴν τους κάτω ἀπὸ τὸν πέλεκυ τοῦ δημίου. Πρῶτη ἡ γλυκαὶ Ἀννα Μπλέυν, δεύτερη ἡ Ἰωάννα Σέιμουρ καὶ τελευταία ἡ Κατερίνα Χόλμπερ, ἡ ὁποία ἦταν τόσο ἀπε-

Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας.

Στὸ κεφάλι ὄλων αὐτῶν τῶν γυναικῶν λάμπει ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου. Ὑπῆρξαν ὅλες μάρτυρες, ἀσέβως τῆς κατηγορίας γιὰ τὴν ὁποία θανατώθηκαν. Καὶ τὸ ἴδιο φοτεινὸ στεφάνι λάμπει καὶ στὸ κεφάλι τῶν γυναικῶν πὺν ἀνέθηκαν στὸ ἰκρίωμα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Τομοκρατίας. Φωτίζει τὸ μέτωπο τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας, τῆς τραγικῆς βασίλισσας, τῆς πεινιχίσσας Λαμπάλ καὶ τῶν τῶσων Γαλλίδων ἀριστοκρατίδων, ἡ ὁποία με ὁθόρας καὶ ἀξιοπρέπειας ἀνέβηκε στὸ κάρο γιὰ νὰ δειγνθῇ στὸ ἰκρίωμα καὶ ἔκριναν τὴν τελευταία τους ἀλλήλη ὑπόκλησι μὲρσὶ στὴν γυλιτίνη.

Ἀπ' ὅλες αὐτές, τοῖς γυναίκες ξεχωρίζουν, τοῖς τελείως διαφορετικοὶ χαρακτῆρες: Ἡ κόρη τῆς Ντυμπάρρ, ἡ κόρη μὴς πλίστορας, ἡ εὐνομένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', ἡ ὁμοεισὴς γυναικα τῆς ἐποχῆς της, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Μισαμπὺ ὁ ἴδιος εἶπε: «Ἄν δὲν ὑπῆρξε Ἰσοτία, αὐτὸ ἦταν σφάλμα τῶν

θεῶν πὺν τὴν ἔπλασαν τόσο ὠραία». Ἡ κόρη τῆς Ντυμπάρρ λοιπὸν θανατώθηκε ἀκριβῶς γιὰ τὴν τόσο ὠραία, γιὰ τὸ κόσμος τὴν εἶχε φρονήσει, γιὰ τὸ ὅχιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καταγόταν, δὲν μπορούσε νὰ τὴς συγχώρησῃ τὸ ὅτι ἔφτασε τόσο ψηλά!...

Ἡ Καρλόττα Κορνταί, ἡ νέα ἀπὸ τὸ Κανέ, ἡ ὁποία ἐκλίνησε καὶ πῆγε ὀλομόναχη στὸ Παρίσι μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν τύραννο καὶ δολοφόνου Μαρὰ, καὶ αὐτὴ σκότωθηκε γιὰ τὴν ἀγνή ιδέα τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποία εἶχαν κατασιλώσει ὁ Μαρὰ καὶ ὁ Ροβεσπιέρους. Ἄν ὁ Βροῦττος θεωρεῖται ὡς ὁ κλασικὸς δολοφόνος γιὰ πολιτικούς λόγους, τότε ἡ Καρλόττα Κορνταί ἦταν ἡ πρῶτη πολιτικὴ δολοφόνος τῆς νεωτέρας ἐποχῆς. Ἦταν ἀξία μαθήτρια τοῦ Βροῦττου καὶ πέθανε γιὰ μὴ ιδέα!

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ κάτω ἀπὸ τὸν πέλεκυ τοῦ δημίου.

Ἡ κυρία Ρολάν πάλι, ἡ σύζυγος τοῦ Γερωνδίνου ὕπουργου, ἐπέθανε γιὰ τὴν πολλὴ ἐξυπνὴ, γιὰ τὴν μὴ γυναῖκα μὲ μυαλὸ πολιτικὸ, γιὰ τὴν ἡ ψυχὴ τοῦ κόμματος τῶν Μερσιπαθῶν, πὺν ἤλπιζε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα νέο κόσμο ἐπάνω στὰ συντρίμια τοῦ παλίου. Ἦταν μὴ γυναῖκα μεγαλοφυΐας. Ἡ πολιτικὴς της μελέτης δειγνουν τὴν ἄμετρη ἀγάπη της γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀναγέννησι τῆς πατρίδος της. Ὡς καὶ στὴ φυλακὴ τῆς ἀκόμα, τὴν παραμονὴ τοῦ ἀποκαταστατοῦ τῆς εἶχε ἀκετὸ σθένος καὶ ψυχραιμία, ὥστε νὰ γράψῃ τὴν «Ἐπικήρη» πρὸς τοὺς ἐπικρινόμενους, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πῶ ἐνδιαφέροντα καὶ πῶ συγκινητικὰ δοκουμενὰ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἐποχὴ τῶν γυναικῶν—κοκοῦργων, ἐξαιρέσει τῶν γυναικῶν θυμάτων τοῦ μολοσεβισμού.

Μολονότι ἡ γυναίκες παίζουν πολλὸ

μεγάλον ρόλον στὴ σύγχρονη ἐγκληματολογία, ἐν τούτοις ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν πὺν καταδικάζονται σὲ θάνατον εἶναι πολὺ περιορισμένος. Κι' αὐτὸ γιὰ τὰ ἐγκλήματα πὺν κάνουν ἡ γυναίκες εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν. Ὁ προμελετημένος φόνος π.χ. εἶναι ἐγκλημα πολὺ σπάνιον στὴς γυναίκες. Μία γυναῖκα συνήθως σκοτώνει ἂν βρασμὸ ψυχικῆς ὁρμῆς. Ἄν ὁμως καμμία φορὰ τὴν εἶχε ἔχῃ πραγματικὸν προμελετητὴν τὸν φόνο, τότε δειγνὴ τὴ μεγαλειότητα τῆς ψυχραιμίας τῆς προπαρασκευαστοῦ καὶ τὴν πῶ ἀξιοθαύμαστη «φινέτσα».

Μία ἀπ' αὐτές ἦταν ἡ Γκρέτα Μπάιερ, ἡ κόρη ἑνὸς Γερμανοῦ δημάρχου. Ἡ νέα αὐτὴ κατὰ τὸ 1907, ἐσκότωσε τὸν ἀρραβωνιαστὴν τῆς, ἕνα νεαρό μηχανικόν, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κληρονομήσῃ τὴν μεγάλην του περιουσίαν. Γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς κακούργους τῆς σκοπούς, ἔδωσε τὰ μάτια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα γιὰ νὰ τοῦ βάλῃ δὴθεν μέσα μὴ καραμέλλα. Ἀντὶ ὁμως τῆς καὶ τοῦ φύψε μὴ σφαῖρα στὸ λάρυγγα! Τὸ ἐγκλημα τῆς τὸ ἐξετέλεσε μὲ τὴν μεγαλειότητα τῆς ψυχραιμίας καὶ τοῦ εἶχε ὑπολογίσει σὲ ὅλες τῶν τῆς λεπτομερείας. Μολαταῦτα τὰ μέτρα πὺν εἶχε λάβει δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ μὴ φανερωθῇ. Συνελήφθη, δικαστικῆ καὶ τελείωσε τὴ ζωὴ τῆς στὴ λαμητόμο.

Ἡ περίπτωση τῆς Γκρέτας Μπάιερ εἶναι ἀπὸ τὴς μοναδικῆς στὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά. Τὸ τυπικὸν γυναικεῖον ἐγκλημα εἶναι ἡ δολοφονία τοῦ συζύγου, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ φόνον ἐκ προμελέτης. Καὶ τὴς περισσοτέρας φορὲς σ' αὐτὸ τοῦ εἶδους τὴς δολοφονίας συνένογος εἶναι καὶ ὁ ἐρασστής. Ἔτσι ἡ Ἀνγλίδα Ἐδὴ Ὁωμψὺν ἐσκότωσε τὸν σύζυγόν της ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν ἐραστὴν τῆς Μπαίγντς. Δολοφόνος τοῦ συζύγου τῆς ἡ

Ἡ κ. Ροὺθ Σνάιντερ. Κατεδικάσθη τὸ 1928 εἰς θάνατον γιὰ τὸν δολοφόνου τὸν σύζυγόν της.

ταν ἐπίσης καὶ ἡ συγγραφεὺς Λουίζα Βεσσαράβ, τῆς ὁποίας ἡ δίκη ἀναστάτωσε τὸ Παρίσι κατὰ τὸ 1922. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μετὰ τὸ ἐγκλήμα τῆς παρέδωσε στὸ Σταθμὸ τοῦ Βορρῶ τοῦ Παρισιῶ ἕνα μπαῦλο σ' ἕνα χαμῶλη μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸ στείλῃ σὲ μὴ ὠρισμένη πῶ τῶν ἐπαρχιῶν. Τὸ μπαῦλο ὅμως ἦταν ἀσυνήθιστα βαρὺ καὶ ἀνέδιξε μὴ παρὰδῶξῃ μισροδία. Ὁλα αὐτὰ ἐκίνησαν τὴς ὑποψίες τοῦ χαμῶλη, ὁ ὁποῖος ἀνοίξε τὸ μπαῦλο καὶ βρῆκε μέσα τὸ ἀποσυντεθειμένο πτώμα ἑνὸς ἀνδρός. Ἡ κυρία Βεσσαράβ συνελήφθη ἁμέσως καὶ ὡμολόγησε πῶς εἶχε σκοτώσει τὸν σύζυγόν της μὲ τὸ πιστόλι. Μετὰ τὸ φόνο εἶχε γράψῃ τὸ πτώμα μέσα στὸ μπαῦλο καὶ ἤθελε νὰ τὸ ξεφορτωθῇ στέλνοντάς το ταξιδιᾶν μὲ τὸν σιδηρόδρομον.

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀμερικανίδα Ροὺθ Σνάιντερ, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ 1928, ἐξετελέσθη ἐπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα, ἐσκότωσε τὸν σύζυγόν της, τὸν συγγραφέαν Ἀλβέρτον Σνάιντερ, ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν φίλον τῆς Γιούντ Γκράιη. Σὲ ἄλλη κατηγορία πάλι ἀνήκει ἡ Οὐγγαρίδα φαρμακευτρία, ἡ κομικὴ Κάρντος, ἡ ὁποία προμήθευε στὴς γυναίκες πὺν ἤθελαν νὰ ξεφορτωθοῦν τοὺς ἡλικιωμένους συζύγους των ἀρσενικόν. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔφτανε ὑέρι τοῦ σημείου νὰ δύνῃ στὴν πελάτιδες τῆς καὶ συμβουλὰς γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐπρεπε νὰ ἀναμίξουν τὸ ἀρσενικόν στὸ φαγητὸ τῶν συζύγων τους γιὰ νὰ ἔχῃ μεγαλειότητα ἐνέργεια.

Σίγουρα ὅμως καμμία γυναῖκα δὲν ἐθάδισε τὸ δρόμον τοῦ ἰκρίωματος μὲ τέτοιον ψυχραιμία καὶ αὐτοκυριαρχία. Ὅσα ἡ Βιόνην Σρέντερ, ἡ 22εὴς Πενσυλβανία. Ἡ νεαρὰ αὐτὴ δολοφόνος ἐσκότωσε μαζὺ μὲ τὸν ἐραστὴν τῆς ἕνα ἀστυνομικόν, ἔκρινε μαζὺ τοῦ ἑνὸς σὺν λιστέας καὶ στὸ τέλος, ὕστερον ἀπὸ μὴ κινηματογραφικὴ καταδίωξι μὲ αὐτοκίνητον καὶ μὲ ἀεροπλάνον κατὰ ὑψικόν ἔλπε τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου.

συνελήφθη μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα σὺν ὁλο τῆς. Ὅταν ἄκουσε τὴν καταδίωξη τῆς ἐδήλωσε ὅτι θὰ δειγνὴ τοὺς Ἀμερικανούς πῶς ἔδει νὰ πεθάνῃ μὴ γυναῖκα. Καὶ ἐκράτησε τὸ λόγο τῆς. Τὴν παραμονὴ τῆς θανατικῆς τῆς ἐκτελέσεως, παρακάλεσε νὰ τῆς φέρουν ὅλα τὰ σατυρικά φύλλα, τὰ διδάσκει μὲ κέφι καὶ φάνηκε νὰ διασκεδάζῃ υπερβολικά. Ὑστερα, ὅταν τὴν ζύντησαν γιὰ νὰ τὴν δειγνθῇ τὸν θάνατον, ἔκανε τὴν τουαλέτταν τῆς μὲ τὴν μεγαλειότητα ἐπιμελείας, ὥστε ἕνα γυνὴ μεταξὺ φόρου, δὲν ἔβλεπε νὰ βάλῃ πούδρα καὶ κραγιὸν στὰ νείλη της, ἀνελήφθη καὶ βοήθεια καὶ κάθησε γελαστὴ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Τὸ γλωσσὸ τῆς πρόσωπον ἐξακολουθοῦσε νὰ γαμογελάει ἀκόμα καὶ ὅταν τὴν κατέλαβαν οἱ σπασμοὶ τοῦ θανάτου. Ἐμεινε γυναῖκα ὡς τὴν τελευταία τῆς στιγμῆ.

Τί, πέθανε; φώναξε κατὰπληκτος ὁ Ροὺμπενς.

—Ναί, πέθανε καὶ κανένας ὡς τώρα δὲν πρόσεξε τὸ ἀριστοτεχνικὸν τοῦ ἀποκρίθηκε πικρὰ ὁ ἡγούμενος, ἐνῶ ἔλπερε νὰ μείνῃ περισσότερο σ' ὄνομα τοῦ καὶ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ καὶ τῆς δικῆς σας δόξης ἀκόμα...

—Καὶ ὅμως, τὸν διέκοψε ὁ καλλιτέχνης μὲ μὴ ψυχρὴ ἀπεροχία, καὶ ὅμως, πάτερ μου, ἐγὼ πὺν σὰς μιλῶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἶμαι ὁ Παῦλος Ροὺμπενς!

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, τὸ ὄχι πρόσωπον τοῦ ἡγουμένου ἐμψυχώθηκε ἀπὸ μὴ κομψὴ θερμὴ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἐβγαλιν σπῆσε. Κάτωφωστε τὸ βλέμμα τοῦ στὸ συνομιλητῆ τοῦ μὲ ἕνα εἶδος περσιονίας καὶ θαυμασμοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀπεροχία αὐτὴ δὲν ἐβάσταξε πολὺ. Χαιρήθηκε γρήγορα.

—Παράλιαονται μαθήματα πιάνου. Ἐπίσης προγυμνάζονται δι' ἐξετάσεις μαθητῶν καὶ μαθήτριαι εἰς τὰ Θεωρητικὰ μαθήματα καὶ Ἀρμονίας μὲ ἐλαχίστας τιμὰς. Πληροφονία: Πέτρας 7, παράλληλος ὁδοῦ νορμαν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Μία μέρα ὁ διάσημος Φλαμανδὸς ζωγράφος Ροὺμπενς εἶχε παραλάβει τοὺς πῶ ἀγορημένους μαθητὰς τοῦ καὶ βγῆκε μαζὺ τοὺς στὰ περίχωρα τῆς Μαδρίτης. Καθὼς πῆγιναν, βρῆκαν ἀπρὸς τὰς ἑνα μοναστήρι καὶ μπῆκαν μέσα γιὰ νὰ μελετήσουν τὴς τοιχογραφίας του.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ διάσημος ζωγράφος κύπτει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σποδὸς τοῖχους τῆς ζωγραφίας, παρατήρησε ἔξωφρα μὴ ἐκπληξί τοῦ σὲ κάποια ἀπομνηστικὴ μὴ τοιχογραφία πὺν τοῦ προκάλεσε τὸ θαυμασμό.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ παρίστανε τὸ θάνατον ἑνὸς μοναχοῦ καὶ ἔδειγνε πῶς ἦταν κατωμένη ἀπὸ ζωγράφον μὲ ἔκτακτη καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα, μὲ ἐξαιρετικὸν τάλαντον, μὲ ἀπαράμιλλον γρησῆρα.

Ὁ Ροὺμπενς προσκάλεσε τότε τοὺς μαθητὰς τοῦ γιὰ νὰ τοὺς δειγνὴ τὴ ζωγραφίαν πὺν ἀνακάλυψε καὶ συμμερίστηκαν ὅλοι τὸ θαυμασμὸν τοῦ διδάσκαλου τους.

—Καὶ ποῖος εἶναι ὁ τεχνίτης αὐτοῦ τοῦ ἔργου; ρώτησε ὁ Βάν Ντούκ, ὁ εὐνοούμενος μαθητῆς τοῦ Ροὺμπενς.

—Ὑπῆρξε γραμμένο κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα ἕνα ὄνομα, ἀλλὰ κάποιος φρόντισε καὶ τὸ ἔσθωσε, ἀποκρίθηκε ὁ Βάν Τούλντεν. Ἄλλος μαθητῆς τοῦ Ροὺμπενς.

Τότε ὁ Ροὺμπενς κάλεσε τὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηρίου καὶ τὸν ρώτησε ποῖος ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου ζωγράφου, τοῦ ὁποῖο ἡ εἰκόνα τοὺς εἶχε προξενήσει τόσην ἐντύπωσιν.

—Ὁ ζωγράφος αὐτοῦ τοῦ ἔργου δὲν ἀνήκει πῶς σὲ τοῦτον τὸν κόσμο! ἀποκρίθηκε ὁ γηραιὸς ἱερωμένος.

—Τί, πέθανε; φώναξε κατὰπληκτος ὁ Ροὺμπενς.

—Ναί, πέθανε καὶ κανένας ὡς τώρα δὲν πρόσεξε τὸ ἀριστοτεχνικὸν τοῦ ἀποκρίθηκε πικρὰ ὁ ἡγούμενος, ἐνῶ ἔλπερε νὰ μείνῃ περισσότερο σ' ὄνομα τοῦ καὶ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ καὶ τῆς δικῆς σας δόξης ἀκόμα...

—Καὶ ὅμως, τὸν διέκοψε ὁ καλλιτέχνης μὲ μὴ ψυχρὴ ἀπεροχία, καὶ ὅμως, πάτερ μου, ἐγὼ πὺν σὰς μιλῶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἶμαι ὁ Παῦλος Ροὺμπενς!

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, τὸ ὄχι πρόσωπον τοῦ ἡγουμένου ἐμψυχώθηκε ἀπὸ μὴ κομψὴ θερμὴ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἐβγαλιν σπῆσε. Κάτωφωστε τὸ βλέμμα τοῦ στὸ συνομιλητῆ τοῦ μὲ ἕνα εἶδος περσιονίας καὶ θαυμασμοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀπεροχία αὐτὴ δὲν ἐβάσταξε πολὺ. Χαιρήθηκε γρήγορα.

—Παράλιαονται μαθήματα πιάνου. Ἐπίσης προγυμνάζονται δι' ἐξετάσεις μαθητῶν καὶ μαθήτριαι εἰς τὰ Θεωρητικὰ μαθήματα καὶ Ἀρμονίας μὲ ἐλαχίστας τιμὰς. Πληροφονία: Πέτρας 7, παράλληλος ὁδοῦ νορμαν.

—Ποῖος εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ, πάτερ μου; Λέγε μου το, σὲ παρακαλῶ, ἐμεινε ὁ Ροὺμπενς.

—Ὡ, ἂς μπορούσα νὰ τὸ φανερώσω στὸν κόσμο, ἂς μπορούσα νὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν δόξαν πὺν τοῦ ἀξίζει! φώναξε ὁ ἡγούμενος καὶ σάπασε ἀμέσως.

Ὁ Ροὺμπενς καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν ὁ μαθητῆς τοῦ Ζάκας, Βάν Τούλντεν, ζορντάνες περικύκλωσαν τὸν ἡγούμενον καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου καλλιτέχνη.

Ὁ ἡγούμενος ἔτρεψε τώρα. Κρύβος ἰδρώτας κυλούσε ἀπὸ τὸ μέτωπόν του σὰ κατακίτρινα μάγουλά του καὶ τὰ χεῖλη τοῦ συνεσπῶντο σὰν νάσαν ἔτοιμα νὰ πῶν τὸ μυστικὸν πὺν μόνον αὐτὸς ἐγνώριζε.

—Λοιπὸν πῶς ὀνομαζόταν; ξαναρώτησε ὁ Ροὺμπενς.

Ὁ ἡγούμενος ἔκρινε μὴ χαλαστὴ οριστικὴ χειρονομία καὶ ἀπάντησε:

—Ποῖος εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ, πάτερ μου; Λέγε μου το, σὲ παρακαλῶ, ἐμεινε ὁ Ροὺμπενς.

—Ὡ, ἂς μπορούσα νὰ τὸ φανερώσω στὸν κόσμο, ἂς μπορούσα νὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν δόξαν πὺν τοῦ ἀξίζει! φώναξε ὁ ἡγούμενος καὶ σάπασε ἀμέσως.

Ὁ Ροὺμπενς καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν ὁ μαθητῆς τοῦ Ζάκας, Βάν Τούλντεν, ζορντάνες περικύκλωσαν τὸν ἡγούμενον καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου καλλιτέχνη.

Ὁ ἡγούμενος ἔτρεψε τώρα. Κρύβος ἰδρώτας κυλούσε ἀπὸ τὸ μέτωπόν του σὰ κατακίτρινα μάγουλά του καὶ τὰ χεῖλη τοῦ συνεσπῶντο σὰν νάσαν ἔτοιμα νὰ πῶν τὸ μυστικὸν πὺν μόνον αὐτὸς ἐγνώριζε.

—Λοιπὸν πῶς ὀνομαζόταν; ξαναρώτησε ὁ Ροὺμπενς.

Ὁ ἡγούμενος ἔκρινε μὴ χαλαστὴ οριστικὴ χειρονομία καὶ ἀπάντησε:

—Ποῖος εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ, πάτερ μου; Λέγε μου το, σὲ παρακαλῶ, ἐμεινε ὁ Ροὺμπενς.

—Ὡ, ἂς μπορούσα νὰ τὸ φανερώσω στὸν κόσμο, ἂς μπορούσα νὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν δόξαν πὺν τοῦ ἀξίζει! φώναξε ὁ ἡγούμενος καὶ σάπασε ἀμέσως.

θεῖ, τότε θὰ ἐνεργήσω διὰ τοῦ Παναγιωτάτου Πάπα νὰ διαταχθῇ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ καλλι τοῦ καὶ νὰ ξαναπάρῃ τὴν γέννησιν τοῦ πινέλου... Ὁ Πάπας μὲ ἔκρινε, πάτερ μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ κἀνῃ αὐτὴ τὴ χάριν...

—Δὲν θὰ τὰς πῶ ὅτε τ' ὄνομα τοῦ, ὅτε τὸ μοναστήρι στὸ ὁποῖο κατέφυγε, ἀπάντησε μὲ σταθερότητα ὁ ἀποστόλος ἡγούμενος.

—Ὡς βάλοι τὸν Πάπα νὰ σὲ διατάξῃ καὶ θὰ τὸ κάμῃς θέλοντας καὶ μὴ! φώναξε ὁ Ροὺμπενς μὲ θυμὸν.

—Ἀκούστε με, εἶπε μὴ ἦπιν τρῶπο ὁ μοναχὸς, ἀκούστε με γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Πιστεύετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πάλαι ποτὶ αὐτὴ τὴν ιδέα ποροῦ ἀπαρητηεῖ τὴν δόξαν καὶ τὸν κόσμο; Πιστεύετε μὲ ὅτι δοκιμαστήτης καὶ δοκιμαστήτης σκληρὰ ποροῦ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασίν του. Ἡ ἀδίκαιος πίκρες, ἡ σκληρὰς θλίψεως, ἡ διδοχικὴς ἀπογοητεύσεις τὸν ἔκριναν νὰ λυγίσῃ καὶ ν' ἀναγνώρισι τὸ τέλος ὅτι τὰ πάντα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ εἶναι ματαιότης...

Ἀφῆστε τὸν λοιπὸν τὸ δυστυχὴ νὰ πεθάνῃ στὴν ἀφάνειάν του, μέσα στὸ ἄστυλο πὺν βρῆκε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ δεινὰ τοῦ βίου καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς ψυχῆς του. Ἀλλοῦτε ἡ προσπάθειάς σας δὲν θὰ κατέρωθοναν τίποτε, γιὰ τὸν ποροστατεύει πῶς ὁ Θεός, ὁ Θεὸς πορὸ τὸν κάλεσε κάτω ἀπὸ τὴν σκέπην του...

—Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἀφαιρέσει ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Ίρβιγκ σήκωσε τη λάμπα πάνω από το κεφάλι του και κύτταξε μέσα στην κρεββατοκάμαρα, μα δεν διέκρινε τίποτα.

— Έμπρός! είπε τότε. Κι' οι τρείς μαζί μπήκαν μέσα. Ο Ίρβιγκ προχώρησε ίσια στο κρεβάτι της Μπάρκλαιν. Μόλις όμως πλησίασε εκεί, μια κραυγή καταπλήξεως ξέφυγε από το στόμα του.

Η χορεύτρια δεν ήταν εκεί. Δεν κοιμόταν... Δεν ήταν πλαγιασμένη...

Πού ήταν τότε; Και γιατί δεν απαντούσε πού της χτύπησαν και της φώναζαν;

Το κρεβάτι της ήταν άνω-κάτω. Ένα προσκέφαλο βρισκόταν πεσμένο στο πάτωμα.

Ένας από τους άστυνομικούς πού σκυψε να το σηκώσει, τινάχτηκε άμέσως όλόθεος, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τη φρίκη.

Ο Ίρβιγκ, πού σ' έλο αυτό το διάστημα κύτταξε γύρω στο δωμάτιο, αναζητώντας παντού τη χορεύτρια, τον ανέληψε και τον ρώτησε:

— Τι τρέχει; — Εκεί, εκεί... τραύλισε ο άστυνομικός δείχνοντας κάτω από το κρεβάτι.

Ο Ίρβιγκ έσκυψε άμέσως και κύτταξε κάτω από το κρεβάτι της Μπάρκλαιν...

Το όραμα πού αντίκρισε εκεί τον έκανε να σφίξη τα δόντια του από οργη και βαθειά συγκίνηση.

Κάτω από το κρεβάτι βρισκόταν ξεπλωμένη, υπνία, η Δίλιαν Μπάρκλαιν...

Το πρόσωπό της ήταν φοικωδώς ώχρο και συνεσπασμένο. Τα μάτια της, τα όρατά της μάτια πού έγοήτευαν άλλοτε, πεταγμένα έξω...

Ο Ίρβιγκ έτριξε τα δόντια του με λύσσα και μουρμούρισε μια φρικτή βλαστήμια.

Ήταν τρομερό, ήταν άπίστευτο!... Τον είχαν λοιπόν νικήσει οι κακούργοι;

Γεμάτος συγκίνηση, γεμάτος άγνοια, πλημμυρισμένος στον ιδρώτα, αναπνέοντας δύσκολα, σαν να τον κρατούσαν σφιχτά από το λαιμό, διέταξε τους άστυνομικούς:

— Σηκώστε και παραμερίστε το κρεβάτι, με ποσοχή. Μην αγγίζετε το πάτωμα... Θέλω να δω καλύτερα... — Ίσως να μην είχε νεκρή, άρχηγέ, είπε ο ένας από τους άστυ-

μικούς. Θάχη λιποθυμίες ίσως...

Ο Ίρβιγκ κούνησε λυπημένα το κεφάλι του.

Δεν γελιόταν αυτός, δεν γελάστηκε ποτέ στη ζωή του. Έδρε, κι' αυτή η πρώτη ματιά πού ρίξε στη χορεύτρια τούστανε...

Η Μπάρκλαιν ήταν νεκρή!... Ήταν πνιγμένη!...

Δεν αντίκρισε άλλωστε για πρώτη φορά πνιγμένους.

Οι άστυνομικοί παραμέρισαν το κρεβάτι κι' ο Ίρβιγκ έσκυψε πάνω από τη χορεύτρια.

Ένας λεπτός βογγήγος καμωμένος από λεπτότατα σύματα ήταν περασμένος σφιχτά γύρω στο λαιμό της Δίλιαν, τό-

σο σφιχτά, ώ-στο είχε εισχωρήσει μέσα στο δέρμα της άτυ-χης χορεύτριας, της οποίας το πρόσωπο έδειχνε τώρα όλα τα συμ-

πτώματα του τσαγαλισμού, κάτω απ' το φως της λάμπας, ά-πείσια άλλαγμα και φοικτά μελανισμένο. Ή-πως ήταν σ' όρι-πιένα μέσο.

Ο Ίρβιγκ δεν μιλούσε.

Ακούγεται όμως η βαθειά ά-ναπνοή του, πού δειγνε έλη την άνοιξη της ψυ-γής του.

Επιασε το χέ-ρι της χορεύτριας, το σήκωσε επάνω και το θί-φισε να ξεκολλήσει κάτω, κόλλησε το αυτί του στο μέρος της καρδιάς της, έπιασε το σφυγμό της κάτω από την κλειδασιά του γόνατος...

Μα ναί, δεν έκανε λάθος... Η Δίλιαν Μπάρκλαιν ήταν νεκρή! Ο Ίρβιγκ σήκωσε επάνω κι' έκανε ένα γύρο στο δωμάτιο. Έπειτα στάθηκε μπρός στους δυο άστυ-

μικούς και πού είπε:

— Έγώ μεταξο το Ίρβιγκ σκέφτηκε να ρίξει μια ματιά και στο δωμάτιο πού βρισκόταν η Μώδ.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

νομίας κι' έναν χρημικό... Μα γρήγορα... Γύρισε πάλι επάνω κατόπιν, ά-πο δώσεις τις διαταγές αυτές. Ψάξε παντού και φέρε μου όσα κερία βρείς.

Θά προσπαθήσω να διορθώσω μόνος μου το ηλεκτρικό.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

— Έγώ μεταξο το Ίρβιγκ σκέφτηκε να ρίξει μια ματιά και στο δωμάτιο πού βρισκόταν η Μώδ.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

νομίας κι' έναν χρημικό... Μα γρήγορα... Γύρισε πάλι επάνω κατόπιν, ά-πο δώσεις τις διαταγές αυτές. Ψάξε παντού και φέρε μου όσα κερία βρείς.

Θά προσπαθήσω να διορθώσω μόνος μου το ηλεκτρικό.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

νομίας κι' έναν χρημικό... Μα γρήγορα... Γύρισε πάλι επάνω κατόπιν, ά-πο δώσεις τις διαταγές αυτές. Ψάξε παντού και φέρε μου όσα κερία βρείς.

Θά προσπαθήσω να διορθώσω μόνος μου το ηλεκτρικό.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

νομίας κι' έναν χρημικό... Μα γρήγορα... Γύρισε πάλι επάνω κατόπιν, ά-πο δώσεις τις διαταγές αυτές. Ψάξε παντού και φέρε μου όσα κερία βρείς.

Θά προσπαθήσω να διορθώσω μόνος μου το ηλεκτρικό.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

νομίας κι' έναν χρημικό... Μα γρήγορα... Γύρισε πάλι επάνω κατόπιν, ά-πο δώσεις τις διαταγές αυτές. Ψάξε παντού και φέρε μου όσα κερία βρείς.

Θά προσπαθήσω να διορθώσω μόνος μου το ηλεκτρικό.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

νομίας κι' έναν χρημικό... Μα γρήγορα... Γύρισε πάλι επάνω κατόπιν, ά-πο δώσεις τις διαταγές αυτές. Ψάξε παντού και φέρε μου όσα κερία βρείς.

Θά προσπαθήσω να διορθώσω μόνος μου το ηλεκτρικό.

Ο Ντρε Πίγκερτον μπήκε μέσα, με το καπέλλο στο χέρι...

Κοιμόταν τάχα ή προσποιόταν την κοιμισμένη;

Ο άστυνομικός έτρεξε στο δωμάτιο, χωρίς να κάνει θόρυβο και βρήκε τη Μώδ όρθια.

Η Μώδ προσποιήθηκε την ξαφνιασμένη μόλις τον είδε.

— Ξυπνήσατε, δεσποινίς; τη ρώτησε ο Ίρβιγκ με ειρωνία.

— Δεν ξέρω. Δεν καταλαβαίνω, το μυαλό μου είναι θολό, τραύλισε η Μώδ. — Όστε κοιμόμουν; Κοιμόμουν πολλή ώρα;...

— Αυτό θά το εξακριβώσουμε, δεσποινίς... Προς το παρόν ακολουθήστε με...

Η Μώδ ακολούθησε τον άστυνομικό πρόθυμα.

Προσποιόταν ότι δεν καταλάβαινε τίποτα.

Μα είχε κι' ο Ίρβιγκ το σχέδιό του.

Την παρέσυρε ως την κρεββατοκάμαρα της Μπάρκλαιν κι' εκεί της έπε μολίς φτάσανε στην πόρτα.

— Περάσατε, δεσποινίς, σάς θέλει η κυρία σας.

Η Μώδ προχώρησε στην κρεββατοκάμαρα, χωρίς να διστάση.

Ο Ίρβιγκ την ακολούθησε ξοπίσω.

Μα η κυρία δεν είχε έδω, είπε η Μώδ βλέποντας το κρεβάτι άδειανό.

— Θα τρύπωσε από κάτω! είπε ο Ίρβιγκ. Γιά κύτταξε...

Η Μώδ έσκυψε και κύτταξε. Άντίκρισε το πτώμα της κυρίας της κι' άφησε μια κραυγή τρόμου.

— Θεέ μου, η κυρία είναι λιποθυμισμένη!...

— Βρωμοθεατρίνα! ψθύρισε σιγά ο Ίρβιγκ. Παίξεις θανατοσία το ρόλο σου...

Κατόπιν πλησιάζοντας τη νέα της είπε κυτάζοντάς την στα μάτια:

— Όχι, η κυρία σου δεν λιποθύμησε. Η κυρία σου είναι νεκρή!... Την έδολοφόνησαν, κατάλαβες;

— Α, όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν! έτραβήξε η Μώδ. Δεν είναι δυνατόν αυτό!... Θεέ μου, δεν είναι δυνατόν... «Τποκρίνεται», σκέφτηκε ο Ίρβιγκ.

Τη στιγμή αυτή μπήκε στο δωμάτιο ένας άστυνομικός.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε ο Ίρβιγκ.

— Όχι, ευχάριστα, άρχηγέ μου, άπάντησε ο άστυνομικός.

— Τι θές να πής;

— Είδαμε έναν ύποπτο να φεύγει στον κήπο και τον πυροβολήσαμε...

— Ναί, άκουσα τους πυροβολισμούς. Λοιπόν;

— Δυστυχώς, άρχηγέ, δεν τον πέτυχαν ή σφαίρες...

— Σας έφυγε;

— Μα δεν μπορεί να το βεβαιώση κανείς ακολουτώντας αυτό. Έφυγε βέβαια, αλλά πώς έφυγε...

— Τι έννοεις;

— Συνέβη κάτι το άλλόκοτο, το μυστηριώδες, άρχηγέ.

— Δεν υπάρχουν μυστήρια στην επαχή μας. Θα κάνατε καμμία γκάφα, αυτό είν' έλο.

(Ακολουθεί).

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΡΟΔΙΑ

«Θυμάστε ακόμα το παλιό εκείνο τραγούδι, το τραγούδι πού φλόγιζε τόσο πολύ τις καρδιές; Οι άγγελοι τ' ονομάζουν ουράνια χαρά, οι δαίμονες βασανιστήριο φοβερό κι' οι άνθρωποι αγάπη...».

— Τι είναι αυτά τα τρία φώτα εκεί επάνω; ρώτησε ο ξένος τη Μαρία.

— Το ένα είναι το φως του σπιτιού μου, το άλλο το φως της στάνης και το τρίτο είναι το φως της εκκλησίας.

— Όταν θά μπαίνεις σ' αυτή την εκκλησία, άγγελέ μου, θυμήσου να προσεύχεσαι και για μένα τον άμαρτωλό...

— Ναί, θά προσεύχωμαι και για σένα.

— Όρκισού μου γι' αυτό, άγια ψυχή...

— Καλά, σου τ' όρκίζομαι. Καλό κατεύδειο!...

— Ευχαριστώ. Έχεις γεια...

Κάθε φορά πού το φεγγάρι ύψωνόταν στον ουρανό κι' έφεγγε επάνω στους σιωπηλούς κάμπους της Κορώνης, ή ώραία Μαρία έβγαине από το σπίτι της και πήγαινε προς τη ροδιά.

Και κάθε βράδυ, καθώς γύριζε στί πτί της με το στόμα της δλόπικρο τάν ναχε φάει φλούδες ροδιού, στα ματούσε μπρός στο ταπεινό εκκλησάκι, έμπαινε μέσα και προσευχόταν παρακαλώντας το Θεό να την κάνει να ξαναβιδή γρήγορα τον άγαπημένο της.

Κι' έτσι περνούσαν ή μέρες, περνούσαν κι' οι μήνες.

Το πρόσωπο της Μαρίας γινόταν όλοένα πιο ώχρο, το κορμί της ελίγνευε

Πέρασε πολύς καιρός από τότε κι' ο ίππότης ξαναγύρισε επί τέλους ένα βράδυ στους κάμπους της Κορώνης, κοντά στη ροδιά, όπου είχε ανταμώσει άλλοτε τη Μαρία.

— Περίεργο! επε καθώς στάθηκε εκεί πέρα. Τα φώτα απόψε είναι περισσότερο από τρία... Και τα δυο τους, μάλιστα κινούνται. Ω, πόσο είναι θαυρά...

Και κέντησε γρήγορα τ' αλογό του, χωρίς να σταματήσει περισσότερο.

Τα δυο φώτα είχαν κρυφτεί πάλι στην εκκλησία μαζί με την κάσσα πού συνόδευαν.

Κι' επάνω στην κάσσα κοιτόσαν ψυχρή, κατάλευκη ή Μαρία.

Ήταν εκεί ή Μαρία, μέσα στην άσπρη ρόμπα της την πεταλισμένη από ροδιά!...

Ο ίππότης στάθηκε σε μια γωνία κι' άκουσε τους ένορτες να λένε:

— Στους κάμπους της Κορώνης ό-πάρχει μια ροδιά κι' αυτή ή ροδιά είναι μαγεμένη, γιατί μέσα της βρίσκεται κρυμμένος ένας μάγος πού φαρμακώνει τους σπάδους των καρπών και κάνει την πίκρα τους αιώνια.

Κι' όταν είδαν τον ίππότη να κυτάχ τόν νεκρικό κρεβάτι της Μαρίας με τα μάτια φλογισμένα, οι χωρικοί τρομάξαν και φώναξε:

— Κυτάχτε τον, κυτάχτε τον! έλεγον φεύγοντας. Είναι ο μάγος, ο έ-διος ο μάγος! Δεν βλέπετε τα χείλη του πού είναι βαμμένα από χρώμα ροδιού;

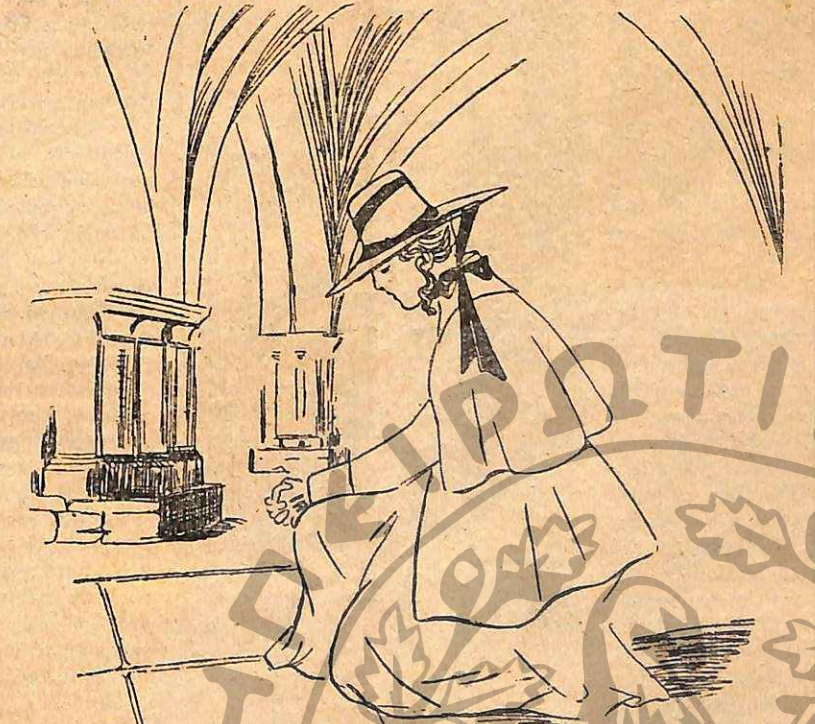
Ο ίππότης, όταν έμεινε μόνος του, σταύρωσε τα χέρια του μ' άπελπισία κι' είπε κυτώντας προς την πεθαμένη:

— Ω, πώς σε ξαναβλέπω, άγαπημένη μου, γλοκειά κοπέλλα πού σε θυμάμουν όλον τον καιρό το χωρισμού και πού ήρθα τρεχόντας για να σε βρω; Άν ό θάνατος προηγήσει μια παντοτεινή συνάντησι, άς είναι βλο-γήμενος! Όταν πεθάνω κι' εγώ, ή ψυχή μας θά σμίξουν και δεν θά χωριστούνε πια ποτέ! Κι' όταν ήχίσουν ή σάλπιγγες των άγγέλων, έμεις θά κάνουμε πώς δεν άκούσαμε τίποτε για να μην άπομακρυνούμε καθόλου ο ένας από τον άλλο...

Έπειτα γύρισε για τελευταία φορά στη νεκρή πού κοιμόταν γαλήνια μέσα στην κάσσα με την άσπρη ρόμπα της και της είπε με δακρυσιμένα μάτια:

— Άχολούθα με, άγαπημένη μου, σκιά! Άχολούθα με και μη μ' αφήνεις ποτέ!

Κέντησε τότε τ' αλόγο του με θυμό κι' όταν έφτασε στην άκροθαλασσία, είχτηκε σαν τρελλός μέσα στο νερό και πήγε ν' ανταμώσει την άγαπημένη του...

Προσευχόταν στο Θεό να την κάνει να ξαναβιδή γρήγορα τον άγαπημένο της...

Σάν άκουσε την τελευταία αυτή λέ-ξι ή Μαρία κι' είδε τον ίππότη ν' ά-πομακρύνεται από μπρός της, έννοιωσε στο στόμα της πικράδα και στην καρ-διά της θλίψη άπέραντη.

Ξαναπήρε το καλάθι της στα χέρια κι' εξακολούθησε το δρόμο χαμογε-λώντας:

— Η μητέρα μου μούπε πώς κα-θένας μας έχει το φύλακα άγγελό του. Λοιπόν ο δικός μου είν' αυτός, ο καθάλλερος πούφυγε. Τά λόγια του, το βλέμμα του, ή φωνή του δεν μοιά-ζουν με των άλλων ανθρώπων. Ω, πότε τάχα θά τον ξαναδώ;... Ω, άς υποοόσω να μείνω για πάντα κοντά του, να ζω την ίδια ζωή μ' αυτόν, ναμει δόλοτελα δική του, ν' ανασαινω στην άγκαλιά του και να πέσω να κοιμηθώ στον τάφο μαζί του... Πόσο εύτυχισμένη θάταν ή ζωή μου!

Και μια άδριστη θλίψη πλανόταν στο μέτωπό της.

Η κοπέλλα έπεσε άρρωστη στο στρώμα, με το κεφάλι φλογισμένο από τη θέρμη.

— Μάγα, φώναξε μια μέρα, δώσε μου να φορέσω τη ρόμπα μου την άσπρη... Άκουσε πώς σημαίνουν ή κάμπανες, πώς ψάλλουν οι πιστοί! Θέλω να πάω κι' εγώ στην εκκλησία.

— Έχεις πυρετό, καλή μου... Δεν υπορείς να βγής έτσι έξω...

— Άς πάμε, μητέρα... Μη μού γαλάς το χατήρι... Θα με κάνει καλά ή Παναγία...

— Ναί, αλλά ή άσπρη ρόμπα σου έχει κηλίδες από ροδιά...

— Δεν πειράζει, μητέρα. Η Πα-ναγία θά θωηθί τί περιμένο και θά μού το στείλι χωρίς άλλο...

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Μιά απροσδόκητη και καταπληκτική αποκάλυψη. Ο ύπουργός της Παιδείας και η έρωτομανής Ρωσσία άριστοκράτης. Μιά μητέρα - τέρας που την απέχθανονταν τα παιδιά της. Ο σύζυγος που δεν βλέπει και δεν αντιλαμβάνεται τίποτε. Τα σκάνδαλα της κ. Δενίσωβ στο Παρίσι. Η επέμβαση του Ρώσου πρεσβευτού. Όπου το σκάνδαλο παίρνει μορφή τραγωδίας. Η αυτοκτονία του υιού Δενίσωβ, κτλ. κτλ.

Λίγους μήνες πριν ξεσπάσει σάν θυελλα ο καταστρεπτικός Πανευρωπαϊκός πόλεμος, όλόκληρη την κοινωνία της άχανους Ρωσσίας αυτοκρατορίας, απ' τ' ανώτατα ως τα κατώτατα στρώματα, συνετάραζε ένα κοινωνικό σκάνδαλο, που δεν άργησε να λάβη μορφή Αισχυλείου τραγωδίας.

Μιά μέρα η ρωσσική εφημερίδες της Πετρούπολεως έγραφαν ότι ένα σπουδαίο πολιτικό πρόσωπο, του οποίου δεν άνεφεραν τ' όνομα, είχε δημιουργήσει ένα θλιβερό έπεισόδιο σ' ένα από τ' άριστοκρατικότερα ξενοδοχεία της πόλεως. Μ' άλλα λόγια, ο πολιτικός αυτός βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο με μιά κυρία της άριστοκρατίας, όταν έξαφνα μπήκε μέσα ο γιός της...

“Υστερ” από λίγο καιρό, ο κ. Κάσσο, ύπουργός της Παιδείας— ένας “Έλλη” κατά τους μέν, Ρουμάνος απ' τη Μολδαβία, κατά τους δέ— υπέβαλε την παραίτησή του, για λόγους οικογενειακούς. Αυτό έφτασε για να καταλάβη όλος ο κόσμος, ότι το «πολιτικό πρόσωπο» του ξενοδοχείου δεν ήταν άλλος από τον κ. Κάσσο, γνωστό Δόν Ζονάν στους ρωσσικούς άριστοκρατικούς κύκλους.

Έξαφνα όμως, το σκάνδαλο αυτό, που έδειχνε ότι θα τελείωνε εκεί, πήρε τραγική μορφή. Ένας απ' τους γιούς της ήρωίδος— εκείνος που είχε βρει τη μητέρα του με τον Κάσσο— αυτοκτόνησε και η αυτοκτονία του προκάλεσε νέες συζητήσεις, νέες αποκαλύψεις που ένοχοποίησαν όριστικά πλέον τον ύπουργό της Παιδείας. Κι' ο ρωσσικός τύπος άρχισε τότε να βγάξει στα φανερά όλα τ' απόρητα της οικογενειακής αυτής τραγωδίας.

Ηρωίδα του δράματος ήταν η κ. Δενίσωβ, σύζυγος ενός συμβούλου της Έπικρατείας, ανθρώπου με μεγάλο ήθηκό κύρος και με τεράστια περιουσία.

Όστόσο, η γυναίκα αυτή, άδιαφορήτως για την κοινωνική της θέση, ήταν πολύ έλαφρά στη ζωή της και τα φλέγν της με διάφορους νέους άποτελούσαν το θέμα των κοσμικών νοσημάτων της Πετρούπολεως. Κάποτε μάλιστα που η κ. Δενίσωβ πήγε στο Παρίσι, το έρριξε τόσο έξω, ώστε ο Ρώσος πρεσβευτής θέωρησε καθήκον του να επέμβη και να της συστήση να φύγει απ' την πρωτεύουσα της Γαλλίας, στην οποία δεν έξέδεται μονάχα το οικογενειακό της όνομα, αλλά και την υπόληψη της ρωσσικής άριστοκρατίας.

Μιά τέτοια γυναίκα ήταν έπόμενο να είνε και κακή σύζυγος και κακή μητέρα. Οι

δυο γιοί της, φοιτητά του Πανεπιστημίου Πετρούπολεως, μεγάλωσαν χωρίς να νοιάσουν τη γλυκιά θέρη της μητρικής στοργής. Κι' όσο περνούσανε τα χρόνια, τόσο ή σχέσεις μεταξύ μητέρας και παιδιών γινότουσαν έχθρες. Η έχθρα αυτή μεγάλωσε περισσότερο απ' τη στιγμή που η μέγαρα αυτή θέλησε να έπηρεάση τον άνδρα της και ν' αποκηρύξη τα παιδιά του προς χάριν της.

Ο κίνδυνος αυτός έκανε τους δυο νέους νά καταστρώσουν πλάνη α των...άπιστων της μητέρας τους—που ούτε καν τις ύποπτεύετο ο σύζυγός της— και να τον ύποβάλουν σ' όν πατέρα τους, για να του δώσουν να καταλάβη με ιαία γυναίκα είχε νά κάνει.

Μά ο πατέρας τους δεν τους άσπεψε, έχοντας τυφλή έμπιστοσύνη στην τιμιότητα της γυναίκας του. Τότε οι δυο άδελφοί άρχισαν να παρακολουθούν τη μητέρα τους για να την άνακαλύψουν με κανένα φίλο της και να παρουσιάσουν άναμφισβήτητες αποδείξεις στον πατέρα τους.

Κι' έτσι μιά μέρα, ένας απ' τους δυο άδελφούς, βοήκε τη μητέρα του μαζί με τον ύπουργό.

Την έλοχη εκείνη ο κ. Δενίσωβ έλειπε απ' την Πετρούπολη. Μά οι γιοί του φρόντισαν να λάβη το σκάνδαλο τεράστιες διαστάσεις, για να μη υπορέση κανείς να το συγκαλύψη. “Ισως τώρα τα παιδιά αυτά να μην ξαναγαν καλά, εκθέτοντας τη μητέρα τους και το οικογενειακό τους όνομα σ' άρρωστικά σχόλια του κόσμου... Ποιος ξέρει όμως τί μαστούρια θα τράβηξαν απ' τη μάνα τους, για να την μισούν τόσο πολύ!...

Η κ. Δενίσωβ, βλέποντας τη γε-

νική καταφορά έναντιόν της, φοβήθηκε και, προφασίζόμενη ότι ήταν άρρωστη, εγκατέλειψε τη συζυγική έστια και πήγε σ' ένα θεραπευτήριο, σ' ένα περίχωρο της Μόσχας.

Στο μεταξύ, είχε γυρίσει ο κ. Δενίσωβ. Φαντάζεσθε την κατάληξή του, όταν άκουσε απ' το στόμα των γυνών του την τραγική αλήθεια, όταν τα παιδιά του του άνεκοίνωσαν ότι τον κοινό που έμειναν μονάχοι στο σπίτι, ύστερ' απ' την άναχώρησή της μητέρας τους,

βοήκαν πολλά ένοχοποιήτικα στοιχεία, που άπεδείκνυν ότι η μέγαρα εκείνη δεν ήταν άπλως άνθρωπος, μά και κακούργα! Βοήκαν πράγματι μπουκαλάκια με γλωσσοφόριο, με όποια είχε άγοράσει η κ. Δενίσωβ όταν προσαυθόσε να πείσν τον άνδρα της ν' άφήση όλη την περιουσία του μονάχα σ' αυτήν, άποκληρώνοντας τα παιδιά του. Φαίνεται δέ ότι λογάριζε, μόλις θα έκανε ο άνδρας της τέτοια διαθήκη, να τον σκοτώση για να καρπωθή τα έκατομμύριά του...

Όστόσο, η άποδείξεις αυτές δεν στάθηκαν ικανές να πείσουν τον περίφημο κ. Δενίσωβ, ο όποιος έξακολουθόσε να έχη τη γνώμη ότι η γυναίκα του ήταν το άγνότερο και άδυνότερο πλάσμα του κόσμου: Μάλωσε τους γιούς του επειδή δημιούργησαν ένα τέτοιο σκάνδαλο «έν τω μηδενός, κι' έτοιμαζόταν να πάη στο θεραπευτήριο, όπου έμεινε η γυναίκα του, να της ζητήσει συγνώμη για τη θλιβερή παρεξήγησή και να την παρακαλέση να ξαναγυρίση στη συζυγική έστια!....

Και τότε συνέβη κάτι, που μονάχα στη Ρωσία μπορούσε να συμβή.

Ένας απ' τους δυο άδελφούς άπεφάσισε να θυσιάση τη ζωή του χάριν της οικογενειακής τιμής και αυτοκτόνησε!

Στην έπιστολή που άφησε στον πατέρα του, έξιστόρησε όλόκληρη την έγκληματική και σκανδαλώδη ζωή της μητέρας του. Και το γράμμα τελείωνε έτσι:

“Όταν θα διαβάζης, πατέρα, αυτό το γράμμα, έγω δεν θα ζώ πια. Κι' αν ερωτήσης την αίτια του θανάτου μου, θα σου άπαντήσω: Μ' έβαλε στον τάφο πριν της ώρας μου η γυναίκα που είχα την άτυχία να την όνομάζω μητέρα μου... Είχα πατέρα και δεν είχα μητέρα... Μην φαντασθής όμως ότι αυτοκτονώ έπειδή δεν έχω μητέρα. Αυτοκτονώ, επειδή θέλω να χρησιμοποιήσω το πτώμα μου έμπόδιο στην έπιστροφή αυτής της γυναίκας στο σπίτι μας....

Ο θάνατός μου δεν θα μεταβάλη τον χαρακτήρα της. Είνε πρόθυμη να ξαναγυρίση κοντά σου, όχι επειδή σ' αγαπά, μά επειδή θέλει τα χρήματά σου.

Η γυναίκα αυτή δεν συλλογίστηκε ποτέ ούτε σένα, ούτε κι' εμάς, τα παιδιά της. Οι φίλοι της ήσαν οι μοναδικές σκέψεις της ζωής της.

Θέλεις και αποδείξεις; Σου στέλνω με το γράμμα αυτό και μιά φωτογραφία που την έγραφα μόλις την συνέλαβα με τον Κάσσο στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Η λογοκρισία δεν επέτρεψε φυσικά να δημοσιευθή η φωτογραφία αυτή στις εφημερίδες...

Αν όμως θέλεις και μεγαλύτερη άπόδειξη... σου προσφέρω το θανάτό μου! Ο θάνατός μου άς είνε η τελευταία άπόδειξή της ένοχής της!

Πιστεύω ότι με το θάνατό μου θα πραγματοποιηθή ο σκοπός μου κι' ότι το οικογενειακό μας όνομα θα καθαριστή από το γόπο της άνομι-ας... Δεν είχα άνηδάσει τη ζωή μου. Άπεναντίας, έλειπα το μέλλον μου ώραιο και φανερό. Μά δεν μπορούσα να ζήσω ύστερ' απ' αυτή την προσβολή.

Ένα μονάχα φοβάμαι τώρα. Μήπως η γυναίκα αυτή έθελε και γυ-σει κροκοδείλια δάκρυα στο πτώμα μου, για να σ' εξαπατήση. Σου το ζητώ όμως για τελευταία χάρη, να μην την άφήσης να πλησιάση το πτώμα μου. Θυμήσου ότι αυτή είνε η αίτια το σ' προσώρον θανάτου μου και της άτιμώσεως της οικογενείας μας! Άς

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Υπάρχει στον Τουρκικό λαό η δοξασιά ότι η γυναίκες πεθαίνοντας δεν μπαίνουν στον Παράδεισο. Η εξήγησής της δοξασίας αυτής υπάρχει στην παρακάτω χαριτωμένη παράδοση:

Ο Άλλάχ, άκούγοντας μιά μέρα τους άγγέλους του να καταφέρωνται κατά των ανθρώπων, οι όποιοι πέφτουν εύκολα στην άμαρτία και κολάζονται, κάλεσε έναν απ' αυτούς, τον Μερούθ, και τον διάταξε να κατεβή στη γή και ν' άπονεύμη ο ίδιος διακρίσση στους κατοίκους της.

Ο άγγελος κατέβηκε πραγματικά από τον Παράδεισο και άρχισε να εκτελή την παραγγελία που του είχε άναθέσει ο Θεός. Ένώ δικάζε, παρουσιάστηκε μεταξύ των άλλων και μιά γυναίκα που την έλεγαν Ζοχάρα, η όποια του κατήγγειλε τον άντρα της πως της έκανε άπιστίες.

Η Ζοχάρα όμως ήταν τόσο ώραία, ώστε ο Μερούθ, άκούγοντας τα παράπονά της, την έρωτεύθηκε και της πρότεινε ν' άφήση τον άπιστο σύζυγο και ν' άκολουθήση αυτόν.

Δέχεται την πρότασή σου, του άποκρίθηκε εκείνη, αλλά με τον όρο να μου φανερώσης προτύτερα τη μαγική λέξη που την προφέρεις κι' άναβαίνεις στον ούρανό.

Ο Μερούθ, αν και ο Θεός του έδωσε αύστηρη έντολή να μην την πείσ κανένα, ύποχώρησε και της φανέρωσε τη λέξη.

Η Ζοχάρα μόλις την έμαθε, χωρίς να θελήση ν' άκούση καμμία από τις ανθρώπινες χαρές που της ύποσχόταν ο έρωτευμένος άγγελος, φώναξε δυνατά τη λέξη κι' άμέσως άνοήθηκε στον ούρανό.

Ο Άλλάχ όμως, από φόβο μήπως η Ζοχάρα κάνει και τους άλλους άγγέλους να την έρωτευτούν, της έκλεισε τις πύλες του Παράδεισου και την έξόρισε μακριά σ' άλλη σφαίρα, αφήνοντας στον Παράδεισο μονάχα τ' άουρίν, τη μεγάλη απόλαυσή των δικαίων θνητών.

Από τότε ούτε και σ' άλλη γυναίκα επέτρεψε ο Άλλάχ την είσοδο στον Παράδεισό του.

Είνε καταραμένη!

Χαίρε, πατέρα!...*

Η κηδεία του νεαρού θύματος άπετέλεσε αθόρυχη διαδήλωση συμπάθειας και θανιμασμού προς τον ήρωισμόν ενός παλληκαριού, που προσέφερε τη ζωή του για να εξαγορασθή η τιμή της οικογενείας του.

Ο θάνατός του νέου στάθηκε κεραυνός για τον πατέρα του.

Τότε μονάχα κατάλαβε τον πραγματικό χαρακτήρα της γυναίκας του, που βόηθη στην οικογενεία του σ' επένθος και απόγονοι... Την χάρισε και άποσύρθηκε σ' ένα κτήμα με τον άλλο γιό του, βασανιζόμενος από τύψεις συνειδήσεως, επειδή έγινε άφορμή, με την τύφλωσή του, να σκοτωθή ένα απ' τα παιδιά του.

Όσο για τον Κάσσο, ύστερ' απ' το τρομερό αυτό σκάνδαλο, έχασε τη μεγάλη θέση του στην κοινωνία και την έμπιστοσύνη του Τσάρου. Μιά μέρα χάθηκε απ' την Πετρούπολη και κανείς πια δεν έμαθε από τότε τί άπέγινε...

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΓΙΑΣ

Η πατρίδα της Βεντάγιας. Πώς χαιρετούσαν άλλοτε οι Ίάπωνες στρατιώτες τους ανωτέρους των. Η πρώτες Κινέζικες βεντάγιας. Το σύμβολο της εξουσίας των Φαραώ. Πώς έχασε το Άλγέριο την εξουσία του. Η Ίταλικές βεντάγιας κατά τον μεσαίωνα. Η βεντάγιας της βασίλισσας Έλισσάβετ. Η βεντάγια της Νινόν ντε Λαγκλό, κτλ. κτλ.

Είνε εξακριβωμένο ιστορικάς ότι η χρήση της βεντάγιας έγινε γνωστή στην Εύρώπη από την Ανατολή και ότι πατρίδα της μπορεί να θεωρηθή η Κίνα και πρό πάντων η Ίνδους.

Τα δυο μεγάλα Ίνδικα έπη, η Μαχαβαράτα και η Ραμαγιάνα, περιέχουν άρκετά έκτασεις περιγραφές των λαμπρών και πολυτελών ριπιδιών, με τα όποια μαύρες σκλάβες δρόσιζαν τις πεντάμορφες βασιλοπούλες των Ίνδιων.

Στην Ίαπωνία και στην Κίνα η χρήση της βεντάγιας είνε γενική και διαδεδομένη σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, άντρες και γυναίκες.

Στην Ίαπωνία μάλιστα παλαιότερα είχε εισαχθεί επισήμως και στο στρατό, και οι στρατιώτες, μαζί με τα διάφορα είδη του όπλισμού τους, έπαιρναν και τή... βεντάγια τους, με την όποια μάλιστα χαιρετούσαν τους ανωτέρους των.

Οι Κινέζοι άποδίδουν την έφεύρεση της βεντάγιας στον αυτοκράτορα Βού-Βαχ, ο όποιος έζησε έντακα όλόκληρους αιώνας πρό του Χριστού.

Η πρώτες Κινέζικες βεντάγιας ήσαν καμωμένες από έύλα μαμπού και φύλλα φοινίκων, άργότερα όμως άρχισαν να κατασκευάζονται και από κεντημένα μεταξωτά ύφασματα.

Ο αυτοκράτορ Κόου-Ταίχι, ο όποιος έζησε κατά τον 7ο αιώνα π. Χ., διάταξε να κατασκευάζουν τις βεντάγιας από έλεφαντοκόκκαλο και φτερά φασιανού, γιατί ο φασιανός έθεωρείτο στην Κίνα τυχερό πουλί.

Στην αρχαία Αίγυπτο, η βεντάγια έθεωρείτο ως άντικείμενο πολυτελείας, οι δέ Φαραώ κρατούσαν ως σύμβολα της βασιλικής εξουσίας των βεντάγιας από φτερά στροβοκαμήλου.

Από την Αίγυπτο, η βεντάγια έγινε γνωστή στους Βαβυλωνίους και τους Άσσυρίους και από τους τελευταίους στους Άραβες, πολλοί ποιητά των οποίων εξόμνησαν σ' ά τραγούδια τους.

Η βεντάγια έπειτα έγινε γνωστή σ' πολλά μέρη της Ανατολής και κατέστη άπαραίτητο στολίδι των γυναικών σ' ά χαρέμια.

Στά 1827 μάλιστα μιά βεντάγια έγινε αίτια νά χάση ο ήγεμών του Άλγερίου τη χώρα του, γιατί χτύπησε μ' αυτή τον πρόξενό της Γαλλίας στο πρόσωπο. Έπειδή δέ άρνήθηκε να του ζητήσει συγνώμη, περιήλθε σ' έ πόλεμο με τη Γαλλία, η

όποια έτσι κατέκτησε το Άλγέριο και το έκανε άποικία της.

Η χρήση της βεντάγιας έγινε γνωστή διά μέσου των Φοινίκων και στην Ελλάδα, όπου η βεντάγιας κατασκευάζοντο όχι με φύλλα δέντρων, αλλά με φτερά, με δέματα κλπ.

Από την Ελλάδα πάλι έγινε γνωστή και στη Ρώμη, όπου έξελεχθηκε σ' ένα από τα προσφιλέστερα κοσμήματα των Ρωμαίων δεσποινών.

Κατά τους πρώτους αιώνας του Χριστιανισμού, η χρήση της βεντάγιας περιορίστηκε κάπως, αλλά κατά τον Μεσαίωνα γενικεύθηκε και σ' ε-μ-

βασ, η όποια είχε τριάντα πολυτελέστατα ριπιδία.

Αργότερα, επί της Αικατερίνης των Μεδίκων, στις επίσημες γιορτές του παλατιού όλοι οι αώλικοί, άντρες και γυναίκες, παρουσιάζόντουσαν κρατώντας σ' ά χέρια τους βεντάγιας.

Κατά την ίδια έποχή η βιομηχανία των ριπιδιών στην Ίταλία είχε προσέδωσει πολύ και ύπήρχαν τεχνίτες που τα στέλιζαν με διάφορα κοσμήματα και με πολυτίμους λίθους.

Μεταξύ των γυναικών του καιρού εκείνου τις ώραϊότερες βεντάγιας είχε η περσική για την ώραϊότητά της Νινόν ντε Λαγκλό. Έπ'όνομα μάλιστα σ' ε μιά απ' αυτές άπεικονίζονταν όλόκληρη σκηνή από την Άπ'αλευθερωθείσαν Ίερουσαλήμ του Τουρκούκου Τάσσου.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΔΕΞΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΡΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Στά Μέγαρα έπικρατούν η εξές δοξασιά για τον καιρό:

— “Όταν την ήμερά του Προφήτη Ηλία φανερωθή σύννεφο στον ούρανό πριν βγει ο ήλιος, όλος ο χρόνος θα περάση εύτυχισμένος.

— “Όταν την παραμονή του Προφήτη Ηλία ο σκύλος κοιμάται έχοντας το κεφάλι του χαμένο σ' ά πίσω νά του ποδια, σκληρός χειμώνας θα πιακώση.

— “Όταν ο ούρανος είνε συννεφιασμένος από την πρώτη ως τις έσση του Αύγουστου, προμηνύεται εύτυχισμένος καιρός.

— “Όταν το στήθος που βγάξει τον Αύγουστο το φυτό άμπεσσίκαν η ασκυλοκρέμυδον έχει καρπό, θ' ακολουθήση εύτυχισμένη χρονιά. “Αν δεν έχει, τότε θάρη δυστυχία.

— “Όταν τα σκόινά έχουν καρπό, προμηνύεται έσπαιρτική παραγωγή για τις έλθεις.

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ Ο ΛΑΟΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Οι παλαιότεροι έπίστευαν ότι όταν η βροχιά είνε πρώιμη, άρχισουν δηλαδή από το μήνα Αύγουστο, προμηνύεται καλή παραγωγή σ' ά γεννήματα.

“Αν πέσουν βροχές τότε που άνθίζουν τ' άμπελά και τα ληόδεντρα, δεν θα πη καλά η χρονιά.

“Αν πέσει το χειμώνα χιόνι και για νά λύση χρειαστούν έξη ως δέκα μέρες, τότε επέρχεται εύτυχία, σ' ά γεννήματα και δυστυχία σ' ά κοπάδια.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ευτυχώς το σκοτάδι ήταν βαθύ, έδρανε ακόμα κι' ο Λουίτζι, έφτασε σπίτι του, χωρίς να συναντήσει κανένα στους δρόμους.

Χωρίς να χάσει καιρό, ξάπλωσε την άρχοντοπούλα στο κρεβάτι του και πριν πάρει ακόμα ανάσα, έσκυψε και κέλλησε τ' αυτί του στο στήθος της.

Η καρδιά της δόνας Κιάρα χτυπούσε ακόμα. Πολύ έλαφρα βρόδια, μα το σπουδαίο ήταν ότι ζούσε.

Ο Λουίτζι σταυροκοπήθηκε γεμάτος χαρά κι' αγαλλίαση, ευχαρίστησε το Θεό για τη σωτηρία της αγαπημένης του και χωρίς να χάσει καιρό, άνοιξε το μπουκάλι του κρασιού κι' έριξε στο στόμα της ανάμεσα από τα σφιγμένα της δόντια αρκετό από το τσιγαρόκοκτο αυτό ποτό, που θα την έθιμνε και θα της ξανάδινε τις αισθήσεις της.

Αμέσως έπειτα έτρεξε στην κουζίνα, πήρε μια άγχαλιά ξύλα, τὰ σώρισε στο τζάκι κι' άναψε φωτιά.

Τώρα δεν του έμεινε πια παρά να βγάλει από τη δόνα Κιάρα τὰ βρογμένα της ρούχα. Μόλις όμως πλησίασε κοντά της, έλασε το θάρος του.

Δεν είχε την τόλμη να τη γυνώσκει ο ίδιος.

Τί έπρεπε να γίνει όμως; Η ανάγκη ήταν σκληρή, έπείγουσα. Τη στιγμή αυτή χτύπησε κάτω ή πόρτα.

Ο Λουίτζι στάθηκε παραξενεμένος κι' ανήσυχος.

Ποιος ήταν λοιπόν;

Μέσα στην παραξήλη του είχε ξεχάσει τον ύπνρέτη του. Μα τον θυμήθηκε αμέσως και μ' ύλο το θυμό του άναψε συγχρόνως μέσα του, έναντίον του απλοϊκού αυτού γέροντος, κατέθηκε να του ανοίξει.

Πριν τραβήξει τη βαρέα άμπάρα της πόρτας, ρώτησε από μέσα, έρχοντας και το φόβο χαμμιάς ξαφνικής έπιδρομής των μισθοφόρων του Μπενίτο και τόν Σακραμπέλι:

— Ποιος είναι;

— Έγώ, καλέ μου κύριε, άνοιχτε μου, άνοιχτε μου, κύριέ μου, άκούστε με, άπέσω ή φωνή του γέροντος ύπνρέτου.

Ο Λουίτζι τραβήξε την άμπάρα της πόρτας κι' άνοιξε.

Ήταν έτοιμος να λούση την ύπνρέτη του με άριστες βρισιές γν' αυτό που του έκανε, αλλά μόλις τον αντίκρουσε ή όργη του μαλακώσε.

Ο δούσυχος ύπνρέτης ήταν μουσικό στην ιδρώτα και στη βροχή. Άνάπαυσε γρήγορα, σαν να έπρόκειτο να του βγί ή ψυχή, τὰ ρούχα του ήταν καταλασπασμένα, τὰ μαλλιά του άνω κάτω, τὸ βλέμμα του τρομαγμένο.

— Κύριέ μου! τραβήσε μόλις άντίκρουσε τὸ Λουίτζι.

— Έμπρός, πέρασε μέσα γρήγορα, τὸ φώναζε άπότομα ὁ Λουίτζι, άνυπομονώντας ν' άνέβη κοντά στην αγαπημένη του.

Μα ὁ ύπνρέτης του δίσταζε. Φαινόταν πολύ φοβισμένος.

— Είπαστε ήσυγος τώρα, καλέ μου κύριε; ρώτησε με φωνή γεμάτη άγωνία.

— Πέρασε μέσα, φωτιά της Κολάσεως! έκραύγασε ὁ Φόσακκι.

Κι' έπειδή ὁ γέρο-ύπνρέτης του δίσταζε ακόμα, τὸν άρπαξε από τὸ χέρι, τὸν τραβήξε μέσα και ξανάκλεισε

αυτή, ενώ είχε πεθάνει...

— Φτωχέ μου κύριε! ψιθύρισε ὁ ύπνρέτης νομίζοντας πάντα πὸς ὁ Λουίτζι ήταν τρελλός και παραληρούσε.

Μα ὁ Λουίτζι δὲν είχε καιρό για χάσιμο.

Τραβήξε επάνω διὰ της βίας τὸν ύπνρέτη του και τὸν έμπασε στην κάμαρη που βρισκόταν ή δόνα Κιάρα άναίσθητη πάντα.

Μόλις ὁ ύπνρέτης αντίκρουσε τή νεκρή—όπως τήν ένόμιζε—τὰ γόνάτα του κόπηκαν.

νήθε μέσα στο μνήμα της και σηκώθηκε μέσα στη νύχτα και στο χαλασμό κι' έτρεξε στο άρχοντικό της. Τὸ βρήκε έρημο. Πήγε τότε, άψηφών τας τή νεροποντή και τὰ σκοτάδια, τὸν ζύνησε, τὸν ζήτησε βοήθεια. Μα αὐτὸς ὁ άθλιος, αὐτὸς ὁ δειλὸς τήν πήρε για φάντασμα και δὲν τήν δέχτηκε. Κι' έτσι ή λατρευτή του Κιάρα ήθεσε μένα. Κοιμόσους και δὲν κατάλαβε τίποτα, ὡς τή στιγμή που σὲ ζῶ πνήσα, γιατί είχε λιποθυμήσει. Άν δὲν πιστεύεις, άνόητε, βάλε τὸ αυτί σου στο στήθος της. Ὁά ήκούσης τοὺς αδύνατους χτύπους της καρδιάς της. Ένε λιποθυμημένη. Πεθαίνει για δέστερη φορά, όριστικῶς τώρα, καταλαβαίνεις; Κι' αὐτὸ εἰς αἰτίας σου. Άν θες λοιπὸν νὰ σὲ συγχωρέσω, άν θὰς νὰ ξεχάσω αὐτὸ πούκανες, τρέξε...

Φέρε από τή γειτονιά μιὰ φτωχή γερόντισσα νὰ τήν άλλήσει. Κι' έπειτα πετάξου σαν πουλί στο μοναστήρι. Κάλεσε εἰς τὸ θεῖο της άρχοντοπούλας, τὸν πάτερ Πατούφαστο. Πίστου τί συμβαίνει. Άλλά κάμε γρήγορα...

γρήγορα. Γιατί άν ή δόνα Κιάρα πεθάνει, θὰ σκοτωθῶ και θὰ φταίς εἰς αὐτήν τὸν δὲν μας τὸ θάνατο...

Ο γέρο-ύπνρέτης τάχε χαμῆνα. Ήταν άλλθεια δλ' αὐτά; Είχε συμβεί τὸ θαῦμα αὐτό; Δὲν είχε παραφρονήσει λοιπὸν ὁ άγαπημένος του κύριος;

Είχε διαπραξεί; Ένα τόσο μεγάλο λάθος εἰς βάρος της άτυχῆς άρχοντοπούλας, εἰς βάρος τοῦ αὐθέντου του;

Γιατί δὲν τὸν σκότωνε τότε σαν σκύλο;

Τη στιγμή αὐτή, ή δόνα Κιάρα ε-στέναξε έλαφρά.

Ο γέρο-ύπνρέτης άκουσε τὸ στεναγμό και τινάχτηκε έξαλλος. Τώρα πειθ ήταν βέβαιος για δλα.

Η δόνα Κιάρα ζούσε!...

Είχε γίνει θαῦμα... Τί χαρά, τί ευτυχία για τὸν κυρίό του!...

Και πρὶν ὁ Λουίτζι τὸν συγκατήσει, ρίχτηκε στὰ πόδια του κλαίγοντας γοερά:

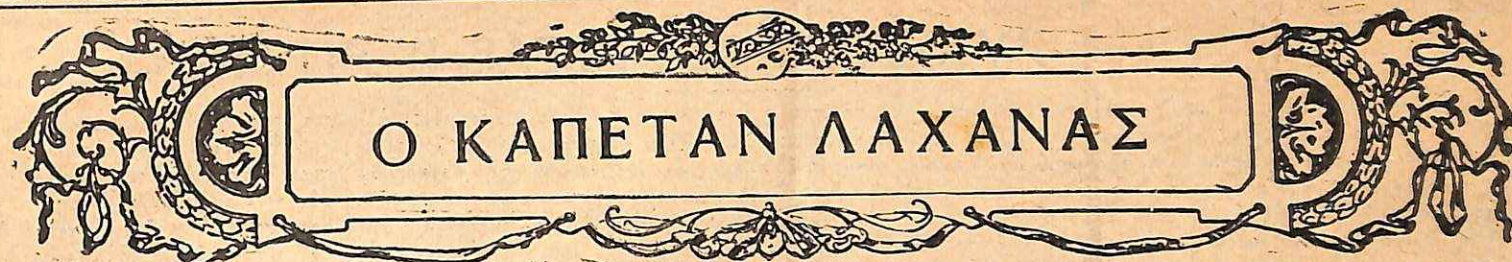
— Κύριέ μου, αὐθέντα μου, καλέ μου κύριε, σκότωσε με, σύντριψε με σαν σκυλῆκι, τὸν έλεεινό!... Είμαι άξιος να μὲ κάμουν κομμάτια, αὐθέντα μου... Τί πήγα νὰ κ'νω, ὁ άθλιος, τί κακό, τί μεγάλο κακό πήγα νὰ κάμω!...

— Φτάγουν ή κλάψες. Σήκω επάνω, τὸ εἶπε ὁ Λουίτζι. Σήκω και τρέξε νὰ κάμεις ὅτι σου εἶπα. Μα μὴν άρροπορεῖς καθόλου. Άπό σένα εξαετῶται τώρα τὸ πᾶν...

Ο ύπνρέτης σηκώθηκε επάνω, έτοιμος νὰ τρέξει και νὰ εκτελέσει τίς έντολές του κυρίου του.

(Ακολουθεῖ).

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΑΧΑΝΑΣ

Η έπίδρομή έναντίον τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λαχανᾶ. Η ήρωική στάσις της σύζυγου του. Η λεηλασία τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ κλεμμένα κοντογούνια. Ο γυῖος τοῦ Λαχανᾶ και ὁ άνάδοχος του. Πὸς γλύτωσε άπ' τή σφαγή. Τὰ κινώτια με τὸ μπαρούτι. Η τρομερὰ έκρηξις και ή πυρκαϊά. Οπου ὁ ύπαίτιος καίγεται ζωντανός. Η θαυματουργή εἰκόνα τοῦ Άγίου Νικολάου. Η έξέντωσις τῶν έπίδρομῶν, κτλ. κτλ.

Γ'

Είδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πὸς οἱ έχθροὶ τοῦ Λαχανᾶ, κατὰ τή διάσωση τῶν έμφυλίων σπαράγματων της Σάμου, έπέδραμαν μανόμενοι και άγριοι στὸ σπίτι του.

Έκει βόηκαν τή γυναίκα του, ή ὁποία ήταν έγκυος, μαζί με τὰ παιδιὰ της κι' άρχισαν νὰ τή φοβερίζουν και νὰ τή βρίζουν.

Μερικοὶ μάλιστα άπ' αὐτοὺς ρίχτηκαν έναντίον της με βδελυρὲς προθέσεις. Τότε εκείνη, γυρίζοντας πρὸς τὸν έχθρὸ τοῦ σύζυγου της και ὀπλαρχηγὸ Νικόλαο Τζάκωνα, τοῦ φώναξε:

— Καπετάν Νικόλα, πὸς καταδέχεσαι, καπετάνιος εἶσαι, ν' άτμιστῇ μπροστὰ σου ή γυναίκα ενός άλλου καπετάνιου;

— Αμέσως ὁ Τζάκωνας της άπάντησε ταραγμένος:

— Κυρά Λαχανάδενα, εἶσαι καπετάνισσα και θὰ σοῦ φερθῶ καπετανίδι...

Και διέταξε τοὺς έπίδρομεις νὰ τή σεβαστοῦν.

Τότε ή γενναία γυναίκα, ή ὁποία διατηροῦσε ὅλη της τήν ηνυχαιμία, έβγαλε άπ' τήν τσέπη της ένα μάτσο κλειδιά και, δίνοντάς τα στοὺς έχθρους τοῦ συζύγου της, τοὺς εἶπε:

— Πάρτε τὰ κλειδιά αὐτά, άνοιχτε τὰ πάντα κι' ὅτι βοήτε μέσα στὰ σεντόνια και στὸ σπίτι πάρτε τα. Άλλά, για τήν αγάπη τοῦ Θεοῦ, προσέξτε νὰ μὴ βάλετε φωτιά, γιατί μέσα στὸ σπίτι βρίσκονται ὀδόντα καντάρια μπαρούτι και πολλὲς χιλιάδες φρούκια, κι' άν βάλετε φωτιά, θὰ τινάξετε στὸν αέρα τὸ σπίτι κι' ὀλόκληρη τή γειτονιά.

Οἱ έπίδρομεις πήραν πράγματι τὰ κλειδιά κι' άρῶν άνοιξαν τὰ κινώτια και τ' άλλα έπιπτα τοῦ σπιτιοῦ, άρχισαν ν' άπαράδουν ὅτι εἰδισαν μέσα σ' αὐτά: χρήματα, χρυσὰ και άσημένια σκεῦη, δαχτυλίδια με μαργαριτάρια, διαμάντια, κτλ.

Συγχρόνως ὁ καπετάν Τζάκωνας έψαχνε παντοῦ μέσα στὸ σπίτι για ν' ανακαλύψει τὸν Λαχανᾶ, για τὸν ὁποῖο υπέθετε πὸς ήταν κορυμμένος μέσα σ' αὐτό. Η σύζυγος όμως τοῦ Λαχανᾶ, καταλαβαίνοντας τοὺς σκοπούς του, τοῦ εἶπε:

— Άδικα ψάχνεις, γιατί ὁ άντρας μου δὲν εἶνε γυναίκα νὰ κρυφτῇ... Έφυγε, μα αἶριο θὰ λογαριαστῇ μαζί του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, οἱ έπίδρομοι, νομίζοντας ὅτι ὁ Λαχανᾶς είχε σκοτωθῇ, φώναζαν άπ' τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ πρὸς τοὺς Σαμιώτες πὸς περνοῦσαν στοὺς δρόμους: Εξώτωσαν τὸν τύραννο Λαχανᾶ!... Ζήτη ή έλευθερία!... Τὸ έκαναν δὲ αὐτὸ για νὰ

φοβίσουν τοὺς κατοίκους της πόλεως και νὰ μὴν έξεγερθοῦν έναντίον τους.

Κατὰ τή λεηλασία τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λαχανᾶ συνέβησαν και τὰ εξῆς αξιοσημείωτα: Ο ἐκ τῶν έπίδρομῶν Δημήτριος Γιαννούσης, άρπάζοντας ένα άτλαστό κοντογούνη της γυναίκας τοῦ Λαχανᾶ, τὸ έριξε στοὺς ὄμους του και τὸ μετέφερε κατόπιν στὸ σπίτι του. Κυκλοφόρησε μάλιστα αργότερα εἰς βάρος του και τὸ άκόλουθο σατυρικό τετράστιχο:

Τὸν Γιαννούση τὰ
(κορίτσια,
Γαρφαλιώ, καὶ
(Μαρουδιό,
βάλανε τὰ κοντο-
(γούνια
άτλαζένια και τὰ
(δυό).

Επίσης ὁ Γεώργιος Χατζηγεωργίου, άνάδοχος τοῦ μικροῦ γιου τοῦ Λαχανᾶ, άκούγοντας τὰ τὸν λένε Ὀδυσσεά, ενώ αὐτὸς τὸν εἶχε βαφτίσει Στέφανο (*), τὸν απέσπασε άπ' τήν άγκαλιά της μητέρας του και, τραβώντας τὸ μαχαίρι του, έτοιμάστηκε νὰ τὸν σκοτώσει. Η γυναίκα τοῦ Λαχανᾶ, βλέποντάς τον, φώναξε με φρίκη:

— Εγὼ τὸ γέννησα, εἰς τὸ βάπτισμα. Σφάζε το λοιπὸν νὰ φᾶς τὸ μισὸ και τὸ άλλο μισὸ εἰς τὸν Θεόν...

Μα τήν ἴδια στιγμή ή άφροσώμενη ύπνρέτρια τοῦ Λαχανᾶ, Κύρια, έτρεξε και άπέσπασε τὸν Λαχανᾶ, λέγοντάς του:

— Ο περίφημος Γερμανὸς ζωγράφος Μάξ Φόν Δίμπερμαν

(Ζωογραφία)

κουλά, ὅπου βρισκόταν φυλακισμένος κι' ὁ αδελφός της, Ἰωάννης Άνδρεάδης. Ὅταν ή αδελφή του τὸν εἶδε δεμένο, εἶπε στὸν Τζάκωνα:

— Η σφάξε τὸν ή λύσει τον, γιατί εἶνε αδελφός μου...

Η παρακλησις της έγινε δεκτή κι' έτσι ὁ αδελφός της έλευθερώθηκε.

Ο Δημήτριος Γιαννούσης, ὁ ὁποῖος είχε προκαλέσει τήν πυρκαϊά, βλέποντας τή φωτιά ν' άπλώνεται, κατέφυγε στὰ μερομήνια τοῦ σπιτιοῦ για νὰ σωθῇ. Μα ή φωτιά δὲν άργησε νὰ έπεκταθῇ κι' εκεί πάνω κι' έτσι ὁ δυ-

σίστιος. Νομίζοντας λοιπὸν ὅτι είχαν μέσα χρήματα, προσπάθησαν νὰ τὰ σπάσουν, αλλά έπειδή δὲν μπορούσαν, ὁ Δ. Γιαννούσης έβαλε τὸ πιστόλι του και πυροβόλησε στὶς κλειθρονιές τους.

Αμέσως έπακολούθησε έκρηξις και ή φωτιά δὲν άργησε νὰ μεταδοθῇ στὸ σπίτι, καθώς και στὰ γειτονικά σπίτια τοῦ Κοϊκούλα και τοῦ Γεροχριστοδουλή.

Κατὰ τήν πυρκαϊά αὐτή συνέβη και τὸ εξῆς αξιοσημείωτο, τὸ ὁποῖο ὁλοι έθεώρησαν ὡς θαῦμα:

Η εἰκόνα τοῦ Άγίου Νικολάου, στην ὁποία εἶχε ὀρμιστῇ ή γυναίκα τοῦ Λαχανᾶ, έκσφενδονίστηκε μακριὰ κι' έπεσε εἰς τὸν σπὸν τροῦλλο τοῦ ναοῦ τοῦ Άγίου Νικολάου. Έπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες βρέθηκε εκεί πάνω άπ' τὸν κωδωνοκρούστη της εκκλησίας, ὁ ὁποῖος, καθώς άνέθηκε νὰ χυτίσει τὴς καμπάνες, τήν εἶδε νὰ λάμπη επάνω στὸν τροῦλλο. Η θαυματουργή αὐτή εἰκόνα σώζεται ακόμα και σήμερον ἐν τῇ Σάμῳ.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

Πρὶν εξαπλωθῇ ή φωτιά σ' ὀλόκληρο τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, ὁ καπετάν Τζάκωνας κι' οἱ άνδρακοί του, έπληρωσαν τὸ σῆμα τοῦ καὶ τὴ μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Κοϊκούλα.

στιγμιζόμενος κάπκε ζωντανός.

Οἱ άλλοι έπίδρομοι, μετὰ τήν πυρκαϊά, εγκαταλείποντας τὸ σπίτι τοῦ Λαχανᾶ, σκορπίστηκαν στοὺς δρόμους της πόλεως, λεηλατώντας τὰ σπίτια τῶν ἀντιπάλων των και φωνάζοντας ὅτι είχαν κάψει τὸ Λαχανᾶ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ...

ΤΟΥ ROBERT CASTEL

Η κόρησα ντέ Μιραμπέλ, μολονότι είχε σταθεί άνωγχο στο γάμο της, είχε τή μακία να παντρεύη όλον τόν κόσμο. Καί προσπαθούσε με κάθε τρόπο να πείσει να παντρευτούν αυτοί πρό πάντων που ήταν εναντίον του γάμου. Μεταξύ αυτών, ήταν και ο κύριος 'Ολιβιέ Ντυζαρντέν. 'Αλλ' αυτός παρέμεινε αμετάπειστος, παρ' όλες τις ικεσίες, τὰ σχέδια και τις προτάσεις της κόρησας. Τού κάκου τόν είχε γνωρίσει με τὰ ωραιότερα κορίτσια της πόλεως των, κανένα από αυτά δεν είχε κατορθώσει να τόν σ'ηγήσει.

'Αλήθεια!... Είχε μεγάλη ύπομονη και έπιμονή ή κόρησα για να εξακολουθή να κατηχή ακόμα τόν 'Ολιβιέ στην ιδέα του γάμου... Πόσες θαυμάσιες νύφες δεν τού παρουσίασε!... Ξανθές, μελαγχρινές, πλούσιες, μορφωμένες, περιζήτητες από όλους!... Μόνο για τόν 'Ολιβιέ δεν ήταν καμιά τόσο γοητευτική, ώστε να τόν κάνει ν' αλλάξει τέλος ιδέας και να παντρευτεί.

'Αλλ' ή κόρησα δεν απέλιπυταν. Καί εξακολούθησε να τόν προσκαλή στο σπίτι της για να τόν γνωρίσει με «νύφες». Κι' επί τέλους! 'Η κυρία ντέ Μιραμπέλ, γεμάτη χαρά, άντελήφθη μια μέρα ότι ο 'Ολιβιέ έμεινε γοητευμένος με κάποια ξανθούλα, όνομαζομένη Λουκία, μια νέα σχεδόν φτωχή, αλλά τής οποίας ή όμορφιά υποσους να προκαλέσει τη ζήλεια και μις βασιλισσας.

—Τί περρίζει αν είνε φτωχή, σκεπτόταν ή κυρία ντέ Μιραμπέλ. 'Ο 'Ολιβιέ έχει πολλά γοήματα. Τό σπουδαίο είνε να παντρευτεί αυτή τη φορά. Καί ή κ. ντέ Μιραμπέλ προσετοίμασε μια συνάντηση τών δύο νέων κάτω στον κήπο τού σπιτιού της, όπου ύπρχε μια ιτιά, ή οποία έπλωνε τὰ κλαδιά της επάνω από μια δεξαμενή με κόκκινα ψάρια.

Μέσα στο σαλόνι, έκείνο τὸ βράδυ, οί διάφοροι καλεσμένοι της κομησης χόρευαν. Κάτω στον κήπο, τὸ φεγγάρι σκόρπιζε παντού μια γλυκεία γοητεία. 'Η Λουκία, ως ἐκ τούτης, βρόθηκε έκεί έξαφνα μπροστά στον 'Ολιβιέ.

—'Υστερα από μερικους διαταγμούς, τὸ εἶπε ὅτι ἀγαπᾷ πολύ τὴ μελαγχρινή λα τὸν ἰδιὸν καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐπάνω στὰ νερά.

Ο 'Ολιβιέ πάλι τῆς εἶπε ὅτι ἀπεχθάνεται τὰ κόκκινα ψάρια καὶ ὅτι, ὅταν με κάποια δειλία, ἄρχισε νὰ τῆς κάνει μερικά κομπλιμέντα. 'Η Λουκία φάνηκε πολύ συγχνημένη στὴν ἀρχή. 'Αλλά, θέλοντας σὲ λίγο νὰ προκαλέσει μιὰ ἐξομολόγησι δριστηκὶ ἀπὸ τὸν 'Ολιβιέ, εἶπε:

—Πόσο θὰ ἤθελα, ἕνα τέτοιο βράδυ με φεγγάρι, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματα μιᾶς ἱτιᾶς ν' ἀκούσω τὴν ἀθάνατη λέξι: «Σ' ἀγαπᾷ».

Ο 'Ολιβιέ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ προσέφερε τὸ χέρι του στὴ Λουκία καὶ τὴν ὠδήγησε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα της.

—Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ μοὺ κάνετε; ρωτοῦσε τὴν ἄλλη μέρα ἡ κόρησα ντέ Μιραμπέλ τὸν 'Ολιβιέ. 'Ενὸς ἑσέως ὁ ἴδιος ἐπεξηγήσατε μιὰ συνάντησι στὸν κήπο με τὴ Λουκία, τὴ σιγμὴ ποὺ περιμενε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη σας μιὰ ἐξομολόγησι, τὴν πήρατε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησατε πάλι στὸ σαλόνι! Εἴστε καλὰ ἢ ὄχι;

—Εἰμαι πολύ καλά, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ 'Ολιβιέ. 'Αλλ' ἡ δεσποινὶς Λουκία δὲν εἶνε καλά. Εἶνε ἄρρωστη. —'Αρρωστη; Τί λέτε, 'Ολιβιέ; 'Αρρωστη αὐτὴ ἡ κοπέλλα με τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα καὶ τὸ κερασμένο στόμα;

—Ναί, εἶπε ὁ 'Ολιβιέ. Εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ ρωμαντισμό. Κι' ἐγὼ ἀποστροφόμεναι τὶς ρωμαντικὲς καὶ ποιητικὲς γυναῖκες. 'Υπάρχει τάχα καμ-

ῖταν δυνατόν νὰ βρεθοῦμε μόνοι ἀλλοῦ. 'Αλλὰ τὸ φεγγάρι καὶ ἡ «κλαίουσα» ἱτιά ἐνέπνευσαν τὴ δεσποινίδα Λουκία σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ σχολαστικὴ λογία. Κυρία κόρησα, σὰς παρακαλῶ μὴ μοὺ συστήνετε ποιήτριες. Τὶς συχαίνουμαι... 'Επὶ τέλους, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ νὰ μοὺ ταιριάξῃ, πάψετε νὰ θέλετε νὰ με παντρεύεστε. Ὅ,α μείνω ἐλεύθερος... Τελείωσε!

—Δὲν τελείωσε τίποτε... Παρ' ὅλα αὐτὰ, θὰ σὲ παντρεύω! σκέφτηκε ἡ κόρησα. Δὲν ἀγάπησες ἀκόμα τὴ Λουκία... Ὁ 'ἀγαπήσης; μιὰν ἄλλη...

—'Η κυρία ντέ Μιραμπέλ δὲν θὰ ἔδινε παιά, παρὰ μόνο ἕνα χορὸ αὐτὸ τὸ χειμῶνα... Καταγινώτταν λοιπὸν στὸ νὰ βροῖκη νέες κοπέλλες; γιὰ νὰ τὶς προ-

τιὰ της ἦσαν ζαφειρένια. Τὸ στόμα της ἦταν κόκκινο καὶ μικρὸ καὶ τὸ προφίλ της εἶχε τὶς ἁρμονικὲς γραμμές τῶν ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων. Δὲν φορούσε παῖα μαῦρα, γιατί ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνει πρό τεσσάρων ἡδῆ ἐτῶν. 'Η τουαλέττα της ἦταν κομψοτάτη.

Ο 'Ολιβιέ τὴν κύτταζε ἀχόρταγα. Καὶ τὴν ἄκουγε με τόση εὐχαρίστησι νὰ μιλά! 'Ηταν τόσο ἔξυπνη, ὅσο καὶ ὠραία.

—Κι' ἐσεῖς, 'Ολιβιέ, τὸν ρώτησε ἔξαφνα, γιατί δὲν παντρεύεστε;

—Δὲν ἔτυγε... ἀπάντησε κἄπως ταραγμένος ὁ 'Ολιβιέ.

—Ναί, καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἡ 'Ελένη. Δὲν ἔτυχε ν' ἀγαπήσετε... Τότε κάνετε πολὺ καλά νὰ μὴ παντρευτῆτε ἀκόμα... Γάμος χωρὶς ἔρωτα τί ἀξίζει;

Τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ, ὁ 'Ολιβιέ ἔφτασε μαζὺ με τοὺς πρώτους καλεσμένους στὸ σπίτι τῆς κυρίας ντέ Μιραμπέλ. Μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι, κύτταζε ἂν ἦταν ἐκεῖ ἡ 'Ελένη. Καὶ βίαν εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πάει ἀκόμα, πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴν πόρτα, περιμένοντας ἐκεῖ τὸν ἐρχομὸ της. Δὲν ὑπορούσε νὰ ἐξελεῖσθαι τὸν ἑαυτοῦ. Δὲν τοῦ ἦταν δυνατόν νὰ πῇ ὅτι δὲν ἀγαποῦσε τὴν 'Ελένη. 'Ηταν τραλλιά, τοῖς ἔρωτευμένος μαζὺ της. Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ περιμενε τὸσον καιρό. Μὰ δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε ἀμελοδραματικῶς βέβαια. Κι' αὐτὴ φαίνταν τόσο λογικὴ, τόσο θετικὴ καὶ ὄχι ἀνόητα ρωμαντικὴ, ὅπως ἡ Λουκία... Ὅ, ἀποστορεόταν σίγουρα κι' αὐτὴ τὰ ποιητικὰ λόγια καὶ τὶς ἐξομολογήσεις κάτω ἀπὸ τὴν ἱτιά... 'Ω, βέβαια, δὲν θὰ τῆς ἔλεγε ποτέ: «Σ' ἀγαπῶ» σὺ μὲ μιὰ λυμνη, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν πρώτη τους συνάντησι!... 'Ηταν, περὶ τὰ λίγα, μιὰ ἐρωτικὴ λόγια, ὥσπου ἡ ψυχὴ τους ἦσαν σὲ θέσι νὰ συνεννοηθοῦν χωρὶς ἀνόητες ἐκδηλώσεις.

Τέλος, ἡ 'Ελένη ἔφτασε... 'Εβγαλε τὸ ροβιὸν ἐπανωφόρι της καὶ παρουσίαστηκε μ' ἕνα αἰθέριο φέρεμα χοροῦ. 'Η γαλάζια λάμψις τῶν ματιῶν της ἔκανε νὰ φαίνονται λιγώτερο λαμπρὰ τὰ διαμάντια ποὺ στόλιζαν τὸ κεφάλι της.

—Ὡστόσο, ἀρνῆθηκε νὰ χορεύῃ ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς με τὸν 'Ολιβιέ. Τότε ἐκείνος, ταράχμένος καὶ ζηλιάρης κυλάς, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ στὰ χέρια ἐνὸς ἄλλου, πῆγε στὸν κήπο, ὅπου τὸ φεγγάρι ἀστράωνε πάλι τὰ νερά τῆς δεξαμενῆς ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυρτὰ κλαδιά τῆς ἱτιᾶς...

Ο 'Ολιβιέ κῆπτε μελαγχολικὸς σ' ἕναν πάγκο. 'Η νύχτα ἦταν ὠραία, σχεδὸν ἀνοιξιὰτικη.

—'Εξαφνα ἀκούστηκε τὸ φροῦ-φροῦ ἐνός φορέματος καὶ ὁ

—Τόσο ὠραία! Μὰ ἡ 'Ελένη ἦταν κατὰ περισσότερο ἀπὸ ὠραία. 'Ηταν ἐξοικλῆτευτη... Εἶχε ἐπιδερμίδα λευκορδίνην καὶ μαλλιά μαῦρα, τὰ ὁποῖα ἐξεῖχαν σὲ μικροὺς βοστρύχους κάτω ἀπὸ τὸ κομψὸ της καπελλάκι. Τὰ μά-

—'Ολιβιέ, γυρίζοντας εἶδε τὴν 'Ελένη. —'Ε, φίλε μου! τοῦ εἶπε ἐκείνη μελωδικά. Μὰ μοὺ φαίνεται ὅτι δὲν κάνετε καθόλου καλά νὰρθῆτε νὰ καθῆσθε ἐδῶ, κάτω ἀπὸ μιὰ ἱτιά, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἐνῶ ἐπάνω εἰς περιμένουν...

Καὶ ἡ 'Ελένη χαμογελοῦσε, κυττάζοντας τὸν ἐκπληκτο νέο.

—Μὰ τί ἔχετε; τὸν ρώτησε ἡ 'Ελένη. 'Υποφέρετε;

—'Οχι! 'Οχι! εἶπε ὁ 'Ολιβιέ. Δὲν ἔχω τίποτα... 'Αλλά... 'Ω!...

—Τί συμβαίνει, κύριε Ντυζαρντέν;

—Τίποτε... Τίποτε... 'Αλλά...

—'Αλλά;

—'Ηθέλα νὰ σὰς μιλήσω, ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ...

—Γιατί ὄχι ἐδῶ;

—Μὰ τὸ περιβάλλον αὐτό... 'Η λῆμνη, τὸ φεγγάρι, ἡ ἱτιά...

—'Ω, φίλε μου, τὸ περιβάλλον εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικό...

—Μὰ φοβῶμαι νὰ σὰς μιλήσω ἐδῶ... Φοβῶμαι μήπως σὰς φανῶ γελοῖος...

—Πέστε μου ὅτι θέλετε... Πρέπει νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὴν παλιὰ σας φίλη...

—Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ! τραυλίσαι ὁ 'Ολιβιέ.

—'Ωστε εἶνε τόσο σπουδαῖο τὸ μυστικό σας... 'Ελάτε, ὁρρος, φίλε μου.

—Μὰ δὲν ξέρω, δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ...

—'Η 'Ελένη γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ πήρε τὸ χέρι μέσα στὸ δικό της, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ χαμογελοῦσε γλυκά...

Μὰ ὁ 'Ολιβιέ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ...

—'Ε, τότε... πᾶμε μέσα, εἶπε ἡ 'Ελένη.

—'Αλλὰ ὁ 'Ολιβιέ δὲν ἤθελε τώρα νὰ φύγῃ.

—'Οχι! 'Οχι μέσα, εἶπε. 'Εδῶ... 'Εδῶ ποὺ εἶνε ὅλα τόσο ὠραία καὶ σιωπηλά... 'Εδῶ κάτω ἀπὸ τ' ἀσημένια φυλλώματα τῆς ἱτιᾶς. 'Εδῶ, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἀντιφωγγίζει μέσα στὰ μάτια σου, σὰν ἐπάνω σὲ ζαφειρένια νερά...

—'Ω, φίλε μου, εἶπε ἡ 'Ελένη, μιλᾷτε σὰν ποιητῆς.

—Συγγνώμη, κυρία... 'Ελένη μου, συγγνώμη. Δὲν τὸ θέλω... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ, πῶς...

—Λοιπὸν, πῆστε μου τὸ μυστικό...

—Πῶς νὰ τὸ πῶ, ποῖα λέξι νὰ βρῶ γιὰ νὰ τὸ πῶ; Σὰς... Σέ... Σὰς...

—Λοιπὸν; Σὰς;... Σὶ;...

—'Ω, ἤθελα νὰ σὰς πῶ: «Σὰς ἀγαπῶ!» 'Αλλὰ μοὺ φαίνεται πολὺ λί- γο αὐτό, πολὺ κοινὸ καὶ συνηθισμένο. Γι' αὐτὸ σὰς λέγω: «Σὰς λατρεύω, 'Ελένη»...

Κι' ἐγονάτισε μπροστὰ της.

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ 'Ελένη, σηκωθῆτε, σὰς παρακαλῶ. Δὲν εἶνε μέ- ρος κατὰλληλο γιὰ γονάτισμα τὸ χῶ- μα τοῦ κήπου.

Κι' ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν 'Ολιβιέ γιὰ νὰ σηκωθῇ.

Ἐκείνος σηκώθηκε καὶ ἀγωνιῶντας τὴ ρώτησε.

—Λοιπὸν, 'Ελένη, ποῖα εἶνε ἡ ἀ- πάντησίς σου;

—'Η ἀπάντησίς μου εἶνε αὐτὴ! εἶ- πε ἡ 'Ελένη καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλη της.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥ

Ο ΟΡΚΟΣ

Μιὰ μέρα, ἡ Σίτα, ἡ κόρη τοῦ Ρα- τνάβαλι, πήρε ἕνα φύλλο ρόδου καὶ χάραξε ἐπάνω του τὰ λόγια αὐτά:

«Δὲν θὰ ἀγαπήσω οὔτε τὸ πιὸ ὁμορφο παλληκάρι τοῦ κόσμου, γιατί ὁ ἔρωτας εἶνε σκληρὸς κι' ἀπα- τήλός!»

Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της, κι' ἕνα ἀγρόακι ἀνά- λαφρο, φουσκώντας ἔξαφνα, ἔσπασε καὶ τὸ ροδόφυλλο καὶ τὸν δοκο...

Η ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ἐκείνος εἶνε καθισμένος κοντὰ της πάνω στὸν ἴδιο σοφᾶ καὶ τῆς λέει γλυκεῖες κουβέντες.

Αὐτὸς ὅμως γυρίζει ἄλλοῦ τὸ κε- φάλι της καὶ τὸν βοῖζει, κι' ὁ ἀγαπη- μένος της ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν του σω- παίνει.

Τότε ὅμως ἡ ὠραία ναζιάρα, παί- νοντας τὴ σιωπὴν τοῦ γιὰ περιφρόνησι, γέρνει γλυκὰ στὸν ὦμο τοῦ τὸ μέτω- πό της κι' ἀρχίζει τὰ κλάματα.

Καὶ τώρα τῆς εἶπες λόγια ποὺ τὴν ἐπέοσαν κατὰκαρδίαν... Γελάει: 'Α, καταλαβαίνω τὴ σκέψιν σου. 'Οχι, πο- τὲ δὲν θὰ υποσέσῃ νὰ τὴν ἀντικατα- στήσῃ μιὰ ἄλλη.

Σκέψου το, ἀπὸ αὐτοῦ θὰ θυμᾶσαι τὸν ἔρωτά της με ὅλην καὶ με πίκρην. Ὅ, ἀσεπνοῦσας γίλιες σορεὲς καὶ δά- κρυα ὅ,α πλυνωρόσουν τὰ μάτια σου, ποὺ δὲν θὰ ξαναδοῦν τὸν ἥλιο τῆς εὐ- τοχίας ν' ἀναπέλῃ...

Καὶ τότε τῆς εἶπες λόγια ποὺ τὴν ἐπέοσαν κατὰκαρδίαν... Γελάει: 'Α, καταλαβαίνω τὴ σκέψιν σου. 'Οχι, πο- τὲ δὲν θὰ υποσέσῃ νὰ τὴν ἀντικατα- στήσῃ μιὰ ἄλλη.

Σκέψου το, ἀπὸ αὐτοῦ θὰ θυμᾶσαι τὸν ἔρωτά της με ὅλην καὶ με πίκρην. Ὅ, ἀσεπνοῦσας γίλιες σορεὲς καὶ δά- κρυα ὅ,α πλυνωρόσουν τὰ μάτια σου, ποὺ δὲν θὰ ξαναδοῦν τὸν ἥλιο τῆς εὐ- τοχίας ν' ἀναπέλῃ...

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Μιλοῦνε δύο φίλες:

—Κι' ὕστερα τί ἔκαμε ὁ ἀγαπημέ- νος σου;

—'Εβγαλε κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου λουλούδια δροσερά καὶ πῆγε νὰ μοὺ βοῇ γάλα.

—Κοιμήθηκε ἔπειτα;

—'Α, μπᾶ, τί λές! Σηκώθηκα ἀ- μέσως ἀπάνω, ἔσπασα ἕνα κλωνάρι ἡπὲ νταύταλι καὶ με τὸ χουὶ τοῦ ἔ- βγαλα κόκκινα τὰ χεῖλη μου. 'Υστερα ροματίσας τὰ βλεφάρὰ μου με ζουλοῦ ἀπὸ ἀγοριδομασκάκηνα καὶ στὸ τέλος ἔτριψα τὰ στήθη μου με τὰ λουλού- ρια τοῦ νελοῦμπο, τοῦ ὠραίου φωτοῦ ποὺ εὐοδίζει τὴ φωνήν μας.

—Ναί.

—'Ηταν ἡ ἀδελφὴ μου. Σοὺ ἀ- πάντησε τίποτε στὰ λόγια σου;

—'Οχι, ἀλλ' ἐγὼ γιὰ νὰ τὴν εὐ- κολῶνα πῆγας καὶ τῆς ἔκοψα καλὰ καὶ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Νά, ἦρθε ὁ καιρὸς με τίς μεγάλες νύχτες καὶ με τοὺς ἀτέλειωτους ὕ- πνους.

Σὲ λίγες μέρες ἡ κυρία ντέ Μι- ραμπέλ θοιμάδευσε.

Ο 'Ολιβιέ παντρεύτηκε με τὴν 'Ε- λένη. Καὶ συχνὰ πῆγαιναν κι' οἱ δύο νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν κόρησα...

—'Ετσι εὐδίσαν τὴν εὐκαιρία νὰ πᾶνε στὸν κήπο καὶ νὰ φιληθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἱτιά, ποὺ ἔκουσε τὰ πῶτα τους ἐ- ρωτικὰ λόγια καὶ τὸ πρῶτο τους φιλῖ.

Γιατί νὰ μὲνης πιστὴ; Θέλεις νὰ σὲ γνωρίσω με κανένα ἄλλο παλληκάρι;

—Σώπασε γιὰ τὸ Θεό! μοὺ φώνα- ξε ἡ Μπαλαντίδα τρομαγμένη. 'Ο ἀ- φέντης τῆς ζωῆς μου εἶνε δῶ, μέσα στὴν καρδιά μου, καὶ θὰ σ' ἀκούσῃ!

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

—Τί μάς φέρνεις, καλὲ κυνηγέ;

—Τίποτε.

—Κι' ἐγὼ ἐτοιμαζόμουν νὰ σὲ κα- λοπιάσω.

—Τί θέλεις νὰ σοὺ φέρω ποὺ κυ- νηγώντας ἕνα ζαρκάδι στὴν ἀκροπο-

Κάθε βράδυ ζαπλώνομαι στὸ κρεβ- βᾶτι μου καὶ προσκαλῶ τὸ Μᾶθα, τὸ θεὸ τοῦ ὕπνου.

Τοῦ ὑπόσχομαι δῶρα καὶ θυσιᾶς, ἀλλὰ ποτε δὲν μοὺ φέρνει νὰ ὀνειρευ- τῶ τὴ Σιριχάρι.

Ὅταν ἡ ὑπόρα ξεσπᾷ στοὺς τοίχους τοῦ μικροῦ μου σπιτιοῦ, ἐγὼ ἀκούω με προσοχὴ τὸ θῆμα τῆς Σιριχάρι, ποὺ τὸ φθουρίζει ὁ ἄνεμος περτώντας ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν μπαμποῦ...

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Ὅ, ἄστατη καρδιά μου, ὦ κοιμισ- μένη μου καρδιά, πῶς τὴν ἄφησες νὰ φύγῃ αὐτὴν ποὺ σὲ ἰκέτευε γιὰ νὰ τὴ σωθῇ;

Πῶς δὲν θυμήθηκες πῶς αὐτὴ σὲ θέρμανε με τὰ χᾶδια της, ὅταν μιὰ νύχτα εἶχαν ἀπλωθεῖ ἐπάνω σου τὰ παγωμένα χέρια τοῦ θανάτου!

Τότε τὴν εὐχαρίστησες ὀλόφωρα καὶ τῆς ὑποσχέθηκες πῶς θὰ τὴν κρα- τήσεις γιὰ πάντα, πῶς θὰ τὴν κάμης εὐτυχισμένη κοντὰ σου...

Καὶ τώρα τῆς εἶπες λόγια ποὺ τὴν ἐπέοσαν κατὰκαρδίαν... Γελάει: 'Α, καταλαβαίνω τὴ σκέψιν σου. 'Οχι, πο- τὲ δὲν θὰ υποσέσῃ νὰ τὴν ἀντικατα- στήσῃ μιὰ ἄλλη.

Σκέψου το, ἀπὸ αὐτοῦ θὰ θυμᾶσαι τὸν ἔρωτά της με ὅλην καὶ με πίκρην. Ὅ, ἀσεπνοῦσας γίλιες σορεὲς καὶ δά- κρυα ὅ,α πλυνωρόσουν τὰ μάτια σου, ποὺ δὲν θὰ ξαναδοῦν τὸν ἥλιο τῆς εὐ- τοχίας ν' ἀναπέλῃ...

Καὶ τότε τῆς εἶπες λόγια ποὺ τὴν ἐπέοσαν κατὰκαρδίαν... Γελάει: 'Α, καταλαβαίνω τὴ σκέψιν σου. 'Οχι, πο- τὲ δὲν θὰ υποσέσῃ νὰ τὴν ἀντικατα- στήσῃ μιὰ ἄλλη.

Σκέψου το, ἀπὸ αὐτοῦ θὰ θυμᾶσαι τὸν ἔρωτά της με ὅλην καὶ με πίκρην. Ὅ, ἀσεπνοῦσας γίλιες σορεὲς καὶ δά- κρυα ὅ,α πλυνωρόσουν τὰ μάτια σου, ποὺ δὲν θὰ ξαναδοῦν τὸν ἥλιο τῆς εὐ- τοχίας ν' ἀναπέλῃ...

Η ΑΜΟΙΒΟΛΙΑ

—'Αγαπημένε μου!

—Βασιλέσσα τῆς ζωῆς μου!

—'Αποσε αὐτὰ τὰ ψευτικὰ λόγια.

—Γιατί σὲ στενοχωροῦν;

—Βεβηλώσεις μ' αὐτὰ μερικὲς στιγμὲς ποὺ υποσέσῃς νᾶναι γλυ- κειό...

—Γιατί κλαίει;

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Τὸ μυστηριώδες καράβι με τοὺς τρεῖς ναῦτες. Ἡ ἐπισκεψὶς καὶ ἡ ὑποψίς τοῦ παπᾶ. Ἡ σύλληψις καὶ ἡ ὁμολογίς τοῦ Ἀρβανίτη. Τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τῶν Βενετῶν. Πῶς ἤθελε νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Μία δραματικὴ νύχτα. Οἱ τρεῖς κακούργοι γίνονται κύριοι τοῦ πλοίου. Ἐνα κτηνώδες πάθος. Ἡ ζηλοτυπία τοῦ ἀγριανθρώπου. Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἀγγλοῦ Προξένου. Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν κακούργων, κτλ. κτλ.

Μία φουρτουνασμένη νύχτα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1782 ἄραζε στὸ λιμάνι τοῦ Κερύου στὴ Ζάκυνθο μιά ἀγγλικὴ γολέττα. Πέρασαν ὥστόσο δύο μέρες χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τὸ πλήρωμά της νὰ βγῇ στὴ στεριά. Συγχρόνως ἐπῆνε στὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου δὲν φαινόταν ψυχὴ ζωντανή. Τότε ὁ παπᾶς τοῦ μικροῦ νησιού ποὺ βρίσκεται στὸν κόλπο τοῦ Κερύου, τοῦ Μαράθονησι, ἀπὸ περιέργεια, πήρε μιά βάρκα καὶ πῆγε στὸ μυστηριώδες καράβι μαζὺ με δύο ἄλλους χωρικούς. Ἐκεῖ, τοὺς ὑποδέχθηκαν τρεῖς ναυτικοί, ἕνας Δαλματὸς, ἕνας Ἀρβανίτης καὶ ἕνας νέος Παζινός.

— Πῶς δὲν βγήκε κανεὶς ἐξω ἀπὸ τὸ καράβι; τοὺς ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Μεγάλη σφοδρὰ μᾶς βρῆκε! ἀποκρίθηκε ὁ Παζινός, γιατί οἱ ἄλλοι σύντροφοί του δὲν ἤξεραν ἐλληνικά. Ἐνῶ ταξιδεύαμε ἀπὸ τὸ Λιθόρονο γιὰ τὴ Σμύρνη, συναντήσαμε στὸ δρόμο μας ἕνα ἀλτζερνικο πειρατικὸ καράβι. Οἱ κουρσάροι μὲ κανονιὲς μᾶς διατάξαν νὰ σταματήσουμε. Ἀμέσως οἱ ταξιδιώτες καὶ τὸ πλήρωμα μῆτην καὶ σὲ δύο βάρκες τρεῖς γολέττας γιὰ νὰ σωθοῦν. Μόνο ἐμεῖς οἱ τρεῖς μείναμε στὸ καράβι καὶ ἀπλώνοντας ὅλα τὰ πανιά, καταρθεύσαμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τοὺς κουρσάρους καὶ νὰ σωθούμε σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι. Ὡστόσο τώρα γιὰ νὰ μὴν μπορέσουμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ ταξίδι μας, θέλουμε μιά βάρκα καὶ μερικὸς ναῦτες.

Ὁ παπᾶς, ἀφοῦ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ φροντίσει νὰ τοὺς βρῇ ὅτι χρειαζόντουσαν, πῆγε ἀμέσως στὴν πόλι καὶ εἰδοποίησε τὸν Ἀγγλο πρόξενο Φορέστη καὶ τὸ Βενετσιάνο διοικητὴ, γιατί τοῦ φάνηκε κάπως παράξενη ἡ ἱστορία ποὺ τοὺς διηγήθηκαν οἱ ναῦτες.

— Νὰ ξαναπᾶς στὴ γολέττα, τοῦ εἶπε ὁ Βενετὸς διοικητὴς, καὶ νὰ τοὺς πῆς ὅτι, γιὰ νὰ βροῦν πλήρωμα, πρόπει νὰ βγῇ ἕνας τουλάχιστον ἀπ' αὐτοὺς στὴν πόλι. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν ἀνακρίνουμε.

Πράγματι, ὁ παπᾶς ξαναπῆγε στὸ καράβι καὶ τοὺς εἶπε νὰ τοῦ δώσουν τὸν Ἀρβανίτη γιὰ νὰ πᾶι στὴν πόλι καὶ νὰ συμφωνήσῃ με τὸ νέο πλήρωμα. Μόλις ὅμως ἀποβιβάστηκε στὴν ξηρὰ, ἡ ἀστυνομία τὸν ἐπίασε καὶ ἄρτισε νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, ὁ Ἀρβανίτης ἀναγκάστηκε, τέλος, νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ γολέττα λεγόταν «Μεγάλη Δούκισσα τῆς Τσακάναν» καὶ εἶχε φύγει πρὸ εἰκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τὸ Λιθόρονο γιὰ τὴ Σμύρνη. Τὸ πλήρωμά της ἦταν εἰκοσι Ἀγγλοὶ καὶ οἱ τρεῖς ναῦτες ποὺ βοσκόντουσαν τώρα στὸ πλοῖο. Οἱ ἐπιβάτες πάλι ἦσαν ἡ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Ἐλλιστ, δύο Ἀγγλοὶ δόκμοι καὶ ἕνας Ἑβραῖος. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδίου, ὁ Δαλματὸς Ὁσέγοβιτς ἐπίασε φίλα

με τὸν Ἀρβανίτη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Βενετούς, γιατί τὸν εἶχαν πιάσει αἰγμάλωτο στὸν πόλεμο με τὴν Τουρκία καὶ τὸν εἶχαν κλείσει στὴ φυλακὴ τοῦ Κάπταρου, ἀπὸ τὴν ὁποία κατώρθωσε νὰ φύγῃ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ τὸν κρεμούσαν.

Ἀπὸ τότε εἶχε σχεδιάσει νὰ γίνῃ πειρατὴς καὶ νὰ χτυπᾷ ἀλόπητα ὅλα τὰ βενετσιάνικα καράβια. Ἡθελε λοιπὸν ν' ἀποκτήσῃ ἕνα καράβι, νὰ πᾶι στὴ Μάνη, νὰ πάρῃ πλήρωμα καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ κουρσάρου.

Ὁ Ἀρβανίτης, ὁ ὁποῖος μισοῦσε ἐπίσης τοὺς Βενετούς, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ γίνῃ σύντροφός του. Ἀργότερα εἶπαν τὸ σχέδιό τους καὶ στὸν Παζινό, ὁ ὁποῖος

Ἕλλην πειρατὴς κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.

δέχτηκε νὰ τοὺς βοηθήσῃ, γιατί καὶ αὐτὸς εἶχε ἀποδράσει ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῶν Παζινῶν, ὅπου ἐμελλε νὰ κρεμαστῇ γιὰ φόνο. Ἔτσι οἱ τρεῖς κακούργοι ἄρχισαν νὰ σχεδιάζουσαν τὸ ἐγκλημα τῶν. Καὶ μιά νύχτα ποὺ ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς νυκτοφυλακὴ στὸ κατὰστρωμα ἀποφάσισαν νὰ τὸ πραγματοποιήσουν.

Μαζὺ με αὐτοὺς ὅμως ἦταν φρουρὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τρεῖς Ἀγγλοὶ ναῦτες. Ἐπείπε νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦν. Πρώτος λοιπὸν ὁ Δαλματὸς Ὁσέγοβιτς ἄρπασε τὸν ἕναν Ἀγγλο καὶ μ' ἕνα τσεκούρι τὸν σκότωσε. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ ἄλλοι δύο καὶ ἔτσι ξεφορτώθηκαν τοὺς Ἀγγλους ναῦτες. Οἱ τρεῖς κακούργοι κατέβηκαν ἔπειτα στὴς καμπίνες καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν πῶς τὸ καράβι εἶχε κάνει νερό. Τρομαγμένοι ὁ καπετάνιος με τὸν

Ἀγγλο ἀξιωματικὸ πετάχτηκαν ἀπὸ τὴς καμπίνες των. Τότε οἱ κακούργοι τοὺς ἄρπασαν καὶ τοὺς ἔδεσαν. Ἐπειτα, ἀφοῦ σκότωσαν τέσσερες ναῦτες καὶ ἐπληρώσαν ἄλλους τόσους, φόρτωσαν ὅσους ἔμειναν, μαζὺ με τὸν καπετάνιο καὶ τὸν Ἀγγλο ἀξιωματικὸ σὲ δύο βάρκες καὶ τοὺς ἄρπασαν στὸ πέλαγος. Οἱ δυστυχισμένοι κατώρθωσαν, ἔπειτα ἀπὸ μιά πραγματικὴ δόυσαι, νὰ φτάσουν σ' ἕνα ἀκρωτήρι τῆς Κορσικῆς.

Οἱ κακούργοι ἐκράτησαν σκοπὴς τὴ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου, ἀφοῦ τὴν ἐντυσαν ἀνδρικά φορέματα, τὸν Ἑβραῖο καὶ δύο δοκίμους Ἀγγλους. Κι' ἔτσι ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι των.

Τότε γεννήθηκε μέσα στὰ στήθη

βεῖχες τῆ σωτηρίας της στὸ ἀμοιβαῖο μῖσος τῶν δύο κτηνῶν, ποὺ ἦσαν ἐρωτευμένοι μαζὺ της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὕτη, οἱ δύο ἀντίζηλοι παραμύθιαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὡς ὅτου τὸ πλοῖο ἔφτασε ἐξω ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο. Ὁ Δαλματὸς τότε ἀποφάσισε ν' ἀράξῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ πάρῃ ναῦτες καὶ μιά βάρκα, γιατί τὴς δύο βάρκες τοῦ καραβιοῦ τῆς εἶχε πάρει τὸ πλήρωμα ποὺ ἔφυγε.

Τελειώνοντας τὴν τρομερὴ κατὰβασί του, ὁ Ἀρβανίτης εἶπε ὅτι ὁ Δαλματὸς εἶχε μέσα στὸ καράβι ἕνα βαρέλι με μπαρούτι καὶ θάβαζε φωτιά ἀν πῆγαν κανεὶς νὰ τὸν πιάσῃ.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀποκάλυψι τοῦ τρομεροῦ ἐγκλήματός του, ὁ Ἀρβανίτης κλείστηκε στὴ φυλακὴ πάνω στὸ κάστρο. Ὁ διοικητὴς συνεννοήθηκε τότε με τὸν Ἀγγλο πρόξενο Φορέστη γιὰ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο θὰ κατώρθωναν νὰ πιάσουν τοὺς δύο ὑπολοίπους κακούργους καὶ νὰ ἐλευθέρωσουν τὴ δυστυχὴ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου καὶ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους, τοὺς ὁποῖους ἐπιτήρησε κρατοῦσε ὁ Δαλματὸς πειρατὴς γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦ ὡς δήμευσης.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, κατὰστρωσαν, τέλος, ἕνα ὥραιο σχέδιο. Μέσα σὲ δύο ψαρόδαρκες μεγάλες ὑπῆκαν πενήντα στρατιῶτες, ντυμένοι σὰν ψαράδες μ' ἕναν Βενετὸ ἀξιωματικὸ. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς κρύφτηκαν μέσα στὸ ἀμπάρι τῶν καϊκιῶν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, καθὼς πλησίαζαν στὴ γολέττα, ἔκαναν τάχα πῶς ἐτοίμαζαν νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα τους στὴ θάλασσα. Με μιά ἄλλη βάρκα πάλι πῆγε στὴ γολέττα ὁ Ἀγγλὸς πρόξενος μόνος του, ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ ἄρτισε νὰ μιλήσῃ μετὰ Δαλματὸ ἐπὶ πολλὴ ὥρα φιλικά. Τὸ ζήτησε τὰ χαρτιὰ τοῦ καραβιοῦ καὶ τὰ παταπόρτια τοῦ πληρώματος, τὰ ἐξέτασε καὶ τὰ βρῆκε ἐν τάξει ὅλα. Ἐπειτα τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ἀρβανίτης τοῦ εἶχε ζητήσει ναῦτες καὶ ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ ἐρχόταν τὸ νέο πλήρωμα, μαζὺ με τὸν Ἀρβανίτη καὶ με τὸ πρόγραμμα. Ἔτσι, ὁ Δαλματὸς πιάστηκε στὴν παγίδα.

Σὲ λίγο ἐπλησίασε μιά ἄλλη βάρκα καὶ ἔξω ναῦτες ἀνέβηκαν στὸ κατὰστρωμα. Μόλις τοὺς εἶδε ὁ Δαλματὸς, ἀνησυχῆσε λίγο, γιατί δὲν εἶδε μαζὺ τους τὸν Ἀρβανίτη. Αὐτοὶ ὅμως τοῦ ἐξηγήσαν πῶς ὁ σύντροφός του ἔμεινε στὴν πόλι, γιατί δὲν ἦσαν ἔτοιμα τὰ τρόφιμα. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Δαλματὸς ἔδινε δὴρῆγες στὸ νέο του πλήρωμα, δὺς ρωμαλέοι Ζακυνθῖνοι τὸν ἄρπασαν ἔξω ἀπὸ πίσω με δύο ναυμ. Τοῦ χάσαν ἐκεῖνος προσπάθει νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του. Ἐνας ἄλλος Ζακυνθῖνος τὸν πλήγωσε με μιά πιστολιά στὸ πόδι καὶ τὸν σόριασε κάτω. Τότε, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ὁ Ζακυνθῖνος ἔπιασαν καὶ τὸν Παζινό. Μόλις ἄκουσαν τὴς πιστολιᾶς ἡ δύο ψαρόδαρκες (ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημά των), στήλωσαν στὴ γολέττα

καὶ ἀνέβηκαν ὅλοι ἐπάνω. Τότε ἔδεσαν σφιχτὰ τοὺς κακούργους καὶ τοὺς ἔβαλαν στὴ μιά ψαρόδαρκα, ἐνῶ στὴν ἄλλη ἔβαλαν τὰ θύματα. Ἐνα μέρος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἔμειναν νὰ φυλάξουν τὸ καράβι.

Ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀγγλοῦ καπετάνιου πῆγε στὸ σπίτι τοῦ προξένου Φορέστη, τοῦ χάρισε ἕνα δίκανο πιστόλι καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰς χαρίζω ὅτι, ἔχω τὴ στιγμή αὕτη πολυτιμότερο. Μ' αὐτὸ τὸ πιστόλι θὰ σκότωνα τὸν κακούργο, ἀν τολμοῦσε νὰ με πλησιάσῃ καὶ θὰ σκοτώνομουν καὶ ἐγώ!

Ἡ δίκη γίνθηκε πολλὴ γρήγορα καὶ οἱ τρεῖς κακούργοι καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας Σαιν Σωβέρ, ποὺ διηγείται τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ δράμα, ἐπῆγε νὰ τοὺς ἰδῇ καὶ περιγράψῃ τὸ Δαλματὸ νέο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξόχου ὀμορφίας. Δὲν εἶχε μετανοήσει διόλου γιὰ τὰ ἐγκλήματα του καὶ βλαστημιώδες μόνο γιατί φάνηκε κουτσὸ καὶ δὲν κατάλαβε τὴν πονηρία τοῦ προξένου. Ἐπειτα με δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακάλεσε νὰ πῇ στὴ γυναῖκα τοῦ Ἀγγλοῦ καπετάνιου νὰ τὸν συχωρήσῃ, γιατί ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε ἀπὸ τὴν τρελλὴ ἀγάπη ποὺ ἔνοιωσε γι' αὐτήν.

— Ἀς με συχωρήσῃ, εἶπε, ὁ ἄγγελός μου καὶ θὰ πεθάνω εὐτυχισμένος!

Ὁ Ἀρβανίτης πάλι ἦταν γελαστός, ἔτρωγε καὶ ἔπινε καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεώς του ἄκμα.

Ὁ Παζινός, τέλος, δὲν ἔπαυε νὰ προσεύχεται, ζητώντας συγχώρεσι ἀπὸ τὸ Θεό.

Στὰ μέσα τοῦ Γενάρη τοῦ 1783, στὴν πλατεῖα τοῦ Κάστρου, τουφεκίστηκαν καὶ οἱ τρεῖς κακούργοι μισοτάξι σὲ ἄπειρο πλῆθος Ζακυνθῖνων. Ἐπειτα οἱ στρατιῶτες τοὺς ἔκοψαν τὰ κεφάλια καὶ τὰ κάρφωσαν σὲ μακρὰ ξύλα καὶ τὰ ἔστησαν κάτω στὴν παραλία.

Ἡ Βενετικὴ Κυβέρνησις, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, κατώρθωσε νὰ βρῇ τὸν καπετάνιο τῆς γολέττας στὸ Λιθόρονο καὶ ἔτσι ἡ γυναῖκα του πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ ἐκεῖ, εὐτυχισμένη καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιά περίοδο τρόμου καὶ ἀγωνίας.

Ὁ πρόξενος Φορέστης ἔλαβε πολλὰ τιμὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις γιὰ τὴν ἐπιχειρήσειά του καὶ, ὅταν ἀργότερα διώχτηκαν οἱ Βενετοὶ ἀπὸ τὴν Ἑπτανήσο καὶ γίνθηκε ἡ Ἑπτανήσος τὸ πρῶτο ἐλεύθερο δημοκρατικὸ Κράτος, ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις τὸν διώρισε πρέσβη τῆς στὴν Ἑπτανήσιακή Πολιτεία.

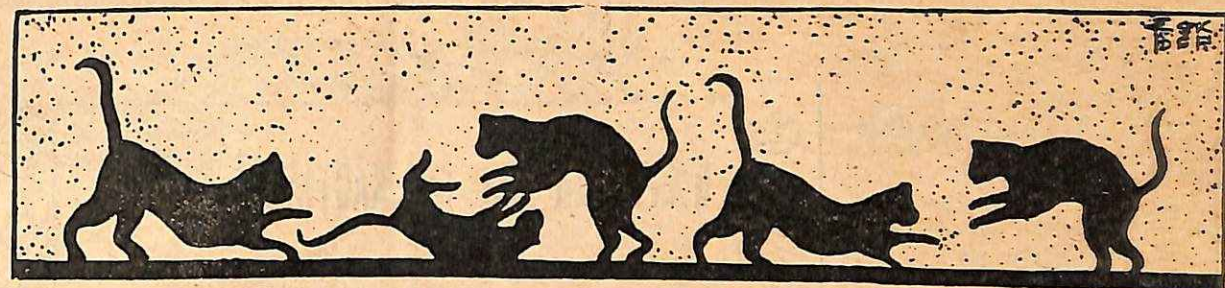
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΘΕΟΠΟΙΟΙ Κ' ΟΙ ΡΟΛΟΙ ΤΟΥΣ

Ὁ διάσημος κωμικὸς ἡθοποιὸς Γκρανβάλ, θέλοντας κάποτε νὰ πείσῃ μιά συνάδελφό του νὰ ὑποδυθῇ τὸ ρόλο εταίρας, τὸν ὁποῖο ἐκεῖνος δὲν δέχθηκε, τῆς εἶπε:

— Σὰς βεβαιώνω πῶς δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε ἀπ' αὐτὸ, ἴσως μάλιστα νὰ ὠφεληθῆτε. Ἐγὼ με τὸ νὰ παρυστάνω διαρκῶς τὸν ἡλίθο, κατώρθωσα νὰ μὴ γίνω ἡλίθος!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Πῶς αὐτοκτονοῦν οἱ θρησκώλητοι Ἰάπωνες. Περιέργες καὶ τρομερὲς δοκιμασίαι. Ἡ «εὐσεβὴς πορεία» τῶν ὁπαδῶν τοῦ Σάκα. Ἐνα φρικιαστικὸ ταξίδι. Τὰ μαρτύρια τῶν πιστῶν. Ραβδισμοί, κρεμάλες, θανατώσεις. Πάνω ἀπ' τὸ χάος... Ἡ φοβερὴ ἐξευμενολογία. Ἡ ἐπιστροφὴ ἀπ' τὸ ταξίδι, κτλ. κτλ.

Οἱ Ἰάπωνες εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λαοὺς ἐκείνους ποὺ ἔχουν βαθεῖα ριζωμένο μέσα τους τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα. Πιστεύουν ἀκράδαντα στὴ μετὰ θάνατο ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ συνιῶν νὰ τεματίζουσαν πρόωρα τὴ ζωὴ τους, δειχόντας ἐτσι πῶς δὲν φοβόταν τὸ θάνατο καὶ πῶς θὰ ἀνταμείβονταν στὸν ἄλλο κόσμο.

Στὴν περίπτωσι αὕτη, ἄλλοι μπαίνουν σὲ βάρκες φορτωμένες με λιθάρια καὶ ξανοίγονται στὴ θάλασσα, μέσα στὴν ὁποία ρίχνονται καὶ πνίγονται...

Ἄλλοι πάλι τρυποῦν τὴ βάρκα τους ἀποκάτω, ὡς ὅτου νὰ μπάσῃ νερὸ καὶ νὰ τοὺς καταποντίσῃ, ἐνῶ συγχρόνως ψάλλουν ὕμνους πρὸς τὸ Θεό.

Ἄλλοι κλείνουντ' μέσα σ' ἕναν στενὸτάτο περίβολο καμωμένον ἀπὸ τοίχους, ὅπου δὲν ὑπάρχει παρά μιά μικρὴ τρύπα γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ, καὶ πεθαίνουν ἡσυχά ἐκεῖ ἀπὸ ἀσπῖα, δοξολογώντας τὸν «Σάκα». Ἄλλοι, τέλος, ἀνεβαίνουν σὲ ψηλὸς βράχους, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὑπάρχουν μεταλλεῖα θειαφιοῦ καὶ στέκονται ἐκεῖ μέχρις ὅτου πνιγῶν ἀπὸ τὴ δηλητηριώδη ἀναθυμίασι τους ἡ πέφτουν κάτω καὶ γκρεμοσκαίχονται.

Ἄλλ' ἡ δοκιμασία τῶν πιστῶν δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ στὴν καρδίᾳ τοῦ γειώματι παίρνουν καὶ ρίχνουν ἐπάνω τους μέσα σὲ μιά μέρα... διακόσιες στάμνες με παγωμένο νερό! Ἄλλοι κούδουν τὸ κεφάλι τους καὶ τὸ χτυποῦν καταγῆς ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ, ὥσπου νὰ ματώσῃ.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ υπερβαίνει ὅλα τὰ ἄλλα στὸ βαθμὶ τῆς δοκιμασίας καὶ ποὺ φανερώνει τὴν φανατικὴν τῶν πιστῶν εἶνε ἡ «εὐσεβὴς πορεία», κατὰ τὴν ὁποία οἱ ὁπαδοὶ τοῦ θεοῦ (Σάκα) καὶ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ, ὥσπου νὰ ματώσῃ.

Μαζεύονται δηλαδὴ καθεὶς χρόνῳ στὴν πόλι Νάκα διακόσιοι πρεσβυτεροὶ καὶ ἐκινεῖται γιὰ τὴ θρησκευτικὴ τους ἀποδημία ὅλοι μαζὺ μὴν ὀρμητικῆς μέρας.

Ὁ δρόμος ποὺ πρέπει νὰ διανύσουν ἔχει μήκος ἐβδομήντα πάντα λευγῶν καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄγρια δάση καὶ δασοτάτα μέρη, ἀπ' ὅπου οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ περάσουν ξυπόλητοι, χωρὶς νάχουν τίποτε ἄλλο μαζὺ τους παρὰ καμποσο ρίξι καὶ νερὸ πόσιμο γιὰ μιά βδομάδα.

Ἐννοεῖται ὅτι με τέτοιους ἔρους δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν περισσότερο ἀπὸ μιά λεύγα τὴν ἡμέρα καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πε-

θαίνουν μετὰ μιά βδομάδα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι τῆς πορείας καὶ ἀπὸ τὴ δίψα.

Σὲ ἀπόστασι ὀγτώ λευγῶν ἀπὸ τὴ Νάκα ἀρχίζει ἕνας μεγάλος ἀνηφορὸς, ποὺ γιὰ νὰ περάσουν οἱ ὁδοιπόροι χωρὶς νὰ χαθοῦν ἔχουν ἀνάγκη ὀδηγῶν. Τότε παρουσιάζονται οἱ ὁδοιπόροι οἱ λεγόμενοι «δαμαγάν», οἱ ὁποῖοι πάνες μαζὺ τους ἄλλες ὀγτώ λεύγες καὶ ἔπειτα τοὺς παραδίδουν στοὺς «γορού», ποὺ ἀνήκουν καὶ αὐτοὶ στὴν ἴδια αἰχρῶσι.

Γιὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς πιστεύεται ἀπὸ τὸ λαὸ ὅτι ἔχουν ταχυτικὰ συναντήσεις με τὰ πνεύματα καὶ ὅτι εἶνε μυστικὸς σύμβουλοι τοῦ θεοῦ.

Μετὰ ταῦτα οἱ προσκυνηταὶ συνεχίζουν τὴ δόσκολη ὁδοπορία τους καὶ φτάνουν σ' ἕναν κύκλο ἀπὸ βουνά, στὴ μέση τῶν ὁποίων ὑψώνεται ἕνας πανύψηλος βράχος. Ἐκεῖ λοιπὸν προσκίεται νὰ γίνῃ ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς περιέργης αὐτῆς θρησκευτικῆς πορείας.

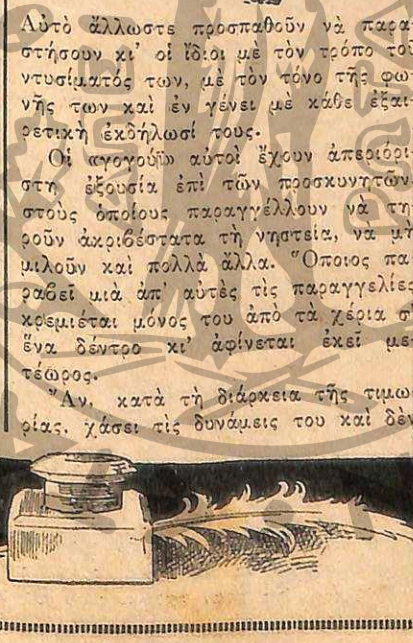
Στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου εἶνε τοποθετημένη μιά μηχανή, ἀπὸ τὴν ὁποία βγαίνει ἕνας μακρὸς σιδερένιος μοχλὸς ποὺ ἔχει κρεμασμένη στὴν ἄκρη του μιά ζυγαρὰ. Στὴ μιά ἀπὸ τὴς δύο ἀλυστρίγγες τῆς βάζουν με τὴ σειρά ἀπὸ ἕναν προσκυνητὴ καὶ στὴν ἄλλη τοποθετοῦν ἀνάλογο βάρος.

Κατόπιν σπρώχνουν τὸ μοχλὸ πρὸς τὰ ἔξω καὶ σὲ μιά στιγμή ὁ προσκυνητὴς βρίσκεται κρεμασμένος στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, τῆς ὁποίας καὶ ἡ θεὰ ἀπλῶς εἶνε ἀρκετὴ νὰ τὸν τρομάξῃ. Μόλις βρεθῇ σ' αὕτη τὴ φοβερὴ καὶ κρίσιμη θέσι, ὁ πιστὸς ὑποβάλλεται σὲ... ἐξουμολόγησι καὶ εἶνε ὁποῖος κρεμασμένος νὰ δώσῃ ἀπάντησι σὲ μιά σειρά ἐρωτημάτων. Ὅταν οἱ ἐξεταστοὶ ἡ μάλλον οἱ... ἐξετάσονται τοῦ παρατηρήσουν ὅτι σαστίζει σὲ κανένα σημεῖο, κουνοῦν λιγάκι τὴ ζυγαρὰ καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐξαφανίζεται στὴν ἀβύσσο.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ φορικτὴ αὕτη δοκιμασία, οἱ ἀρχιερεῖς τῆς συνοδείας ὀδηγοῦν τοὺς προσκυνητάς στὸ ναὸ τοῦ «Σάκα», ὅπου ὑπάρχει ἕνα χρυσὸ ἡγυμῆτα ποὺ τεραστίαν διαστάσεων καὶ πολλὰ ἄλλα μικρότερα.

Ὁ πιστὸς μένων στὴν περιφέρεια ἐκείνῃ ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἡμέρες καὶ κατόπιν, ἀφοῦ τελειώσουν τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά τους, ἀποχωρετοῦν τοὺς ὁδηγοὺς των καὶ τοὺς προσφέρουν ὀρμητικὰ νομίσματα γιὰ τὸν κόπο τους.

Ἄν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τιμωρίας, χάσει τίς δυνάμεις του καὶ δὲν

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΕΓΓΟΝΟΣ του δούκα Γκιουργιέβιτς! Ξαναείπαν γελώντας ο δόκτωρ Σουλτζ και ο δικηγόρος Μπέργκμαν. Αυτό μας έλειπε!...

—Ναί, είπε το 'Ατσιγγανόπουλο. Τού δούκα Γκιουργιέβιτς, ο οποίος εγκατέλειψε μαζί με την οικογένειά του πρό των αιώνων την Ούγγαρία για να ταξιδέψει σ' όλο τον κόσμο, για να εξιλαστή έτσι για τ' αμαρτήματά του...

—'Α! Ά! Έκαναν οι δυο άνδρες. 'Η τιμωρία δεν ήταν και τόσο μεγάλη. Και τί έκαναν οι ευγενείς αυτοί πρόγονοί σου, ενώ γυρίζαν στον κόσμο; —'Όχι κύριε κι' εγώ... 'Εβγαζαν τὰ φροσκάκια...

Μα πριν προφτάσει να τελειώσει τὴ φράση του, ο Ζαχαρίας Μπέργκμαν τὸν συμπλήρωσε:

—... Τὸν ἡλιθίων πού εἶχαν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς!

Μά ὁ μικρὸς 'Ατσιγγανός, χωρὶς νὰ τὰ χάσει καθόλου, εἶπε:

—'Ας μοῦ δώσει ἕνας ἀπὸ σὰς τὸ χέρι του καὶ θὰ δῇ ἂν δὲν διαβάσω σ' αὐτὸ τὴν ἀλήθεια...

—Ναί, γαί, εἶπε ὁ Μπέργκμαν γελώντας. Εἶσαι χειρομάντις... Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι οἱ περισσότεροι πρόγονοί σου, παρ' ὅλες αὐτὲς τίς ἱκανότητές τους θὰ τελείωσαν τὴ ζωὴ τους ἐπάνω στὴν κορμάλα ἢ μέσα στὰ κάτεργα...

—'Ετσι θὰ τὴν τελειώσης κι' ἐσὺ μὲ τὴ σειρά σου, φτωχέ μου φίλε, ἂν δὲν ἀποφασίσῃς ν' ἀκολουθήσης κανένα πρὶν τίμιο ἐπάγγελμα...

'Ελα, εὐχαρίστησε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κυρία, στὴν ὁποία χρωστᾶς τὴν ἐλευθερία σου, κι' ἐτοιμάσου νὰ σ' ὀδηγήσω στὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἤρθες ἐδῶ μέσα.

Ὁ μικρὸς Βοηθὸς κούταξε τὴν Κλοτίλδη καὶ τὴ ρώτησε:

—Δὲν θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴ Μοίρα σας, κυρία;...

Μα αὐτὴ κούνησε ἀντικατὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—'Όχι, παιδί μου. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ μέλλον.

Ὁ Πέτρος Σουλτζ εὐχαρίστησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὴ σύζυγό του γιὰ τὴν ὥραία της ἀπάντησι.

—Καὶ σέι, κύριοι; Ξαναρώτησε ὁ Γκιουργιέβιτς, ἀφοῦ αὐτὸ ἦταν, ὅπως ἔλεγε, τὸ ὄνομά του.

—'Εμεῖς δὲν πιστεύουμε στοὺς μάγονες, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζαχαρίας. Θὰ χάσεις τὸν καιρὸ σου μαζὶ με.

Βλέπων τὴ στιγμή, ἡ μικρὴ κόρη τῆς Κλοτίλδης, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς τοῦ 'Ατσιγγανοῦ δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή, τὸν ἐπλησίασε...

Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὰ χτυπητὰ χρώματα καὶ τὸ κόκκινο κοστούμι τοῦ ἀλητοπόδαρου εἶναι γοητεύσει τὴ μικροῦλα δειπνίδου 'Αννα.

Τὸν ἄγγιξε μάλιστα μὲ τὸ χεράκι της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦταν κανένας κοδύλος.

—'Αννα!... 'Ελα δῶ, 'Αννα, τῆς φώναξε ἡ Κλοτίλδη.

Μα τὴν ἴδια στιγμή τὸ 'Ατσιγγανόπουλο ἔπιασε τὸ χέρι τῆς μικροῦλας καὶ εἶπε:

—'Ε λοιπόν, ὥραία μου δειπνίδια, ἀφήστε με νὰ σὰς πῶ τὴν τύχη σας...

—'Όρα! εἶπε ὁ Πέτρος Σουλτζ γελώντας. 'Εννοεῖς νὰ κερδίσης μὲ τὴ δουλειά σου τὰ χρήματα πού σοῦ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ ΣΟΥΛΤΖ

ἔδωσε ἡ σύζυγός μου. Μπράβο!... Εἶσαι εὐνοειδής...

Μά ὁ μικρὸς 'Ατσιγγανός δὲν τὸν ἄκουγε. Ἔγχε συγκεντρωμένη ὅλη του τὴν προσοχή στὸ χέρι τῆς μικροῦλας 'Αννας, τοῦ ὁποῖο ἐξέταξε τίς γραμμές.

—'Ε λοιπόν, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ κάμψη ὅρα ὁ δόκτωρ στὸν 'Ατσιγγανό, πές μας τί διαβάζεις στὸ χέρι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀγγέλου;

—Ὁ ἀ παντρευτὴ κανένα πρίγκιπα ἢ κανένα βασιλιά; συμπλήρωσε εὐθυσια ὁ Ζαχαρίας.

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἔλεγε τίποτε. Μά ὅταν ὁ μικρὸς μάγος τελείωσε τὴν ἐξέτασή του, τράβηξε κοντὰ τῆς τὴν κόρη καὶ τὴν ἐγείμισε φιλήματα, σὰν

ἀπεκάλυπτε τὸ μέλλον σ' αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα.

Ὁ 'Ατσιγγανός ἔκανε ἀκόμα μερικὰ βήματα πίσω, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τὴν ὀργή τοῦ δόκτορος κι' ἔπειτα, μὲ φωνὴ διαπεραστική, ρώτησε:

—Μὲ διατάσσετε ν' ἀποκαλύψω τὸ μέλλον αὐτῆς τῆς κόρης;

—'Όχι! φώναξε ἡ Κλοτίλδη, τρέμοντας ἐξ ἐνοστικτοῦ.

—Ναί! εἶπε συγχρόνως καὶ ὁ Πέτρος Σουλτζ.

Καί, πετώντας ἕνα φιορίνι στὴν ἄμμο, μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Βοηθοῦ, εἶπε:

—Νά, ἄλλοι... Κι' ἂν τὰ λόγια σου ἔχουν κάποια σημασία, θὰ σοῦ δώσω

τὸν μικρὸν 'Ατσιγγανό, ἡ Κλοτίλδη καὶ τὴ ρώτησε:

—Δὲν θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴ Μοίρα σας, κυρία;...

Μα αὐτὴ κούνησε ἀντικατὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—'Όχι, παιδί μου. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ μέλλον.

Ὁ Πέτρος Σουλτζ εὐχαρίστησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὴ σύζυγό του γιὰ τὴν ὥραία της ἀπάντησι.

—Καὶ σέι, κύριοι; Ξαναρώτησε ὁ Γκιουργιέβιτς, ἀφοῦ αὐτὸ ἦταν, ὅπως ἔλεγε, τὸ ὄνομά του.

—'Εμεῖς δὲν πιστεύουμε στοὺς μάγονες, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζαχαρίας. Θὰ χάσεις τὸν καιρὸ σου μαζὶ με.

Βλέπων τὴ στιγμή, ἡ μικρὴ κόρη τῆς Κλοτίλδης, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς τοῦ 'Ατσιγγανοῦ δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή, τὸν ἐπλησίασε...

Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὰ χτυπητὰ χρώματα καὶ τὸ κόκκινο κοστούμι τοῦ ἀλητοπόδαρου εἶναι γοητεύσει τὴ μικροῦλα δειπνίδου 'Αννα.

Τὸν ἄγγιξε μάλιστα μὲ τὸ χεράκι της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦταν κανένας κοδύλος.

—'Αννα!... 'Ελα δῶ, 'Αννα, τῆς φώναξε ἡ Κλοτίλδη.

Μα τὴν ἴδια στιγμή τὸ 'Ατσιγγανόπουλο ἔπιασε τὸ χέρι τῆς μικροῦλας καὶ εἶπε:

—'Ε λοιπόν, ὥραία μου δειπνίδια, ἀφήστε με νὰ σὰς πῶ τὴν τύχη σας...

ἔδωσε ἡ σύζυγός μου. Μπράβο!... Εἶσαι εὐνοειδής...

Μά ὁ μικρὸς 'Ατσιγγανός δὲν τὸν ἄκουγε. Ἔγχε συγκεντρωμένη ὅλη του τὴν προσοχή στὸ χέρι τῆς μικροῦλας 'Αννας, τοῦ ὁποῖο ἐξέταξε τίς γραμμές.

—'Ε λοιπόν, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ κάμψη ὅρα ὁ δόκτωρ στὸν 'Ατσιγγανό, πές μας τί διαβάζεις στὸ χέρι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀγγέλου;

—Ὁ ἀ παντρευτὴ κανένα πρίγκιπα ἢ κανένα βασιλιά; συμπλήρωσε εὐθυσια ὁ Ζαχαρίας.

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἔλεγε τίποτε. Μά ὅταν ὁ μικρὸς μάγος τελείωσε τὴν ἐξέτασή του, τράβηξε κοντὰ τῆς τὴν κόρη καὶ τὴν ἐγείμισε φιλήματα, σὰν

ἀπεκάλυπτε τὸ μέλλον σ' αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα.

Ὁ 'Ατσιγγανός ἔκανε ἀκόμα μερικὰ βήματα πίσω, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τὴν ὀργή τοῦ δόκτορος κι' ἔπειτα, μὲ φωνὴ διαπεραστική, ρώτησε:

—Μὲ διατάσσετε ν' ἀποκαλύψω τὸ μέλλον αὐτῆς τῆς κόρης;

—'Όχι! φώναξε ἡ Κλοτίλδη, τρέμοντας ἐξ ἐνοστικτοῦ.

—Ναί! εἶπε συγχρόνως καὶ ὁ Πέτρος Σουλτζ.

Καί, πετώντας ἕνα φιορίνι στὴν ἄμμο, μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Βοηθοῦ, εἶπε:

—Νά, ἄλλοι... Κι' ἂν τὰ λόγια σου ἔχουν κάποια σημασία, θὰ σοῦ δώσω

τὸν μικρὸν 'Ατσιγγανό, ἡ Κλοτίλδη καὶ τὴ ρώτησε:

—Δὲν θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴ Μοίρα σας, κυρία;...

Μα αὐτὴ κούνησε ἀντικατὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—'Όχι, παιδί μου. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ μέλλον.

Ὁ Πέτρος Σουλτζ εὐχαρίστησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὴ σύζυγό του γιὰ τὴν ὥραία της ἀπάντησι.

—Καὶ σέι, κύριοι; Ξαναρώτησε ὁ Γκιουργιέβιτς, ἀφοῦ αὐτὸ ἦταν, ὅπως ἔλεγε, τὸ ὄνομά του.

—'Εμεῖς δὲν πιστεύουμε στοὺς μάγονες, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζαχαρίας. Θὰ χάσεις τὸν καιρὸ σου μαζὶ με.

Βλέπων τὴ στιγμή, ἡ μικρὴ κόρη τῆς Κλοτίλδης, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς τοῦ 'Ατσιγγανοῦ δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή, τὸν ἐπλησίασε...

Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὰ χτυπητὰ χρώματα καὶ τὸ κόκκινο κοστούμι τοῦ ἀλητοπόδαρου εἶναι γοητεύσει τὴ μικροῦλα δειπνίδου 'Αννα.

Τὸν ἄγγιξε μάλιστα μὲ τὸ χεράκι της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦταν κανένας κοδύλος.

—'Αννα!... 'Ελα δῶ, 'Αννα, τῆς φώναξε ἡ Κλοτίλδη.

Μα τὴν ἴδια στιγμή τὸ 'Ατσιγγανόπουλο ἔπιασε τὸ χέρι τῆς μικροῦλας καὶ εἶπε:

—'Ε λοιπόν, ὥραία μου δειπνίδια, ἀφήστε με νὰ σὰς πῶ τὴν τύχη σας...

θάνη, εἶπε ὁ 'Ατσιγγανός. Μά ἐσείς, δὲν θὰ πεθάνετε;

—'Αν δὲν πεθάνω ἐγὼ ὁ πατέρας τῆς, γιατί αὐτὴ ἡ κόρη θὰ μείνῃ μόνη;

—Γιατί θὰ μείνῃ μόνη;... Γιατί δὲν εἰστε ὁ πατέρας τῆς, γιατί αὐτὴ ἡ κόρη δὲν εἶναι δική σας;... Ὁ πατέρας τῆς εἶναι νέος καὶ εἰς εἰστε γέρος... Εἶναι μακριὰ... πολὺ μακριὰ ὁ πατέρας τῆς... Μά θὰ ξαναγυρίσῃ... Καὶ τότε δυστυχία, δυστυχία σὲ ὅλους!...

Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ μικροῦ 'Ατσιγγανοῦ, ἡ Κλοτίλδη κι' ὁ σύζυγός της ἔβαλαν συγχρόνως μιὰ κραυγή. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι ἡ κραυγὴ τῆς πρώτης φάνερωνε φρίκη κι' ἀγωνία καὶ τοῦ δευτέρου ὀργή καὶ μαγία...

Ἡ Κλοτίλδη τραβήχτηκε περύτερα μερικὰ βήματα πίσω, σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὴν κόρη της στὴν ἀγκυλιά της, ἐνῶ ὁ δόκτωρ Σουλτζ ὤρμησε μαινόμενος ἐναντίον τοῦ μικροῦ μάγου...

Μά αὐτὸς εἶχε προετομασθεῖ. Καὶ πρὶν ὁ δόκτωρ κάνει τρία βήματα, εἶχε κάνει τριάντα. Διέσχισε τρέχοντας τὸν κήπο καὶ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ μέρος πού εἶχε μπεῖ μέσα.

Ὁ Πέτρος Σουλτζ, ἀφοῦ τὸν παρακολούθησε μὲ βήμα ἄγριο, ξαναγύρισε ἀργὰ κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ φίλο του.

Ὁ καλὸς Ζαχαρίας Μπέργκμαν προσπαθοῦσε τώρα ν' ἀστειοθεῖ γιὰ νὰ ληστούσῃ τὴν ὀλιθερὴ ἐντύπωσιν πού εἶχαν προκαλέσει τὰ λόγια τοῦ μικροῦ 'Ατσιγγανοῦ.

—Τί ἡλιθιότητες εἶπ' αὐτὰ! εἶπε. Ἄ! δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς πρὸς τοὺς ἀλλήλους αὐτούς... 'Επρεπε νὰ τὸν διώξουμε χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουμε... Νὰ τὸν διώξουμε μὲ κλωτσιές... Καὶ τώρα, τί λέτε;... Δὲν πᾶμε νὰ δειπνήσουμε... 'Αννα, πιάσε τὸ χέρι τοῦ μπαμπά σου, ὥραία μου...

Ἐγὼ θὰ δώσω τὸ μπράτσο μου στὴ μαμά σου...

Ἡ μικροῦλα κόρη, ὑπακούοντας στὰ λόγια τοῦ δικηγόρου, πλησίασε, τὸ δόκτωρ... Μά αὐτὸς τὴ ἀπομάκρυνε, λέγοντας μὲ τόνο ξερό:

—'Όχι! 'Όχι! Περπάτα μόνη σου. Περπάτα μόνη σου.

Καὶ ξεκίνησε μπροστὰ, πρώτος.

Ἡ Κλοτίλδη ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ζαχαρία Μπέργκμαν.

—Ὁ δαίμονας ἤθελε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὑπὸ τὴ μορφή τοῦ μικροῦ αὐτοῦ 'Ατσιγγανοῦ! στέναξε ἡ νέα γυναῖκα.

—Μπα, δὲν εἶναι τίποτε, τῆς ἀπάντησε ὁ δικηγόρος. Σὲ μιὰ ὥρα ὁ Πέτρος θὰ τὴ ἔχῃ ξεχάσει ὅλα... Θὰ γὴ ξεχάσει αὐτὲς τίς ἡλιθιότητες!...

Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀκούσῃ, φίλε μου... Μά ἐγὼ φοβάμαι ὅτι δὲν θὰ ξεχάσει τίποτε...

Οἱ φόβοι τῆς Κλοτίλδης ἦσαν βάσιμοι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Πέτρος Σουλτζ, ὁ ὁποῖος εἰδείχε τόση στοργὴ πρὸς τὴν μικροῦλα 'Αννα, ἄρχισε νὰ τῆς φέρεται μὲ ψυχρότητα, ἡ ὁποία μεγάλωνε διαρκῶς. Ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν σύζυγό του δειχνόταν τώρα λιγότερο τρυφερός, λιγότερο περποιητικός... Δὲν τῆς ἔλεγε ποτὲ οὕτως ἐκτενῶς καὶ μὲ τὴν ὀλιθερὴ αὐτὴ μεταβολὴ τῶν αἰσθημάτων του, μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ, εἶχε τῆς μὲ τὰ μού-

τρα στὴ μελέτη, μένοντας ὥρες ἀπελπίστες στὸ σπουδαστήριό του γιὰ νὰ βρῇ σκεπὴ μακριὰ ἀπὸ τὴν σὺζυγό του.

Ὅποτε ἡ παρουσία τοῦ φίλου τοῦ Ζαχαρία, τοῦ παλικοῦ καὶ καλοῦ τοῦ φίλου, δὲν μπορούσε νὰ διώξῃ τίς θλιβερές σκέψεις πρὸς τὸν βασιλιά. Συχνά, τὸ βράδυ, κοντὰ στὴ φωτιά, ἐνῶ κοντὰ του βρισκότουσαν ἡ Κλοτίλδη κι' ὁ Μπέργκμαν, ἔμενε σιωπηλὸς ὥρες ὀλόκληρες ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μοιάζοντας περισσότερο μὲ πεθαμένο παρὰ μὲ ζωντανό.

Ἡ Κλοτίλδη ὑπέφερε αὐτὴ τὴν κατάσταση, μὴ τολμώντας νὰ πῇ οὔτε λέει, γιατί ἤξερε ὅτι καὶ ἐκείνη τῆς θὰ ἐπεδείκνυν ἀκόμα περισσότερο τὰ πράγματα.

Αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε δεκαπέντε μῆνες τώρα, ὅταν ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ Πέτρος Σουλτζ κοιμόταν κοντὰ στὴ φωτιά, ἡ Κλοτίλδη, παίρνοντας τὸ Ζαχαρία παραμέρα, τοῦ εἶπε:

—Φίλε μου, βρῆκα ἕναν τρόπο, ὁ ὁποῖος, ὅπως φαντάζομαι, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναφέρῃ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὴν εὐτυχία καὶ τὴν γαλήνη... 'Υπολογίζω ὅμως σὲ σὰς νὰ μὲ βοηθήσετε...

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ Κ' Η ΝΥΦΙΤΣΑ

Πῶς μαζεῦουν οἱ σκαντζόχοιροι τὰ σταφύλια. Τὸ τρύγημα τοῦ «κακοτρύγη». Πῶς χορεύει ὁ σκαντζόχοιρος στὸ ταψί. Τὸ κρέας τοῦ πού ἔχει γεῦσι ἐφτά εἰδῶν! Ὁ ἀδυσώπητος πόλεμος τῆς νυφίτσας κατὰ τῶν ἀρευραίων καὶ τῶν ποντικῶν. Ἡ «Καληγιαννοῦδες», ὁ φόβος τῶν κοριτσιῶν τῆς Κρήτης. Πῶς ἔχασε ἡ νυφίτσα τὸ προθυπουργιῆν, κτλ. κτλ.

Ὅταν γίνονται τὰ σταφύλια, οἱ σκαντζόχοιροι, τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι, γυρίζουν γύρω-γύρω στὰ κλήματα καὶ τρώνε ἕνα μικρὸ χορτάκι, πού φυτρώνει ἐκεῖ κοντὰ καὶ πού λέγεται «πολυφύλλι» καὶ πὺ κοινὰ ἀκόμα «λαγύφωμο».

Ἐπίσης, ὁ σκαντζόχοιρος μαζεῦει καὶ τὰ σταφύλια, τὰ ὁποῖα κουβαλεῖ στὴ φωλιά του γιὰ νὰ φᾶς τὰ σκαντζόχοιροῦλα.

Εἶναι ὅμως πολὺ περίεργος καὶ ξυπνος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὰ μαζεῦει.

Ἦνυχαι δηλαδὴ ἕνα εἶδος ἄσπρου σταφυλίου, πού λέγεται «κακοτρύγη», τοῦ ἔχουν δώσει δὲ οἱ ἀμπελουργοὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ ἔχει πολὺ, μὰ παραπολὺ σκληρὸ κοτσάνι, τὸ ὁποῖο εἶναι πολὺ δύσκολο, ἂν ὅχι ἀδύνατο, νὰ κόψῃ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χέρι του.

Ὁ σκαντζόχοιρος ὅμως ἀνεβαίνει στὸ κλῆμα τοῦ «κακοτρύγη» καί, πιάνοντας τὸ κοτσάνι μὲ τὸ στόμα του καὶ τὰ μπροστινὰ του τὰ πόδια, τὸ τινάζει δυνατὰ. Ἔτσι τὰ σταφύλια μα-δουῖνε κάτω στὴ γῆ.

Ἀφοῦ τινάζει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀρκετὰ σταφύλια, κατεβαίνει κάτω, τρώει ὅσα θέλει νὰ χορτάσῃ καὶ ἔπειτα κυλιέται ἐπάνω στὶς ρόγες, ἡ ὁποῖες καρφώνονται στὰ ἀγκάθια του καὶ ἔτσι, φορτωμένος ἀπ' αὐτές, πηγαίνει στὴ φωλιά του.

Ἐκεῖ τὸν περικυκλώνουν τὰ μικρὰ του καὶ τρώνε τίς ρόγες κι' ἔτσι πολὺ γρήγορα τὸν ξεφορτώνουν ἀπὸ τὸ βάρος του.

Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὴ νύχτα τοῦ Ἀγίου Μάρκου (25 Ἀπριλίου) βάζουν ἕναν σκαντζόχοιρο μέσα σ' ἕνα ταψί, τὸ ὁποῖο περιφέρουν χτυπώντας το γιὰ νὰ ἰχθὺ δυνατὰ, στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ σπιτιοῦ, γιατί πιστεύουν πὺς ἀπὸ τὸ θόρυβο αὐτὸ θὰ φύγουν τὰ φερίδια.

Ὁ κακομοῖρος ὁ σκαντζόχοιρος, φοβάται, φωνάζει, παραπολὺ τὸν θόρυβο, γιατί σὲ κάθε χτύπημα τοῦ ταψιοῦ ἀναπηδᾷ τρομαγμένος καὶ ὁ λαὸς νομίζει πὺς χορεύει.

Ἀπὸ αὐτὸν μάλιστα βγήκε καὶ ἡ παροιμία:

«Τὸν χόρεψε σὰν τὸ σκαντζόχοιρο στὸ ταψί».

Πολλοὶ στὴν Ἑλλάδα τρώνε τὸν σκαντζόχοιρο. Λένε δὲ ὅτι ὁ σκαντζόχοιρος ἔχει ἐφτά εἰδῶν κρέας. Δηλαδὴ ὅποιος τὸν τρώει, αἰσθάνεται τὴ γεῦσι καὶ τοῦ ἀρνιοῦ, καὶ τοῦ χοίρου.

ὅνιθας, περισσότεριῶ, χελιοῦ, πέριδικας καί... καδούρου.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

«Η τελευταίες επιστολές του 'Ιακώβου 'Ορτις'. Σ' αυτήν λοιπόν απευθύνονται και τα δυο άγνωστα έρωτικά γράμματα, τα οποία δημοσιεύουμε παρακάτω και τα οποία έχουν γραφεί στην άκμή του πάθους του. Το τρίτο γράμμα αναφέρεται πάλι στην ίδια, αλλά απευθύνεται σε υιά κυρία γνώστη του ποιητού.

I

Αγαπητή μου Θηρεσία, Τ' καθήκον μου, ή τιμή μου και πού πάντων το πεπρωμένο μου με άναγκάζουν να φύγω από δω. Δεν ξέρω αν θα γυρίσω πίσω. Αν όμως, τα δυστυχήματα και ο θάνατος δεν με απομακρύνουν για πάντα από την ιερή αυτή γη, είμαι αποφασισμένος νάρθω ν' αναπάνω ξανά τον άέρα που κι' εσύ αναπνέεις και ν' αφήσω τα κόκκαλά μου στο χώμα όπου γεννήθηκες εσύ. Σκόπευα να μη σε δω και να υή σου ξαναγράψω. Και πανταχούθεν δεν θα σε δω πια ποτέ. Δεν είσαι πια να διαβάσεις αυτές τις τελευταίες γραμμές που τις βρέχω με τ' ερώτα δάκρυά μου.

Σε παρακαλώ πάλι να μου στείλεις, όταν κι' όπου μπορείς, την εικόνα σου. Αν υπάρχει μέσα σου κάποιο αίσθημα φιλίας και συμπαθείας πού σου μιλάει ακόμα για το δυστυχισμένο σου φίλο, μή μου αρνηθείς αυτή την ευχαρίστηση πού αντισταθμίζει όλες μου τις θλίψεις.

Έτσι, μολονότι θά έχω πάλι τον πόνο μέσα στον τάφο, θά παραγορεύω νύχτα-μέρα, φιλώντας την ιερή σου εικόνα. Κι' εσύ από μακριά θά μου δίνεις έπικρινή για να μπορώ να υποφέρω τη ζωή μου.

Όταν θά πεθάνω, σε σένα θά στείλω το τελευταίο μου βλέμμα και σε σένα θά παραδώσω τον τελευταίο μου αναπνευστικό. Δόξα και μέγα στον τάφο όπου θά κλειστώ, θά σ' έχω πάρει και σένα μαζί μου, κολλημένη επάνω στα στήθη μου...

Αλλοίμονο! Νόμιζα πως ήμουν πού δυνατός απ' όσο είμαι, αλλά απατήθηκα. Για όνομα του Θεού, λυπήσου με... Μη μου αρνηθείς αυτή τη στερνή παρηγοριά...

Παραδώσε την εικόνα σου στο Νικολάκι. Ο φίλος μου θά βρή μέσο για να μου τη στείλει. Αν εγώ πεθάνω στο μεταξύ, θά τη φυλάξω εκείνος σαν μια προσφιλή και πολύτιμη ανάμνηση της ωμορφιάς σου και των άρεστών σου. Θά μείνει εκείνος για να θρηνη παντοτεινά τον τελευταίο, αλλά άτυχό και αιώνιο έρωτα του δυστυχισμένου του φίλου.

Υγιάινει! Υγιάινει! Δεν άντέχω περισσότερο...

Φίλπσε έκ μέρους μου τον Σεκίνο, τ' αδερφάκι σου. Αυτά σου τ'α γράφω κλαίγοντας σαν μικρό παιδί...

Υγιάινει και θυμήσου κάποτε αυτόν πού σου γράφει...

Σε αγαπώ, θά σ' αγαπώ για πάντα και θύμαι για πάντα δυστυχισμένος...

Ο φίλος σου.

II

Λονδίνο, Σεπτέμβριος 1849.

Αγαπητή μου φίλη,

Δεν φοβούμαι μήπως με λησμονήσετε, γιατί πιστεύω πως κι' αν όλοι οι άλλοι με λησμονούσαν, εσείς θά θυμάστε το φίλο σας παντοτεινά.

Αλλά κι' εγώ, όταν ανταμώνω κανέναν 'Αγγλο πού έρχεται από τη Φλωρεντία, δεν παύω να τον ρωτώ για σ'ας και για την υγεία σας.

Τελευταία, ή δυο δεσποινίδες Βέρν μου έδωσαν τόσες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση σας, ώστε να παραγορεύω από τη σημερινή δυστυχία σας για τις δυστυχίες πού πέρασας.

Τό θεωρώ μάλιστα υπερηφάνειά μου πού προφήτεψα ότι στην εύτυχία σας θά διαφυλάξετε την ψυχή σας εξίσου εύγενική, όπως και στις συμφορές της ζωής.

Τώρα πια θέλω να διακόψω αυτή τη μακριά σιωπή, πού θά την ακολουθήσει ίσως άλλη μικρότερη, γιατί μπορώ να σ'ας γνωρίσω με δυο αγαπημένα πρόσωπά μου, πού θά σ'ας πληροφορήσουν ακριβώς για μένα.

Οι φίλοι μου αυτοί είναι ο κύριος και ή κυρία Βιλβαράμ. Ο κύριος Βιλβαράμ είναι μέλος του Κοινοβουλίου, ή κυρία του είναι κόρη λόρδου.

Τις είδησεις αυτές σ'ας τις μεταδίνω όχι για συστατικό τους, αλλά πρὸς γνώση σας, γιατί ή ανατροφή τους και το φυσικό παρουσιαστικό τους τους συσταίνουν καλύτερα από κάθε άλλο.

Προσπαθείστε, σ'ας παρακαλώ, στο μικρό διάστημα πού θά μείνουν αυτού στη Φλωρεντία να τους φερθήτε με κάθε περιποίηση και φιλοφρόνηση.

Νά είστε βέβαιη πως έτσι δεν κάνετε τίποτε άλλο παρά να ανταποδίνετε τη φιλοξενία πού παρέχουν αυτοί και άλλοι συμπολίτες των στοδ; Ιταλούς.

Σε αφήνω και σε αποχαιρετώ.

Φίλπσε και αρχάλιασε μου τον άδελφό σου Σεκίνο πού θάμνη τώρα ένα ωραίο παλληκάρι, ενώ εγώ αρχίζω να γίνωμαι άσχημος γέρος.

Με έγκάρδια χαιρετίσματα.

Ο φίλος σου

Οδγος Φώσκολος.

III

Φιλτάτη μου,

Αναχωρώ από τη Φλωρεντία με την καρδιά ολιμμένη και με την προαισθησι ότι δεν θά σε ξαναδώ πια ποτέ.

Ελπίζω όμως ότι ή θεϊκιά εκείνη παρθένα δεν θά θυμώσει μαζί μου και ότι ή συμπάθειά της θά με συνοδέψει σε όλες τις σκληρές άτυχίες πού ίσως με περιμένουν.

Αλλά τί θά μπορέσει τάχα να καταπραύνει τον πόνο μου σε χώρες όπου ούτε να τη βλέπω, ούτε να την ακούω θά μπορώ, την αλησμόνητη πολυαγαπημένη μου;

Η μόνη μου άσχολία θάμνη να τη θρηνη παντοτεινά, γιατί την έχασα χωρίς ελπίδα να την ξαναποκτήσω.

Αλλά κι' αν τύχαινε να γυρίσω στη Φλωρεντία, θά τολμούσα άραγε να την ιδώ; Α, όχι, ποτέ!

Εύχομαι να πεθάνω από λύπη παρά να γίνω άφορη να γύσει εξ αιτίας μου, έστω κι' ένα μονάχα δάκρυ.

Τώρα μάλιστα συλλογίζομαι και βρίσκω πως ήμνη πρέζα έκ μέρους μου να της φανερώσω το πάθος μου και να της πω τον έρωτά μου...

Ω καλή μου φίλη! Σ' έσοκίζω με τα μάτια δακρυσμένα να φυλάξεις καλή το μυστικό πού δεν ξέρουμε παρά εγώ, αυτή κι' εσύ...

Σπλαχνίσου τη νεότητά της, τη συμφορά μου και τη φτωχή μου καρδιά... Σπλαχνίσου με και κλείσε το στόμα σου, μή φανερώσεις ούτε λέξη.

Είμαι αληθινά παιδί, ένα άμυαλο παιδί. Πώς τολμήσα να σε βράδυ να της κάμω εξομολόγησι; Κι' εκείνη; Ω, δυστυχία μου!...

Σαν τα συλλογίζομαι όλα αυτά, βλέπω τί φοβερή ζημία πού θά πάθω, τί σπατάλη υποστώ, τί σπαράγμο θά υποφέρω, άφου την αποχωριστώ.

Ω, ή γυναίκα πού αγαπώ είναι παντοειμένη. Αλλά κι' αν δεν ήταν, ποτέ δεν θά τολμούσα να προσφέρω το χέρι μου σε γυναίκα πλουσιώτερη άναίκα πτωχότερη πού μένα. Σ' αυτή την

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιά πρωτοφανούς άγριότητας μονομαχία. Η άποτελεσματική επέμβασις ενός μάρτυρος. Έφευρέσεις όφειλόμενες στην... τερπελία. Γιατί τρυπώνται τα γραμματόσημα; Πώς άνεκαλύφθησαν οι σηματοφόροι. Ο Βουλγαρος λογοκριτής και ο Άγγλος ανταποκριτής. Τό κόλπο του δημοσιογράφου. Πώς εξασφαλιστήκαν ή είδησεις, κτλ. κτλ.

ΙΣ τὸ Μεξικό, καθώς αναφέρουν ή τελευταίες Αμερικανικές εφημερίδες, έγινε πρὸ ολίγου καιρού μία μονομαχία πρωτοφανής σε άγριότητα.

Αντίπαλοι ήσαν ένας Έρρυθρόδεσμος Ίνδός και ένας Μεξικανός, ως έπλα τους δέ διάλεξαν μαχίαιρα χασάπικα

περίπτωσι, ή εύγένεια θά νικούσε τον έρωτα και θάπνιγε τη φωνή του. Οχι για τίποτε άλλο όμως, παρά για να με ρίξει γρηγορώτερα στον τάφο.

Υγιάινει, υγιάινει! Σωχώρα με γι' αυτά και γράφε μου...

Εμπιστεύομαι τα πάντα στον φίλο μου Νικολάκι. Δώσε του τις απαντήσεις όσο μπορείς πρὸς γρήγορα, κι' αυτός θά μου τις στείλει.

Φίλπσε χίλιες φορές έκ μέρους μου τη θεϊκή εκείνη παρθένα.

Παρακάλεσε την ακόμα να αρχάλιαση τον αγαπητό μου Σεκίνο, τον άδελφό της, να τον φιλήσει χίλιες φορές και να του σφουγγίσει τα δάκρυα πού μόνος ίσως αυτός θά χύσει στη μνήμη μου.

Την Κυριακή θά σε περιμένω στις όχθες του Άρνου.

Αν βρίσκεισαι ακόμα στη Φλωρεντία, θάρθω να σ' ανταμώσω.

Εσύ ή ίδια μου λέγεις πως έκλαιγε για μένα και πως μέ...

Υγιάινει, υγιάινει! Σωχώρησε με! Μη με λησμονείς!

Είμαι δυστυχισμένος... Ίσως να μ'ήν την ξαναδώ...

Πόσα πράγματα είχα να σου πώ!... Είμαι άπελπισμένος όμως...

Ω, άφρησε με. Α-ναχωρώ...

Αύριο πούξ ξέρει πού θάμνη...

Ο φίλος σου

Οδγος.

Υ. Γ. Ήθελα ακόμα να σου πώ και κάτι άλλο. Αν μπορούσες να μπής μέσα ένώ, στην καρδιά μου τη σπαταλημένη από τη λύπη, θάταν άδύνατο να προσφέρω με τ'α χείλη σου τ' ένομά μου χωρίς να με θρηνησεις.

Αλλοίμονο όμως! Δεν υπάρχει γιατροειά. Πρέπει να την έγκταλειψώ... Ας ήμνη τουλάχιστον βέβαιος ότι κι' αυτή... Ω, πόσο γλυκαίνει όποιον δ'ήποτε θλίψη ή ιδέα πως αγαπιέσαι κι' εσύ από το έδωλό σου!

και περιστροφή.

Οι αντίπαλοι θά άπλωναν, διαδοχικά, τα χέρια και καθένας τους θά έκοβε διαδοχικά από ένα δάχτυλο του άλλου. Όποιος δέ θά έδειχνε σημείο πόνου, θά στεκόταν, σύμφωνα με τους όρους της μονομαχίας, να τον πυροβολήσει ο άλλος στην καρδιά και να τον σκοτώσει.

Ο Ίνδός έκανε πρώτος την αρχή και με τὸ μαχαίρι του έκοψε ένα από τα δάχτυλα του αντίπαλόν του, ο οποίος, χωρίς να δείξει την ελαχίστη έκφρασι πόνου, πού έκοψε με τη σειρά του τον αντίχειρα, χωρίς και ο Ίνδός να βγάλει ούτε ένα αώχ.

Τό άμοιβαίο αυτό κόψιμο των δαχτύλων εξακολούθησε, ως ότου και οι δύο αντίπαλοι έχασαν από τέσσερα δάχτυλα ο καθένας και θά εξακολουθούσαν έτσι ως τὸ τέλος, αν ένας από τους μάρτυρας του Μεξικανού δεν ταράζονταν τόσο, από τὸ φοικώδες αυτό θέαμα, ώστε να σκοτώσει τον Ίνδο με τὸ περιστρόφο του κι' έτσι να δώσει τέλος στη θηριώδη αυτή μονομαχία!

Η τερπελία, αν και τις περισσότερες φορές γίνεται πρόξενος πολλών

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Η σφαγὲς τῆς Χίου.

(Πίναξ τοῦ Ντελακρουά).

κακῶν, ἐν τούτοις σε μερικές περιπτώσεις έγινε άφορη διάφορων... έφευρέσεων!

Έτσι, κατά τὸ 1845, ο μικρός υπάλληλος ενός ταχυδρομικού γραφείου της Βάδης, στον οποίο είχε ανατεθεί ή υπηρεσία να χωρίζει τα γραμματόσημα τὸ ένα από τὸ άλλο, σκέφτηκε επειδή βαριόταν να τ'α κόβη με τὸ ψαλλίδι, να μεταχειρισθῇ ένα σπηρεύον και μ' αυτό να χαράξει πρώτα τὸ φύλλο με τὰ γραμματόσημα και κατόπιν να τ'α κόβη με τὸ χέρι.

Τὴν τέχνη του αυτή την είδαν και άλλοι, έγινε κούβεντα γι' αυτή και στο τέλος έγινε άφορη να χωρίζουν τὰ γραμματόσημα με τὸ τρυπητό εκείνο κέντημα, για να τ'α μεταχειρίζονται πὸ εύκολα οι άλληλογραφούντες. Έπειτα τη χρησι αυτή την υιοθέτησαν τὰ ταχυδρομεία και από τότε τὰ γραμματόσημα είναι διάτρητα.

Είνε όμως άγνωστον, αν έπωφεληθη της έφευρέσεως αυτής ο μικρός τερπελής.

Επίσης ένας τερπελής στρατιώτης, ο οποίος βαριόταν να καθαρίσει την ξιφολόγχη του, για να μη βροίσει τον

Κατά τον Βαλκανικό πόλεμο, μία μεγάλη άγγλική εφημερίς έστειλε έναν από τους συντάκτες της ως ανταποκριτήν στο Βουλγαρικό Στρατόπεδο.

Ο λογοκριτής όμως δεν τον άφινε να στείλει στην εφημερίδα του ούτε ένα τηλεγράφημα, πρὸς

μα πού ανάγκασε τὸ διευθυντή του να τὸ τηλεγραφήσει ζητώντας τὸ λόγο της ελλείψεως είδησεων.

Ο δυστυχισμένος ανταποκριτής τὸ ὑπάντησε τότε ως εξής:

— «Ο λογοκριτής δεν με άφινει να στείλω ούτε μία γραμμή».

Σε δυο ώρες έφτασε από τὸ Λονδίνο ή ακόλουθη απάντησις:

— Διορίσατε τὸν λογοκριτήν ειδικόν ανταποκριτήν μας».

Ο λογοκριτής, σαν Βουλγαρος συμφεροντολόγος, δέχτηκε, κι' έτσι ο ανταποκριτής έγραψε τις είδησεις του, τις έδωσε στο λογοκριτή, ο οποίος έπαυσε και τις είδησεις από τὰ τηλεγραφήματα των άλλων ανταποκριτών, έκανε νέο τηλεγράφημα, τὸ υπέγραψε κι' έτσι τὰ νέα μετεβιόζοντο στο Λονδίνο άσφαλέστατα και άφθονα.

Έτσι ή εφημερίδα είχε μοναδικές είδησεις.

Μετά την σφαγήν τῆς νυκτὸς τοῦ 'Αγ. Βαρθολομαίου. Η Αίματη εἰρήνη τῶν Μεδίκων έξερχομένη εἰς τοὺς δρόμους τῶν Παρισίων με τὴν ακολουθία της γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ φοικιαστικό θέαμα!...

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Θέλησα να σπουδάσω από κοντά αυτή τη γυναίκα, αυτή την αλλόκοτη πριγκίπισσα, απάντησε ο Γουλιέλμος. Κι έπειτα έχω έναν άλλο λόγο ακόμα πιο σπουδαίο... Μια νέα κόρη—μία δυστυχισμένη 'Ασιγγανοπούλα—για την οποία ενδιαφέρομαι, εξαφανίστηκε έξω από το πανδοχείο του Γκόλγουορθ όπου είχα καταλύσει... 'Η δυστυχισμένη αυτή μικρούλα, την οποία είχα αποσπάσει από την τυραννία των κυριών της, είχε αξία όχι μόνο ενός απλού οίκτου, αλλά και θαυμασμού και σεβασμού συγχρόνως, γιατί ενώπιόν της την ώρα που φώναζε, τη γρήγορη και την αβυσσότητα... 'Ερχόμενος εδω, έλπιζα να βρω κάποιο ίχνος της, γιατί, κατά σύμπτωσην σ' άλλη θεία παράδοξη, εξαφανίστηκε την ώρα ακριβώς που μονομαχούσα με τον κόμητα Φόρφελντ... Μά αλλοίμονο!... Δεν μπόρεσα ν' ανακαλύψω τίποτε σχετικώς με τη Μινιόν...

— Μινιόν; Έκανε ο Λαέρτης ξαφνιασμένος. Είπατε τη Μινιόν;

— Ναι... Αυτό είναι το όνομα του φτωχού και αξιολατρευτού κοριτσιού που μου έκλεψαν... Μά για ποιο λόγο καταπλήσσετε τόσο;

— Γιατί ο φτωχός αυτός τρελλός Λαζάρειος δεν παύει να μιλάει για μία νέα κόρη, η οποία τον περιμένει και την οποία θέλει να πάρει να ξαναϊδή... Και την ονομάζει αυτή την κόρη πότε Μινιόν... και είχε να μάς βοηθήσει ο Θεός να βρούμε το κλειδί όλων αυτών των μυστηρίων! 'Εν πάση περιπτώσει, πρέπει απόψε υπακούσουμε να φυγαδεύσουμε το Λαζάρειο από τον πύργο.

— Αμέσως κι' οι δύο διευθύνθηκαν προς το δωμάτιο του Λαέρτη, λαβαίνοντας κάθε προφύλαξη για να μη γίνουν αντιληπτοί από κανένα. Μόλις ο Γουλιέλμος Μάιστερ είδε εκεί το Λαζάρειο, φώναξε:

— Τον έχω δει κάπου αυτό τον δυστυχισμένο! Μά πού; Και πότε; 'Α! Τώρα θυμάμαι! Τον είδα στο πανδοχείο του Γκόλγουορθ... Στο ίδιο αυτό πανδοχείο συνάντησα και τη σπείρα των αλλίων 'Ασιγγάνων, από τα χέρια των οποίων κατώρθωσα ν' αποσπάσω τη φτωχούλα Μινιόν... Σίγουρα υπάρχει κάποιος δεσμός μεταξύ αυτού του ανθρώπου και της μικρούλας...

— 'Ας τον ρωτήσουμε στην τύχη, είπε ο Λαέρτης. 'Ισως να υπάρχουν στοιχεία που φωτίζουν το μυαλό του, το οποίο η τρέλλα βύθισε μέσα στα σκοτάδια...

— Ο Γουλιέλμος Μάιστερ κάθισε στο κρεβάτι, έπιασε στο χέρι του Λαζάρειο και, κυττάζοντας τον βαθειά μετά στα μάτια, τον ρώτησε:

— Θέλετε να ξαναδείτε τη Μινιόν;

— Αμέσως ο Λαζάρειος ορθώθηκε αναπνέοντας στο κρεβάτι του, σαν να είχε δεχτεί μία ηλεκτρική εκκένωση.

— Τη Μινιόν! φώναξε με φωνή που έτρεμε. Τη Μινιόν!... 'Ω, ναι! Θέλω να την ξαναϊδω! Με περιμένει! Γρήγορα...

— Οδηγήστε με κοντά της! — Σε λίγο, του απάντησε ο Γουλιέλμος. Θα το δής σε λίγο, αν μου υποσχεθείτε ότι ο' απαντήσετε στις ερωτήσεις μου...

Μά αμέσως ο τρελλός βυθίστηκε στη συνθησμένη του απάθεια και, φέρνοντας το χέρι του στο μέτωπό του, ψιθύρισε:

— 'Η Μινιόν... Μά δεν πέθανε η Μινιόν!... Μά, πέθανε... πέθανε από καϊρό... Μου το είπαν... 'Αλήθεια, ποιος μου το είπε;... Δεν τον θυμάμαι πια...

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

φνα, ακούγοντας δυο ανθρώπους υποπνους να κουδουνίζουν κοντά μου...

— Τη Μινιόν! φώναξε με φωνή που έτρεμε. Τη Μινιόν!... 'Ω, ναι! Θέλω να την ξαναϊδω! Με περιμένει! Γρήγορα...

— Οδηγήστε με κοντά της! — Σε λίγο, του απάντησε ο Γουλιέλμος. Θα το δής σε λίγο, αν μου υποσχεθείτε ότι ο' απαντήσετε στις ερωτήσεις μου...

Μά αμέσως ο τρελλός βυθίστηκε στη συνθησμένη του απάθεια και, φέρνοντας το χέρι του στο μέτωπό του, ψιθύρισε:

— 'Η Μινιόν... Μά δεν πέθανε η Μινιόν!... Μά, πέθανε... πέθανε από καϊρό... Μου το είπαν... 'Αλήθεια, ποιος μου το είπε;... Δεν τον θυμάμαι πια...

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε ζωηρά ο

Λαζάρειος.

Το άμαξι, μέσα στο οποίο ήταν η Μινιόν, ερχόταν εδω!

— 'Εδω! φώναξαν συγχρόνως ο Γουλιέλμος και ο Λαέρτης, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο με κατάπληξη.

— 'Εδω! εξακολούθησε ο Λαζάρειος με σριγγή φωνή. Μπήκα όμως κι' εγώ εδω μέσα... Και την ξαναβρήκα τη Μινιόν... Τη βρήκα όμως φυλακισμένη, αιχμάλωτη... 'Ανοιξα την πόρτα της φυλακής της με το μαχαίρι μου... κι' έσφιξα τη φτωχή κι' αγαπημένη μικρούλα μέσα στην αγκαλιά μου... 'Επειτα;... 'Ω! 'Επειτα, παρουσιάστηκε πάλι ο 'Ασιγγανός...

Τί συνέβη τότε... 'Α! ναι, με έριξε κάτω... και κατόπιν με μετέφερε βαθεία, στα ύψη της πυργώ... Μια γυναίκα τον ακολουθούσε... 'Επειτα;... 'Ω! κατάρτα σε μένα!... Δεν μπορώ να θυμηθώ τι έγινε έπειτα... Το φτωχό μου κεφάλι πάει να σπάσει...

— Τα μαντεύω όλα! φώναξε ο Λαέρτης. 'Η πριγκίπισσα 'Ισαβέλλα τον συνέλαβε ακριβώς τη στιγμή που πήγαινε ν' απευθυνθεί στη Μινιόν.

— Ναι... ναι, έκανε και ο Λαζάρειος.

— Μά πώς γνωρίζετε τη Μινιόν; τον ρώτησε τότε ο Γουλιέλμος Μάιστερ. Είπε συγγενής σας; Κόρη σας μήπως;

— 'Ο Λαζάρειος κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Κόρη μου;... 'Η κόρη μου είναι η Σπεράτα, ο άγγελος με τα χρυσά μαλλιά... 'Η μικρούλα η ντυμένη στα όληλευκα... Αυτή είναι η κόρη μου... 'Αλλη απ' αυτή δεν έχω...

— Και η Μινιόν;

— 'Η Μινιόν;... Φτωχό πλάσμα! Νοιώθω γι' αυτή μία αλλόκοτη στοργή... αν και δεν ξέρω ούτε ποιά είναι, ούτε από πού έρχεται... Μά αισθάνομαι γι' αυτή μία έντελως πατρική αγάπη από την ημέρα που τη συνάντησα τόσο θλιμμένη, τόσο αξιοθρήνητη μέσα σ' ένα δάσος...

— Κι' όταν σ' έριξε κάτω ο 'Ασιγγανός, ρώτησε ο Γουλιέλμος Μάιστερ, δεν είδατε τίποτε, δεν ακούσατε τίποτε που να μάς βοηθήσει να ξαναβρούμε τη Μινιόν;

— 'Αλλοίμονο, όχι!... Δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα... κι' έπεσα κάτω αναίσθητος... 'Επειτα δεν θυμάμαι πια τί μου συνέβη... 'Εχω την αίσθηση όμως πως είδα ένα μεγάλο και τρομερό όνειρο...

— 'Ο Λαέρτης κι' ο Γουλιέλμος κυττάζοντας ο ένας τον άλλο, έπρεπε να πουν:

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

— 'Επειτα από λίγο, έφτασε στο δρόμο του Ντίμπουερν. Τότε κράτησε λίγο τ' άλλο γό που για να σκεφθεί τη μυστηριώδη κι' ελκυστική αποστολή που του είχαν αναθέσει.

τά πράγματα και να μιλήσουμε καλύτερα...

Κάτω στο πάρο, ο Γουλιέλμος και ο Λαέρτης, αποτεινόμενοι τη συνεννόησή τους για να εξασφαλίσουν τη φυγή του Λαζάρειου... 'Επειτα, εξαφνικά, ο Λαέρτης στάθηκε, και, κυττάζοντας κατάματα το Γουλιέλμο, τον έρωτησε:

— Θα μου επιτρέψετε τώρα να σας μιλήσω για ένα ζήτημα που ενδιαφέρει την καρδιά μου;

— Μιλήστε, φώναξε. Θα σας απαντήσω με ειλικρίνεια...

— 'Ακούστε, είπε ο Λαέρτης με φωνή που έτρεμε λίγο. 'Υπάρχει εδω μια γυναίκα, την οποία αγαπώ από καρδιά...

— 'Η Φιλίνη; ρώτησε ο Γουλιέλμος χαμογελώντας.

— Ναι... Είπε μία ελαφρώς, αλλά νομίζω πως δεν έχει κακή καρδιά. Είπε κοκκίνα, με ανίκανη να διαπράξει μια κακή πράξη...

— Αυτή ακριβώς την ιδέα έχω κι' εγώ γι' αυτή, είπε ο Γουλιέλμος. Τώρα θα με συγχωρήσετε, αν σας κάνω μία ερώτηση που θα σας φανεί ίσως αδιανόητη... Μά έχω συνήθειες να θεωρώ τη Φιλίνη ως την γυναίκα με την οποία άργα ή γρήγορα θα μοιραστώ τη ζωή μου... 'Εχει φτάσει πια η στιγμή που πρέπει να λάβω οριστικές αποφάσεις. Ξέρω πως η Φιλίνη έχει κάποια κλίση για σ'...

— Μά είναι μία γυναίκα όλο καλοσύνη κι' ελπίζω ότι, κατά βάθος, νοιώθει για μένα πραγματική στοργή... Θέλετε λοιπόν τώρα να μου πείτε, αν την αγαπάτε!

— Σταθίστε! είπε ο Γουλιέλμος, δι- νοντας το χέρι του στο Λαέρτη. Αισθάνομαι για σας τόση συμπάθεια, όση ασφαλώς θα νοιώθατε και σεις για μένα... Αυτό δε μόνο έφτασε για να παραιτηθώ από τη Φιλίνη, αν και ομολογώ ότι έννοιωσα στην αρχή να με τραβήξει πολύ... Μου κίνησε το ένδια φέρον... με θύμωσε...

— Είπε τόσο ωραία! είπε ο Λαέρτης.

— Μά όχι, εξακολούθησε ο Γουλιέλμος, δεν την αγαπώ... Ούτε σκέφτηκα καν να την αγαπήσω. 'Υπέρεσα πρό ολίγου ακόμα καιρού πολύ για τον έρωτά... 'Η Φιλίνη με γοητεύει με τη χάρη της, με τη λαμπρότητα της κομψότητας και με την άβυσσική τέχνη της ως ήθοιού... Μά δεν την αγαπώ!

— Και—ρώτησε ο Λαέρτης με τρεμμένη φωνή—δεν ανταλλάξατε τίποτε μεταξύ σας... καμμία υπόσχεση... κανένα όρκο;

— Τίποτε! 'Ισως να είπαμε μερικά τρυφερά λόγια, αλλά σ' απαντάω, θάναυδο, ότι, από σήμερα, παραιτούμαι απ' αυτή...

— Οι δύο νέοι σφράγισαν τότε τη φίλια τους και τη συνεννόησή τους με

μία θερμή χειραψία.

Το βράδυ, ο Λαέρτης, ο οποίος, όπως είδαμε, σχετιζόταν με τον αρχιφύλακα του πύργου, βγήκε έξω μαζί με το Λαζάρειο μεταμφιεσμένο καταλήλας. Τον παρούσαν ως ήθοιο του θάσου του, τον οποίο έστειλε στο χωριό για κάποια δουλειά. 'Ο Γουλιέλμος Μάιστερ τους συνόδευε.

— Αφού διέσχισαν τη μεγάλη εξωτερική πόρτα του πύργου, διευθύνθηκαν προς το μεγάλο δημόσιο δρόμο. Σαν έφτασαν εκεί, έδωσαν το χέρι τους στο ζήτημα. 'Ο Λαζάρειος οίχτηκε τότε στην αγκαλιά τους και φιλήθηκαν κλαίγοντας...

— 'Η σκηνή αυτή ήταν μεγαλειώδης μέσ' στην απλότητά της... 'Ο Λαέρτης μόλις εγγνώριζε το Λαζάρειο... Και ο Λαζάρειος ήταν ένας αληθινός, χωρίς στέγη, χωρίς πατρίδα, χωρίς κανένα στον κόσμο!... 'Ενας τρελλός!... Μά ήταν τόση η μεγαλοπρέπεια που βλέμματός του, καθώς και ο σεβασμός που προκαλούσαν οι μυστηριώδεις πόνοι του, ώστε ενέπνευσε σ' όλους τους καλούς και ταίριους ανθρώπους την αγάπη και τον οίκτο...

— Τη στιγμή που ο Λαζάρειος, συνοδευόμενος από το Λαέρτη, έβγαζε από τον πύργο του Γκόλγουορθ, ένας νέος άνθρωπος, που ήταν έτοιμος να καθυλάτη σ' αλλού του, κουδουνιζαί με μία γυναίκα, σε λίγη απόσταση απ' τον πύργο...

— 'Η γυναίκα αυτή ήταν η πριγκίπισσα Μαλφιέρα. 'Ο άνδρας πάλι ήταν ένας από τους τολμηρούς συνωμότες που περιστοιχίζαν τον κόμητα ντε Φόρφελντ. 'Ονομαζόταν βαρώνος ντε Ρουβέιν.

— Λοιπόν—έλεγε η Μαλφιέρα—καταλάβατε;... Δεν

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ Η ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

ΑΝ έπιχειρώ δώ να διηγηθώ τη ζωή μου, δέν τό κάνω αυτό άπό ματαιοδοξία. Είνε βέβαια γεμάτη περίπετες, μά ή περίπετες αυτές δέν είνε πιά περίεργες άπό άλλων ανθρώπων της εποχής μου. Οί καιροί όμως άλλαξαν, τά ήθη δέν είνε πιά όπως ήσαν στην εποχή που ό καρδινάλιος Ρισελιέ κυβερνούσε τη Γαλλία και γι' αυτό ή περίπετες μου θά ξαγιάσουν πολύ έναν σημερινό άναγνώστη.

Δέν θ' αναφέρω δώ τίποτε άπό την παιδική μου ηλικία, γιατί, άπλούστατα, δέν της βρίσκω τίποτε αξιο νά αναφερθώ. Επίσης, άν σάς πώ πως ότι γεννήθηκα εύγενής και άπό καλή οίκογένεια, δέν έχω νά κερδίσω τίποτε, γιατί ή έκ καταγωγής εύγένεια είνε μάλλον ζήτημα τύχης. Έξ άλλου άν τό οικογενειακό μου όνομα ντ' Αρτανιάν ήταν γνωστό όταν εγώ ήρθα στον κόσμο, δέν μπορούσε βέβαια ποτέ νά παραβληθώ σέ αίγλη με τό όνομα π. χ. των Μονμρανσύ, των Σατιγιόν και άλλων μεγάλων κι' ένδόξων οίκογενειών της Γαλλίας.

Ανατάρχηκα πολύ φτωχικά και μόλις πάτησα τά δεκατέσσε μου χρόνια, δέν συλλογίστηκα τίποτε άλλο, παρά νά φύγω άπό την πατρίδα μου και νά πάω στο Παρίσι για νά βρω την τύχη μου.

Άρχισα τη ζωή μου γυρεύοντας καυγάδες με όσους ανθρώπους με κούταζαν κατάματα, έστω κι' άν δέν είχαν καμιά πρόθεση νά με προσβάλουν. Αυτό μου συνέβη για πρώτη φορά, μεταξύ Μπλουά και 'Ορλεάνης, σέ μία μικρή πόλη, όνομαζομένη Σαιν-Ντιέ, ένώ πήγαινα στο Παρίσι προς άνεύρεσιν τύχης, συστημένος σ' έναν φίλο του πατέρα μου, τον κ. Τρεβίλ, άρχηγό των σωματοφυλάκων του βασιλέως.

Η περιπέτεια αυτή μου στοίχισε άκριβά, χωρίς έν τούτοις νά με κάνει φρονιμώτερο. Ίδού πώς συνέβη:

Καθώς έφτασα στο Σαιν-Ντιέ, τό λόγό μου πού δέν ήταν άλλωστε καθόλου έξαιρετικής όρσεως, γινωμένο σέ κακή γλώσσα άπό τό ταξίδι, παρουσίασε θάμα άξιοθρήνητο. Μόλις άπορώσε νά σηκώση την ούρά του. Βλέποντάς το ένας εύγενής της περιφέρειας, στάθηκε και άρχισε νά τό κούταζε, ένώ συγχρόνως ψιθύριζε μερικά είρωνικά λόγια γι' αυτό σέ τρεις-τέσσερους άνδρες πού τον άκολουθούσαν.

Εγώ άναψα άμέσως και, χωρίς νά χάνω καιρό, του φώναξα μερικά προσβλητικά λόγια. Τά όποια αυτός, σάν λογικός άνθρωπος, έκανε πώς δέν άκούει. Ήταν άνδρας ψηλό άνταρτήματος και νέος, ό όποιος σίγουρα μ' έπαινε για κανένα παλιόπαιδο. Γι' αυτό θεώρησε περίττο νά μου δώση σημασία.

Μά αυτό άκριβώς μ' εξόργισε περισσότερο. Έξω φρενών γιατί δέν υλομούραζαν, πήδηξα άπό τό δώλόγό μου κι' έωρησα έναντιόν του εύγενοός. Έπειδή μου είχε γυρίσει τί-πλάτες, του φώναξα νά ξεφυλάκηση, γιατί ποτέ δέν καταδεχόμουν νά του οργιστώ έξωφών. Τότε εκείνος μου άπάντησε:

— Πήγαινε στο καλό, παιδί μου! Μά εγώ, έρωτισμένος πιά πολύ, του

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

(Τά Απομνημονεύματα αυτά έγραψαν άπό τον ίδιο τον Άρτανιάν, του όποιον τά σχετικά χειρόγραφα φυλάγονται στην Έθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού).

κατάφερα με τό πλατύ μέρος του σπαθιού μου δυο-τρία χτυπήματα κατακέφαλα. Τότε ούτε αυτός κρατήθηκε πιά και, τραβώντας τό σπαθί του, μου φώναξε:

— Τώρα θά σου δείξω, παλιό-παιδο...

Και έκανε νά όρμήση έναντιόν μου. Μά, πριν ακόμα προστάσουμε νά δια-

σταυρώσουμε τά σπαθιά μας, οί συντρόφοι του ορίστηκαν επάνω μου, μ' άφώπλισαν κι' άρχισαν νά με χτυπούν με τά ραβδιά τους τόσο δυνατά, ώστε έπεσα κάτω με τά μουτρα μου πλημμυρισμένα σ' ό αίμα και με τό κεφάλι μου σπασμένο.

Παρ' όλα όμως τά γάλια μου, βοήχα τη δύναμη νά φωνάζω στον έχθρό μου ότι τον είχα νομίσει στην άρχή για εύγενή, μά ό-τι ή συμπερι-

φορά του μου έδειχνε τώρα πόσο είχα γελοστεί. Τόν συμβούλεψα μάλιστα νά με ξεκάνη με τη σπείρα των δολοφόνων του—όπως χαρακτηρίζε τους συντρόφους του—γιατί άν γλύτωνα, θά είχα πολύ γρήγορα άρχισα ξεπερδέματα μαζί μου.

Μά αυτό άκριβώς μ' εξόργισε περισσότερο. Έξω φρενών γιατί δέν υλομούραζαν, πήδηξα άπό τό δώλόγό μου κι' έωρησα έναντιόν του εύγενοός. Έπειδή μου είχε γυρίσει τί-πλάτες, του φώναξα νά ξεφυλάκηση, γιατί ποτέ δέν καταδεχόμουν νά του οργιστώ έξωφών. Τότε εκείνος μου άπάντησε:

— Πήγαινε στο καλό, παιδί μου! Μά εγώ, έρωτισμένος πιά πολύ, του

Ο αντίπαλός μου μου άπάντησε ότι λυπόταν πολύ γιατί με είχαν κάνει έτσι οί σύντροφοί μου. Ώστόσο—έπρόσθεσε—έλπικε ότι τό πάθημά μου θά μου γινόταν μάθημα και θά συνταλούσε ώστε νά είμαι φιλερηνικώτερος στο μέλλον.

Τά λόγια του αυτά μ' έκαναν νά βγάζω άφρούς άπό τη μανία μου. Δέν θυμάμαι πια τί άπειρές και τί βρισιές του είπα τότε. Τό μόνο πού θυμάμαι είνε ότι τό αποτέλεσμα όλης αυτής της παραφοράς μου ήταν νά με τραβήξουν σέ ό-νομαστή στη φυλακή.

Άν είχα τό σπαθί μου, δέν θά τάβαζακον πέρα μαζί μου τόσο εύκολα, μά έλα πού αυτοί μου τό είχαν πάρει και μου τό είχαν σπάσει μπροστά στα μάτια μου άπό πριν. Με ρίξαν μέσα σ' ένα κελλί και, μολοντί, έγώ είχα φάει τό ξύλο, με καταδί-

κασαν ν' άποζημιώσω τον αντίπαλό μου. Είπα στο δικαστή πού μου διάβασε την καταδικαστική μου άπόφαση ότι θά της έκανα έφεσι, μά τό άπείστο αυτό υποκείμενο άρχισε νά γελάει. Ο κανάγιας αυτός είχε καταλογίσει και τά έξοδα είνε βάρος μου, κι' έτσι μου

χασαν ν' άποζημιώσω τον αντίπαλό μου. Είπα στο δικαστή πού μου διάβασε την καταδικαστική μου άπόφαση ότι θά της έκανα έφεσι, μά τό άπείστο αυτό υποκείμενο άρχισε νά γελάει. Ο κανάγιας αυτός είχε καταλογίσει και τά έξοδα είνε βάρος μου, κι' έτσι μου

χασαν ν' άποζημιώσω τον αντίπαλό μου. Είπα στο δικαστή πού μου διάβασε την καταδικαστική μου άπόφαση ότι θά της έκανα έφεσι, μά τό άπείστο αυτό υποκείμενο άρχισε νά γελάει. Ο κανάγιας αυτός είχε καταλογίσει και τά έξοδα είνε βάρος μου, κι' έτσι μου

πούλησαν τό δώλόγό μου και τ' άσπρόρουχά μου και μου κατέσχεσαν μερικά σκούδα πού μου είχε δώσει ό πατέρας μου.

Έπειτα άπό μερικές ημέρες, ό έφημέριος του τόπου ήρθε νά μ' άπισκεφθώ στη φυλακή μου και ζήτησε νά μ' ένισχύση ψυχικώς. Μου είπε μάλιστα ότι ένας εύγενής των περιχώρων θά κανόνιζε πολύ διαφορετικά τίς διαθέσεις των δικαστών απέναντί μου, άν για τη δυστυχία μου, δέν άπουσίαζε άπό τό Σαιν-Ντιέ την ημέρα της δί-κας μου.

Ο εύγενής αυτός ήταν έχθρός εκείνου πού με είχε χτυπήσει (και ό ό-ποιος όνομαζόταν Ροναί) και έπειδή δέν μπορούσε νάρθω νά με δώ ό ίδιος μου έστειλε για νά με βοηθήση μερικά έσώφρονα και χρήματα.

Η βοήθεια αυτή έρχόταν επάνω στην πόρτα της. Είχα άπομείνει με τό πονακίσιό μου φορούσα, τό όποιο δέν άφαιρούσε νά σπείση στην πλάτη μου, και στίς σάπες μου δέν έμνεσε ούτε μία πεντάρα. Μά συνγρόνως είχα μεγάλη προμήθεια ενός πράγματος πού δέν λείπει ποτέ άπό τους συμπατριώ-τες μου τους Μπαρζονούς: δηλαδή φι-λότιμο. Γι' αυτό, νόμισα πως με προσέβαλαν προσφέροντάς μου τά δώρα αυτά άπό οίκο και άρνήθηκα νά τά δεχτώ, λέγοντας πως ένας εύγενής σάν κι' έμένα μονάχα άπό τό βασιλέα μπορούσε νά δέχεται δώρα!

Ο έφημέριος, ό όποιος δέν περίμενε ίσως νά συναντήση αυτή την άρνη-ση έκ μέρους μου, μου άπάντησε ότι αυτά τά δώρα μπορούσα νά τά θεωρή-σω ως δάνειο. Τότε κι' εγώ τό δέ-χτηκα με πολλή μου εύχαρίστηση.

Έμεινα αρκετές μέρες—κάπου ένα μήνα στη φυλακή. Όταν έδωχκα, ή πρώτη μου δουλειά ήταν νά πάω στον άγαθό έσπέρμιο για νά τον εύχαρι-στήσω και νά τον παρακαλέσω νά με δώρηση στον εύγενή, ό όποιος με έχε τόσο υποχρεώσει και ό όποιος όνομα-ζόταν Μοντιγκρέ. Ο έφημέριος μου είπε πως αυτή ή έπίσκεψις ήταν άδύ-νατος γιατί θά τη μάθαινε άμέσως ό-λος ό τόπος και θά τη σχολιάζε ποι-κιλοτρόπως. Μά με βεβαίωσε ότι ό εύγενής θαρχόταν νά με συναντήση την άλλη μέρα κρυφά στην 'Ορλεάνη στο Πανδοχείο του Γαλλικού Σκούδου.

Όσο για τον έχθρό μου, με πληρο-φόρησε πως ήταν περτωτό νά τρέξω είνε αναζήτησή του, γιατί ό Ροναί, εί-δοποιημένος άπό πριν για την έξοδο μου άπό τη φυλακή, είχε σπείσει νά φύγη άπό τό Σαιν-Ντιέ και νά πάη μακριά σ' ένα χτήμα του. Βρήκα τό μέτρο του αυτό άντάξιο του και δέν είπα ούτε λέξη στον έφημέριο για τά σχέδια της έκδικήσεώς μου: Έκείνος πού άπειλούν περισσότερο δέν είνε πάντοτε και οί πιά επικίνδυνοι.

Εφύγα άπό τό Σαιν-Ντιέ πριν έπ-μερώσει κι' έφτασα έχθραίρας στην 'Ορλεάνη, στο Πανδοχείο του Γαλλικού Σκούδου, όπου συνάντησα τον εύεργέτη μου κ. ντε Μοντιγκρέ. Τόν εύχαρίστησα μ' αξιοπρέπεια εύγενοός και μ' εύγνωμοσύνη φτωχού για τά καλά πού μου είχε κάνει και άρχισα νά του μιλάω κατόπιν για τον κοινό μας έχθρό ντε Ροναί. Βλέποντας ότι φλεγομένου άπό την έπιθυμία της εκ-δικήσεως, με συμβούλεψε νά φανώ πιά φρόνιμος, γιατί ό Ροναί μπορούσε νά με ξεκάνη, έπειδή διέθετε μεγάλα

μέσα. Χρειάζοταν—μου είπε—περισ-σότερη φρόνιμη και πονηρία παρά τόλη κι' έπρεπε νά περιμένω την κατάλληλη στιγμή για νά εκδικηθώ.

Ο κ. ντε Μοντιγκρέ μου δάνεισε ακόμα δέκα ίσπανικές πιστόλες, τίς όποιες με δυσκολία δέχτηκα, και με συνόδευσε ως τό άμάξι πού έφευγε για τό Παρίσι, όπου και με έπίδιδασε.

Σάν έφτασα στη Παρίσι, ή πρώτη μου σκέψις ήταν νά πάω άμέσως νά συναντήσω τον άρχηγό των Σωματοφυλάκων κ. Τρεβίλ, ό όποιος κατοικούσε σ' ένα περίχωρο του Λουξεμβούργου. Όπως είπα ήδη, είχα μία συστατική έπιστολή του πατέρα μου γι' αυτόν. Αλλότιμο όμως! Όταν έβγαξα νά τη βρω, δέν τη βρήκα πουθενά. Μου την είχαν πάρει κι' αυτή μαζί με τ' άλλα μου πράγματα στο Σαιν-Ντιέ...

Αυτό μεγάλως ακόμα περισσότερο τη μανία μου έναντιόν του Ροναί, ό όποιος σίγουρα θά έγινε ακόμα περισσότερο δειδός μαθαίνοντας άπό την έπιστολή αυτή ότι ή μου εύγενής κι' ότι είχα ισχυρούς προστά-τες...

Τό μόνο πού από-μεινε τώρα, ήταν νά παρουσιαστώ στον κ. ντε Τρεβίλ και νά του όμολογήσω τό έ-πεισόδιο πού μου είχε συμβεί. Ώστόσο δί-σταξα νά τό κάνω αυτό, γιατί πού φαι-νόταν πως θά σχημά-τιζε κακή ιδέα για μένα, έμα μάθαινε πως είχα φύγει άπό τό Σαιν-Ντιέ, χωρίς νά εκδικηθώ τον Ρο-ναί για την προσβο-λή πού μου είχε κά-νει...

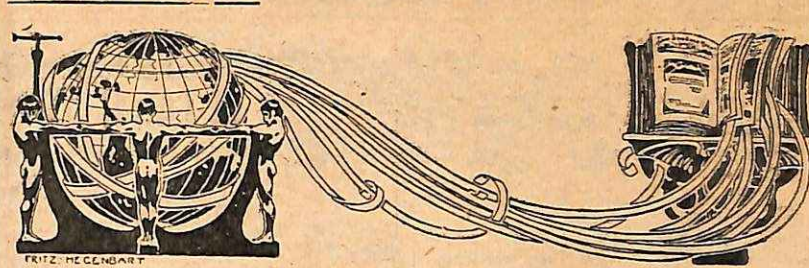
Έπειδή δέν ήξερα καθόλου τό Παρίσι, άποφάσισα νά έχκα καταβώ στα περίε-του μεγάρου του κ. Τρεβίλ, για νά βρίσκομαι έτσι κοντά στον άνθρωπο, ό όποιος θά με προστάτευε. Βρήκα έ-να μικρό δωμάτιο στην όδo Νεκροθα-πτών, κοντά στον Άγιο Σουλπίκιο, στο πανδοχείο του ΑΚαρούμενου Κό-μου.

Και την άλλη μέρα τό πρωί, τρά-βηξα κατ' εύθειαν στο μέγαρο του κ. ντε Τρεβίλ. Βρήκα τον αντίπαλό μου γεμάτο άπό σωματοφύλακες, ό περισσότερο άπό τους όποιους, καθώς κατάλαβα άπό την προσφορά τους, ή-σαν συμπατριώτες μου και γείτονάς μου! Θέλω νά σου χρησιμεύσει δώδ για δάσκαλος κι' όδηγός... Μά άφου έπιμένεις τόσο νά μου δείξης πώς εί-σαι γενναίος, αναλαμβάνω πολύ εύχα-ρίστως νά πραγματοποιήσω την έπι-θυμία σου αυτή.

Και, λέγοντας αυτά, μου έκανε νόη-μα νά τον άκολουθήσω... Μόλις βρε-θήκαμε στο δρόμο, νόμισα ότι θά έ-φυλλοκλούσαμε... Μά ό Πόρθος μου εί-πε νά τον άκολου-θήσω άπό έννεα-δέκα βηματών από-στασι, χωρίς νά τον πλησιάσω...

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

Οί άρχαίοι Έλληνες και ή περίποισις της κόμης. Τι γινό-τανε στη Σπάρτη. Οί τριακόνσιοι των Θερμοπυλών πρό της μάχης. Τά κουρέια κατά την αρχαιότητα. Μανικιούρ και πεντικιούρ. Η κόμμωσις των άρχαίων Έλλήνων. Η μόδα των ξανθών μαλλιών. Γιατί άφίνουν κοτσίδα οί Κινέζοι. Μιά θυσία των Ιαπώνων. κτλ. κτλ.

Οί άρχαίοι Έλληνες έφρόντιζαν παραπολύ για την περιποίησι και τη διατήρησι των μαλλιών τους, του θαυ-μασίου αυτού στολιδιού του ανθρώπου.

Οί Σπαρτιάται, βταν ήσαν παιδιά, έκοβαν την κόμη τους, άργότερα ό-μως την άφιναν νά μεγαλώση και στίς έπείθετες γιορτές όπου πήγαιναν, τη χτένιζαν με μεγάλη έπιμέλεια.

Είπε μάλιστα γνωστό και τό ανέκδοτο, σύμ-φωνα με τό ό-ποιο, βταν οί άπεσταλμένοι του Ξέρξου π ήγγαν στο στρατόπεδο των Σπαρτιατών, πρό της μάχης των Θερμοπυλών, τους βρήκαν νά χτενίζον νά μαλλιά τους.

Οί Αθηναίοι, έμα έγίνονταν έ-ρωτοί, έκο βαν την κόμη τους δημοσία και την άφιέρωναν στον Απολλώνια ή σε κανέναν άλλον θεό.

Όταν όμως έμπαιναν στην άνδρική ηλικία, είχαν τό δικαίωμα πια νά την άφήσουν είτε μακριά είτε κοντή, ανάλογα με την έπιθυμία τους.

Οί κορούς της εποχής εκείνης, εκτός άπό τά μαλλιά, έπεριποιούντο τό μoustaki, τά γένεια, τους κάλους, τά νύχια και επί πλέον άφαιρούσαν με ειδικές σιαπίδες τίς τρίχες μέσ- από τ' αυτιά. Έκαναν δηλαδή... μανικιούρ και... πεντικιούρ όπως σή-μερα!

Τό έξορσισμα της γενειάδας έπεδλήθη και διεδόθη άπό του Μ. Αλέξανδρου και έντεύτερον.

Οί άρχαίοι, για νά κάνουν τίς τρί-χες των πιο απαλές και πιο γυαλι-στερές, τίς άλείφον με λάδι, είτε κοι-νό, είτε άρωματισμένο.

Οί άνθρώποι πού είχαν στο κεφάλι τους άραιά και λεπτά τρίχωμα έθεω-ρούσαν άσχημο καταγωγή και... κα-κό.

Η κόμμωσις των άρ-χαίων Έλλήνων ήταν θαυμασία. Η παρθένας έ-χώριζαν τά μαλλιά τους σέ δύο μέρη στο μέτωπο

και τά άφιναν νά πέφτουν πλούσια πίσω στίς πλάτες τους.

Η δέσποινας άφ' έτέρου άνύψωναν τά μαλλιά τους πάνω άπό τ' αυτιά και τάδεσαν στην κορυφή, σχηματί-ζοντας τον καλούμενο κόρυμβο.

Γιά τον καλλωπισμό της κόμης των ή γυναίκες μετεχειρίζοντο όσους και οί άνδρες λάδι και μύρο, προσπα-θούσαν δέ με διά-φορα φάρμακα νά κάνουν τά μαλ-λιά τους ξανθά, γιατί αυτό τό χρώμα ήταν τό-τε της μόδας.

Είπε γνωστόν ότι οί Κινέζοι πλέκουν τά μαλ-λιά τους σέ κο-τσίδες. Τό έθιμο αυτό χρονολογεί-ται άπό τά 16-27 και όφείλε-ται στην εξής αίτια:

Κάποτε πού είχαν πόλεμο με τους Μαντζουρι-ανούς, ένικήθη-

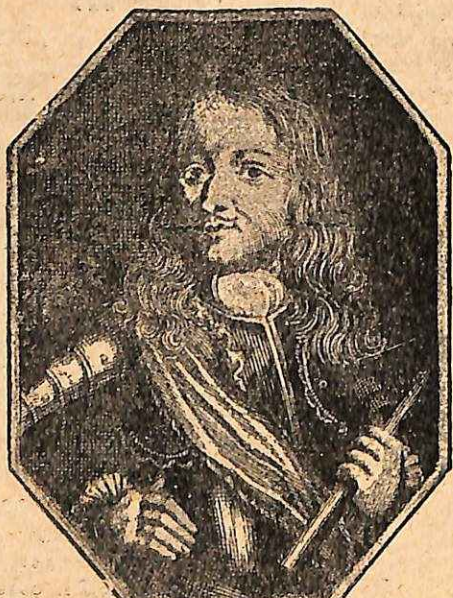
καν και υποχρεώθηκαν άπό τους έχ-θρούς των νά έχουν κοτσίδες ως σήμα ύποταγής.

Εκτότε οί Κινέζοι διατηρούν κο-τσίδες μήκους 90 εκατοστούμετρων.

Αν λοιπόν ύπολογίσουμε σέ δέκα εκατομμύρια τους κοτσισφόρους Κινέ-ζους και υποθέσουμε ότι ή κοτσίδα των έκδόντων και δόντων ή μία κοντά στην άλλη, θά σχηματίζετο ένα τεράστιο σκονιι ήπικους 9 εκατομ-μύρια χιλιομέτρων, με τό όποιο θά υπορούσαμε νά περιβάλλουμε τη γή 225 φορές!

Όταν, πού έτών, στο Τόκιο της Ιαπωνίας άπερασίσθη νά γριστή έ-νας νέος ναός και παρέρθη ανάγκη νά άνεδαφούν στη στέγη οί δοκοί και τά άλλα βαρέα ξύλα της οικοδομής, έχρησιμοποίηθη ένα σκονιι καμω-μένο άπό τρίχες ανθρώπων.

Τίς τρίχες αυτές τίς προσέφεραν οικειοθελώς οί πιστοί κόδοντας τά μαλλιά τους και ύπελογί-στην έτι για νά αποτελεσθή τό σκονιι ύποχρεώθηκαν νά προσφέρουν την κόμη τους 850 χιλιάδες Ιάπωνες!

Ο ντ' Αρτανιάν
(Παλιά γραβούρα)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Από τα κατορθώματα του περιφήμου άριστοκράτου λωπεδούτου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο δούξ ντε Σαρζώ. Βαντόμ έχει ανασταταθεί κυριολεκτικώς από τους καθημερινούς αναγλωμένους και σχολιαζόμενους στις εφημερίδες γάμους της κόρης του, πριγκίπισσας 'Αντζέλικας, με τον 'Αρσέν Λουπέν, τών οποίων ούτε αυτός, ούτε εκείνη έχουν καμιά ιδέα. Μα τα ερωτικά σγόλια εξακολουθούν και ο δούξ μάλιστα από την όργη του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ήταν τόσο μεγάλη η όργη του δούκους, ώστε, χωρίς την παραμικρή άφορη, έδωσε τον μαίτρο-ντ' οτέλ του μεγάρου του και τον άμαξά του. Μα δεν τόλμησε να τους αντικαταστήσει από φόβο μήπως μπύσει στο σπίτι του ανθρώπους του 'Αρσέν Λουπέν. Έτσι ο χαμαριέρης του, ο 'Υάκινθος, τών οποίων είχε στην ύπηρεσία του πού σαράντα χρόνων, έκανε τώρα και τις δουλειές των διωγμένων ιππαστών.

—Μά, πατέρα μου, του έλεγε η 'Αντζέλικα, προσπαθώντας να τον κάνει να λογικευθεί, δεν βλέπω το λόγο που φοβάστε τόσο. Κανείς στύν κόσμος δεν μπορεί να 'έξαναγκάσει να παντρευτώ παρά τη θέλησή μου...

—Μά ούτε εγώ το φοβάμαι αυτό. —Τότε τί φοβάστε, πατέρα μου; —Ξέρω κι' εγώ; Καμιά άπαυγή... Καμιά ληστεία... Δεν υπάρχει καμιά άμφισβητία ότι βρισκόμαστε περιτοιχημένοι από κακούργους...

"Ένα απόγευμα ο δούξ έλαβε μία έπισημική, στην οποία ήταν σημαδεμένη με κόκκινο μολύβι η ακόλουθη είδηση:

«Η έπισημική της υπογραφής των συμβολαίων του γάμου θα γίνει απόψε στο μέγαρο του δούκους Σαρζώ Βαντόμ. Η τελετή θα έχει άπολύτως στενό χαρακτήρα και μόνο μερικοί προνομιούχοι θα μπορέσουν να συγχαρούν τους ένδοξους μνηστήρες. Ως μάρτυρες της πριγκιπίσσης δεσποινίδος 'Αντζέλικας ντε Σαρζώ Βαντόμ, θα παραστούν ο πρίγκιψ ντε λα Ροφορνκό Λιμόν και ο κόμης της Σάρτης, του δέ 'Αρσέν Λουπέν, ο διευθυντής της άστυνομίας κ. Γκιανμάρ και ο διευθυντής των φυλακών Σαντέ».

Αυτό ήταν παραπολύ. Έπειτα από δέκα λεπτά, ο δούξ έστελνε στο Τηλεγραφείο με τον 'Υάκινθο τρία κατεπείγοντα τηλεγραφήματα άπευθυνόμενα πώς τους τρεις εξαδέλφους της 'Αντζέλικας.

Στις τέσσερες ή όσα βρισκόντουσαν κι' οι τρεις στο μέγαρο του δούκους: Ο Πώλ ντε Μουσσώ, γονατός, βαρύς, έξαιρετικά όγρως, ο Ζάκ ντ' 'Αυπουά, λεπτός, νήχινο- και δειλός και ο 'Ανατόλ ντε Κάρος, κοντός, ισχνός κι' άσθενικός. Ήσαν κι' οι τρεις γεροντοπαλίκαρα, χωρίς καμιά κομψότητα και χάρη.

Η σύσκεψη ήταν σύντομη. Ο δούξ είχε προετοιμάσει ένα σχέδιο δόσεως, άδυνάμει δόσεως, τού οποίου άπελάμβανε το πρώτο μέρος.

—Η 'Αντζέλικα κι' εγώ, είπε, έγκαταλείπουμε άπλάς τη Παρίσι, κι' άποσυρμένα, στα κτήματά μας της

Βρετάνης. Υπολογίζω σε πς τους τρεις άνεμούς μου για να συντελεσθεί ή άναχώρησίς μας, χωρίς έμποδια και δυσκολίες. Έσύ, ντ' 'Αυπουά, θάρθης να μās πάρης με τη λιμουζίνα σου. Έσύ, Μουσσώ, θά φέρης το άυτόκίνητό σου για να πάρης τις άποσκευές μας και τόν χαμαριέρη μου 'Υάκινθο. Κι' εσύ, Κάρος, θά μās περιμένης στο σταθμό της 'Ορλεάνης στις έντεκα παρά είκοσι.

Ενύχτωσε χωρίς να συμβεί τίποτε το άπρόοπτο. Μόλις μετά το δείπνο, για ν' άποφύγη τις άδιακρισίες, ο δούξ διέταξε τόν 'Υάκινθο να έτοιμάση τις άποσκευές του. Ο 'Υάκινθος έλλωστε θά τους άκολουθούσε στο ταξίδι, κα-

θώς και από το δωμάτιό του. Μα φάνοις στο μεγάλο χάλι, δέχτηκε έξαφνα την έπίθεσι δύο προσωποφόρων, οι όποιοι τόν εφίμωσαν και τόν έδεσαν πριν ακόμα προφτάσει να βγάλει μία κραυγή.

Τότε ο ένας από τους προσωποφόρους του είπε:

—Πρώτη προειδοποίησις, κύριε δούξ. Άν έπιμένετε να φύγετε από το Παρίσι και εξακολουθήσετε να μου άρνείσθε τη συγκατάθεσί σας στο γάμο μου με την κόρη σας, τα πράγματα θά γίνουν ακόμα πιο σοβαρά...

Και ο προσωποφόρος, άπευθυνόμενος στο σύντροφό του, του είπε:

—Φύλαξέ τον... Έγώ έχω δουλειά

αφύσικος. Μα ή περιστάσις μās 'έξαναγκάζουν συχνά να κάνουμε πράγματα, τα όποια δεν έπιδοκίμζουμε... Συγγνώμηστέ με...

Και παίρνοντας τρυφερά το χέρι της νέας, της πέρασε στο δάχτυλό ένα πλατύ χρυσό δαχτυλίδι.

—Νά, είπε. Έκμαστε άρραβωνιασμένοι. Μην ξεχάσετε ποτέ αυτόν πού σας προσφέρει το δαχτυλίδι τουτο... Σας έκτελει να μη φύγετε... και να περιμένετε στο Παρίσι τις έκδηλώσεις της άφοσίωσός του... Έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

"Έλεγε 'δλ' αυτά τα λόγια με φωνή σοβαρή και με τόσο σεβασμό, ώστε η 'Αντζέλικα δεν βρήκε τη δύναμη ν' άντισταθεί.

Τα βλέμματα τους συναντήθηκαν. Και ο άγνωστος ψήφισε:

—Τί ώρα κι' άγνά μάτια πού έχετε... Ένν' ώμοφο να ζή κανείς κάτ' από το βλέμμα αυτών των ματιών... Κλείστε τα τώρα...

Και ο άγνωστος άποσύρθηκε.

Οι συνένοχοι του τόν άκολουθήσαν. Τό άυτόκίνητο έφανε και το μέγαρο της οδού Βάσον ξανάγινε σιωπηλό, ως τη στιγμή πού η 'Αντζέλικα, ξανα-ζήσκοντ'— έλες τις αίσθήσεις της, φό-νεσε τού- ύπνο...

Βρήκαν το δούκα, τόν 'Υάκινθο, την χαμαριέρα και το ζεύγος των θυρών, όλους γερά δεμένους. Μερικά κοσμήματα μεγάλης αξίας είχαν εξαφανιστεί, επίσης όλα του τα κοσμήματα, καρφίτσες της γραβάτας, κουμπιά με μαργαριτάρια, ρολόγια κτλ.

Η άστυνομία έδοκιμάστηκε άμέσως. Έπίσης την έλλη μέρα το πούλ, έγινε γνωστό ότι τόν προηγούμενο νύχτα, καθώς ο ντ' 'Αυπουά έσυνε με άυτόκίνητο από τη σπίτι του, χτυπήθηκε με μαχαίρι από τόν 'Ιδιο του τού σώσεως, ο όποιος τόν άφισε μ' άσπεκτιμένο στο δρόμο.

"Όσο για τόν Μουσσώ και τόν Κάρος είχαν λάβει ένα τηλεγραφήμα, προσγύμνο δ'ήθεν από το δούκα, δια τού οποίου τούς έλεγε ότι ή άναχώρησις είχε άναβληθεί.

Την έπομένη έβδομάδα, χωρίς να ένδιαφερόντο καθόλου για την άνάγκησι, χωρίς ν' άπαντήση στις προσκλήσεις τού άναχωρήσει, χωρίς να διαβάσουν τις άνακοινώσεις τού 'Αρσέν Λουπέν στύν τύπο, ο δούξ μαζί με την κόρη του και τόν χαμαριέρη του πήσαν κρουαζιέ το πούνο για τόν Βάν κι' έστασαν ένα βόδυ στην πλατιά φρουδαοική πύονο, ο όποιος δεσπόζει της χερσονήσου τού Σαρζώ.

Άμέσως μετά την άφιξί τους, με τη βοήθεια μερικόν Βρεττόνων χωρικών, έληθινών ύποτελών του μεσαιώνος, όργανωσαν την άμυνα.

Έπειτα από τέσσερες ήμερες έφτασε εκεί ο Μουσσώ. Την έλλη μέρα έφτασε κι' ο Κάρος κι' έπειτα από άλλες δύο μέρες κι' ο κ. ντ' 'Αυπουά, τού οποίου το τραμάδι δεν ήταν τόσο

σοβαρό, όσο είχαν ύποθεσι στην αρχή. (Άκολουθεί).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

στη Γαλλία, στην παιδιά του Μπουρζ, υπάρχει ένα χωριό όνομαζόμενο Μπουρζ. Στο χωριό αυτό, το οποίο ήταν άλλοτε μία πλούσια κι' εύτυχημένη πολιτεία, συνήθιζαν κατ' τόν μεσαιώνα να γιορτάζουν το Πάσχα με γλέντια και χορούς. Και ο πιο σημαντικός και περίφημος από τους χορούς αυτούς ήταν ο χορός των αυγών.

Έπάνω σ' ένα στρώμα άμμου σκόρπιζαν καμιά έκαστο αυγά κι' έπαιζαν στα αυγά αυτά χόρευαν τα νέα κορίτσια και τα παλληκάρια τού τόπου.

"Όσα δέ ζευγάρια τελείωναν το χορό τους χωρίς να σπάσουν κανένα αυγό, έθεωρούντο άρραβωνιασμένοι από τη στιγμή εκείνη. Τίποτε δεν μπορούσε πια να έμποδίση την ένωσίς τους. Ούτε κι' αυτοί οι γονείς τους ακόμα είχαν το δικαίωμα να φέρουν καμιά άντίρρηση.

Κατ' το Πάσχα λοιπόν τού έτους 1500, ή πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Αύστριας, κόρη τού αυτοκράτορος Μαξιμιλιανού τού πρώτου και ήγεμονίς των Κάτω Χωρών, πηγαίνοντας σε κάποιο προσκύνημα έτυχε να περάση από το Μπουρζ.

Η Μαργαρίτα ήταν είκοσι χρόνων τότε και ή ώμορφιά της έλαμπε γοητευτική. Είχε μάτια διάφανα, χαριτωμένο πρόσωπο με λεπτά χαρακτηριστικά και μαλλιά ξανθά, τών οποίων οι βόστρυχοι ξεφευγαν από το άσπρο μεταξωτό σκουφάκι της, τού κεντημένου με χρυσή κλωστή και με μαργαριτάρια. Τό φόρεμά της, καυμένο από λεπτό ντόσι και γανιρισμένο με έρμινα, πλατύ και μακρό, άφινε μόλις να φαίνωνται τα μικρά και χειρωμένα ποδαρικά της.

Ένα σωρό κυρίες της τιμής, άξιωματικοί, άκόλουθοι, ύπηρετίες και ύπηρετές την άκολουθούσαν. Και όλοι οι κάτοικοι τού Μπουρζ και τών περιγύρων είχαν μαζεωθεί εκεί για να ίδούν και να θαυμάσουν την ώμορφη πριγκίπισσα.

Σβώφωνα με τις συνήθειες εκείνης της εποχής, ή Μαργαρίτα, όταν ήταν ακόμα δέκα έτών, είχε άρραβωνιαστεί με τόν διάδοχο τού γαλλικού θρόνου, με τόν Δελφίνα Κάρολο, γιού τού Λουδοβίκου ΙΑ'. Έτσι θά γινόταν μία μέγα βασίλισσα της Γαλλίας.

Άλλ' ο πρίγκιψ, μόλις ένηλικιώθηκε, διέλυσε τους άρραβώνες του με τη μικρή πριγκίπισσα της Αύστριας και παντρεύτηκε για πολιτικούς λόγους με τη δούκισσα 'Αννα, τη διάδοχο τού πανίσχυρου δούκα τού Βρεττάνης, τού οποίου έτσι περιήρχετο τελειωτικά στο στέμμα της Γαλλίας.

"Όσορα από μερικά χρόνια—στο 1496—ή Μαργαρίτα άρραβωνιάστηκε με άλλον έναν άρραβωνιασμένο πάλι με

τόν 'Ιωάννη 'Ιωάννη, διάδοχο τού 'Ισπανικού θρόνου. Κι' έφυγε για τόν νέο της βασιλείο...

Άλλ' ή γαλέρα με την όποια ταξείδευε, λίγο έλειψε να βυθιστεί στο ταξίδι. Μία τρομερή τρικυμία είχε σηκωθεί στο πέλαγος. Τέλος, έπειτα από μία πολύωρη πάλη με τ' ά κύματα, τó πλοίο έφτασε στο λιμάνι. Και σε λίγο ή Μαργαρίτα βρισκόταν στύν άρραβωνιαστικό της.

Άλλοίμονο, όμως! Ο 'Ιωάννης 'Ιωάννης ήταν βαρειά άρρωστος. Η Μαργαρίτα τόν περιποιήθηκε σαν πραγματική σύζυγο, με άφοσίωσι και στοργή.

Άδικα όμως... "Όσορα από μερικές ήμερες, ο πρίγκιψ ξεψύχησε μέσα στην άγκαλιά της άρραβωνιαστικής του...

Και ή Μαργαρίτα, δύο φορές σχεδόν χήρα, σε ήλικία δέκα έξη έτών, ξαναγύρισε βαθεία λυπημένη και δοκιμασμένη σκληρά από τη ζωή σαν να

φτάνη μία θαυμασία και μεγάλη συννοεία, της όποιας προηγείτο ένας θελκτικός και πανίσχυρος αθένητης, ο Φιλιέρτος ο 'Ωραίος, δούξ της Σαβοΐας και ήγεμών όλης εκείνης της περιοχής. Ο λαός τόν έπευφήμησε ζωηρά.

Ο ήγεμών κατέβηκε από τó άλογό του και προχώρησε πρós τη Μαργαρίτα. Τή χαιρέτησε, άκουμπώντας στο χέμα τó ένα τού γόνατο. Μα αυτή τόν σήκωσε, κοκκινίζοντας.

Τα βλέμμάτα τους συναντήθηκαν... Η ψυχές τους έσφίξαν... Η σπία τού έρωτα άχτινοδόλησε μέσα στα μάτια τους.

Ο Φιλιέρτος ήταν τότε είκοσι χρόνων.

Γιά μία στιγμή, έμειναν άφωνοι ο ένας σια στόν άλλο. "Όσορα, καθώς ο χορός ζωήρευε όλοένα περισσότερο, οι δύο νεαροί πρίγκιπες θέλησαν να χορέψουν κι' αυτοί...

Ο Φιλιέρτος έδωσε τó χέρι του

Τό πριγκιπικό ζεύγος άρχισε να χορεύη άνάμεσα στα σκορπισμένα αυγά...

ήταν μεγάλη γυναίκα, στο παλάτι τού πατέρα της.

Ο αυτοκράτωρ Μαξιμιλιανός τότε, για να την κάνει να ξεχάσει λίγο την άτυχία της, της ανέθεσε τη διοίκηση των Κάτω Χωρών.

Η Μαργαρίτα, ή όποια ήταν εξαιρετικά μορφωμένη και έξυπνη, διοίκησε θαυμάσια την ήγεμονία της και οι ύπηκοοί της τη λάτρευαν.

Από καιρό σε καιρό πήγαινε σε διάφορα προσκύνηματα, γιατί ήταν και πολύ εύλαός. Έτσι, πηγαίνοντας σ' ένα μοναστήρι για να προσφέρει κάποια τάξιμό της, πέρασε εκείνο τó Πάσχα από το Μπουρζ. Σαμάντης για λίγο εκεί για να κυτάξει τους νέους και τις νέες πού χάσαν τόν περίφημο χορό τών αυγών.

Χωρίς άλλο, θά μαχαίριζε τ' έρωτευμένα κι' εύτυχημένα ζευγάρια αυτή, ή όποια είχε σταθεί τόσο άτυχη στους γάμους της.

Έβλεπν, ενώ στεκόταν και κύτταζε τούς χορευτάς, καίπαμος αλόγων ακούστικες. Και σε λίγο φάνηκε να

στη Μαργαρίτα και τó πριγκιπικό ζεύγος άρχισε να χορεύη στύν πηδηχτό αυγό της εγγωφίας μουσικής, άνάμεσα στα σκορπισμένα αυγά.

Ο έρωτας οδηγούσε τα βήματά τους και τελείωσαν τó χορό τους χωρίς να σπάσουν ούτε ένα αυγό! Και ο λαός τούς έπευφήμησε. Τότε ο Φιλιέρτος, ο όποιος δεν είχε άφίση, τó χέρι της Μαργαρίτας, της είπε σιγά:

—Έσέστε βέβαια τó έθιμο τού τόπου. Θέλετε λοιπόν να συμμορφώθητε μ' αυτό; Δεν σπάσαμε, καθώς χορεύαμε, κανένα αυγό. Θέλετε να πούμε ότι έμαστε άρραβωνιασμένοι;

Τότε ή Μαργαρίτα, χαμηλώνοντας τ' ά μάτια, είπε:

—Θέλω!

Έτσι έγιναν οι άρραβώνες τους και μετά ένα χρόνο, τó Πάσχα, παντρεύτηκαν.

Και κάθε χρόνο κατόπιν, την ίδια ήμερα, πήγαιναν στο Μπουρζ και μοίραζαν στύν κόσμο αυγά καυμένα από πολύτιμο μέταλλο, χρυσά και άσημένια και γεμάτα νομίσματα.

Ήσαν πολύ εύτυχημένοι και έλάτρευαν ο ένας τόν άλλο. Ποτέ δύο καρδιές δεν συμφώνησαν στύν κόσμο τόσο τέλεια, όσο ή δική τους.

Άλλ' οι θεοί φθονούν τούς εύτυχισμένους... Έπειτα από τέσσερα χρόνια, ο Φιλιέρτος πέθανε ξαφνικά, γιατί, κουρασμένος και ιδρωμένος καθώς ήταν, σ' ένα κυνήγι, ήπιε παγωμένο νερό.

Η Μαργαρίτα έμεινε σ' όλη της τη ζωή άπαρηγόρητη για τó θάνατό του. Κι' έπειδή τόν Φιλιέρτο τόν διαδέχτηκε στο θρόνο τού ο άδελφός του Κάρολος Γ', ή νεαρά χήρα έφυγε από τη Σαβοΐα και ξαναγύρισε στην πατρίδα της.

Έκεί ζούσε μία ζωή σχεδόν άσκητική. Η μόνη της επιθυμία ήταν να χρίση ένα μνημείο για τόν αγαπημένο της, πολύ ώρα και πολύ έπιβλητικό, αξιο της μεγάλης άγάπης πού είχε ένώσει τις καρδιές τους. Ήθελε μάλιστα να τó χρίση στο Μπουρζ, στο μέρος άκριβώς όπου πρώτη φορά γνωρίστηκαν κι' αγαπήθηκαν... Γι' αυτό τó σκοπό λοιπόν έφερε από την Ιταλία, τη Γαλλία, τη Φλάνδρα και τη Γερμανία καλλιτέχνες διάσημους και έμπνευσμένους και εργάτες είδικούς και φτυμισμένους.

Έπί είκοσιπέντε έτη, τετρακόσιοι εργάτες δούλευαν στο μνημείο, υπό την άορηγία των περίφημων γλυπτών Βάν Μπένκεν και 'Ανδρέα Κολλούπιν. Άλλ' ή Μαργαρίτα δεν πρόσπεσε να ιδή τελειωμένο τó μεγαλοπρεπές τó αυτό μνημείο πού έμοιαζε με έκκλησία. Πέθανε έξη χρόνια πρίν τελειώσει.

Στις 15 Νοεμβρίου 1530, καθώς έτοιμαζόταν να φύγη για τó Μπουρζ και να εγκατασταθεί οριστικά εκεί, ή Μαργαρίτα πληγώθηκε στο πόδι με ένα κομμάτι γυαλί, πού τó πάτησε χωρίς να τó προσέξη.

Η πληγή είχε μολυνθεί και οι γιατροί άποφάσαν να της κόψουν τó πόδι για να μη γίνει γάγγραινα. Για να μην πονέει ή πριγκίπισσα, θέλησαν να τή μαρκώσουν, άλλ' εκείνο τόν καιρό δεν ήσαν ακόμα να μαρκώνουν όπως έπρεπε τ' ά μαρκώματα και ή Μ'αργαρίτα πέθανε από τόν βπνο σπύ θάνατο, χωρίς να τó νοιώσει. Κι' ήταν πού έξη χρόνια τελείωσε τó μνημείο τού άνδρός της, μετέσταν σ' αυτό και τó δικό της πτώμα. Έτσι πλάι πλάι θανατώσαν τώσο τού Φιλιέρτου τώσο τού Μαργαρίτας και ο τάφος τής πιστής τού γάμου.

Έκεί δε τώρα βλέπει κανείς τ' ά μνημόσυνο άνάκλητο πού παρουσιάζοντ' ο Φιλιέρτος σε διάφορα πεσίδουνα της ζωής του και ένα άνάκλητο πού εικονίζει τόν πρίγκιπα και τη Μαργαρίτα να χορεύουν τόν περίφημο χορό τών αυγών.

Τό μνημείο αυτό θυμίζει ένα άλλο ιστορικό μνημείο της αρχαιότητας, ένα από τ' άπτά θαύματα τού κόσμου, τó περίφημο Μαισώλειο. Μα και ή Μαργαρίτα μοιάζει τόσο με την άφοσιωμένη χήρα τού Μαισώλου, την 'Αρτεμισία...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΚΙ' Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ

Είδα παρθένα γελαστή στα κάσπαρα ντυμένη να της σπλίζουν τα μαλλιά έσπης μυρτιάς οι κλώνοι. "Α! Σατανά, χλωμόγαλα και φλόγα κολασμένη, της παντρεμένης ή ματιά μέσ' στην καρδιά πληγώνει!

Πουλί τού κάμπου τρυφερό μέσ' στο κλουβί κλεισμένο, ή κόρη σαν χλωμή τίτα πάντα σκυφή κυτάζει. Η παντρεμένη, έλεύθερο γεράκι άγριεμένο, φωτιά φαρμακοπόσιτη κάθε ματιά της σιάζει.

"Όταν ο γέρος σύζυγος κρατεί στην άγκαλιά του όλος τραγούδια και χαρές τού τρυφερού παιδι της, ενώ χαϊδεύει άφρόνιστα τα καστανά μαλλιά του, θυμάται αυτόν πού χάθηκε τ' όλοάριστο κορίμι της.

Κι' είναι ή κόρη φουντωτό μπουμπούκι στα κλαδιά της. Προσμένει μία χρυσή νυχτιά, όλο χαρά και χάρη, για ν' άνοιξη μυριόφυλλο να χύση τη δροσιά του κι' έν' άνθισμένο φέλιμα στου γάμου τού κλωνάρι.

"Αχ! άν αυτό τó φτωχικό της λύρας μου τραγουδι ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη σου έχει φέρει, δεν θέλω ψευτοφίλημα, έρωτικό λουλούδι, θέλω μία νύχτα σ' άκριβό της άγκαλιάς σου άστέρι! (Από τας «Τρυφάνας και 'Εχθίδνας»).

ΙΩ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

θώς και ή χαμαριέρα της 'Αντζέλικας.

Στις έννέα ή ώρα, όλοι οι ύπηρετες, κατ' διαταγήν τού κυρίου τους έπήγαν να κοιμηθούν. Στις δέκα παρά τέταρτο, ο δούξ, ο όποιος άποτελείωνε την ώρα εκείνη τις προετοιμασίες του, άκουσε κάτω στο δρόμο τó κλάξον ενός άυτόκινήτου και συγχρόνως άκουσε τó θυρότο ν' άνοίγη την πόρτα της Αύλης των Τιμών. Από τó παράθυρο ο δούξ άναγνώρισε τη λιμουζίνα τού Πώλ ντ' 'Αυπουά.

—Πήγαινε και πές του πως κατεβαίνω—διέταξε τόν 'Υάκινθο—και είδοποίησε τη δεσποινίδα.

Μερικά λεπτά πέρασαν και έπειδή ο 'Υάκινθος δεν είχε έπιστρέψει έν τώ μεταξύ, ο δούξ άνυπομονώντας

με τη δεσποινίδα...

Την ίδια ώρα, δύο άλλοι συνένοχοι των προσωποφόρων, αφού πρώτα έδεσαν κι' εφίμωσαν την χαμαριέρα της 'Αντζέλικας, μπήκαν μέσ' στο μπουκουντάρι της νέας, την όποια έδεσαν επίσης και φίμωσαν...

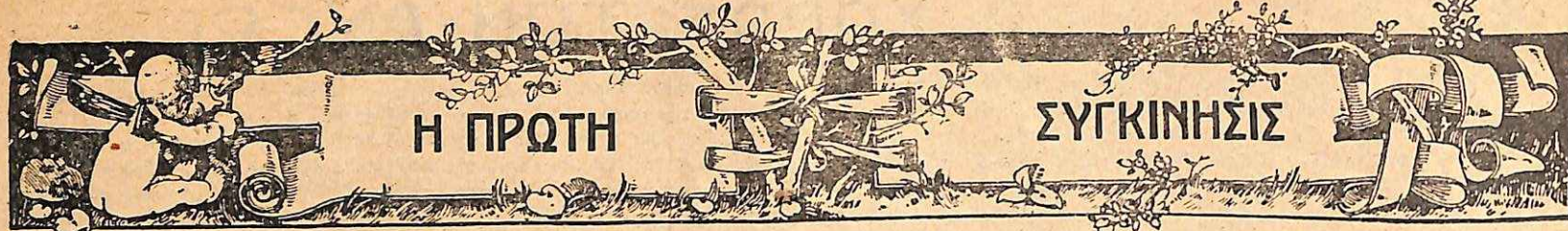
Έπειτα την άφισαν άναίσθητη έπάνω σε μία πολυθρόνα.

"Όταν συνήλθε έπειτα από λίγη ώρα και άνοίξε τ' ά μάτια της, είδε σκυμμένο από πάνω της έναν νέο με ένδομα έσπερίδος, με πρόσωπο γελαστό και συμπληρητικό, ο όποιος της είπε:

—Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς... "Όλα αυτά τ' έπεισόδια είναι κάπως βίαια και ο τρόπος πής δόσεώς μου

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ OCTAVE MIRBEAU

Ήταν ένας γεροντός, λίγο γυρός, πολύ γλυκός στους τρόπους, πολύ σιωπηλός, πολύ καθαρός κι' ο οποίος ποτέ δεν είχε σκεφτεί τίποτε.

Η ζωή του ήταν κανονισμένη καλύτερα από ρολόι, γιατί και τα ρολόγια, συχνά, σταματούν και χαλάνε. Αυτός ποτέ δεν σταματούσε, ποτέ δεν χαλούσε τις συνήθειές του. Ποτέ δεν είχε γνωρίσει μέσα στην ψυχή του τί θα πη καθυστέρηση, τί θα πη τρέλλα.

Όνομαζόταν κ. Ίσιδωρος Μπούς κι' ήταν υπάλληλος στο υπουργείο της Παιδείας. Πράγμα περίεργο και μοναδικό, διατηρούσε, μολοντί είχε γεράσει πειά, την ίδια θέσι, τον ίδιο μισθό, το ίδιο γραφείο, την ίδια εργασία που είχε από την εποχή, κατά την οποία, νέος ακόμα, άρχισε τη δημοσιογραφική καριέρα του. Μία προαγωγή θα τον άνησχυσε στις συνήθειές του. Όχι μόνο δεν την έπιθυμούσε, αλλά ήταν κι' ανίκανος νάν να τη σκεφθή, αν, έννοείται, του είχε περάσει ποτέ μία τέτοια ιδέα. Μά ευνυχώς δεν τούρχόταν ποτέ η ιδέα αυτή. Κάθε νέο πράγμα ήταν γι' αυτόν περισσότερο τρομερό, κι' από το θάνατο ακόμα.

Ο κ. Ίσιδωρος Μπούς σηκωνόταν στις οχτώ το πρωί, χεμώνα, καλοκαίρι, πήγαινε στο γραφείο του από τους ίδιους δρόμους, χωρίς να καθυστερή ντυτάζοντας μία βιτρίνα, χωρίς να γυρίζει να δει ένα διαβάτι, χωρίς να στέκεται θαυματούμενος, όπως μισρόστα σε μία όπτασία, μπρός σε μία ωραία γυναίκα. Κι' από τους ίδιους δρόμους πάλι, το βράδυ, στις έξι ή οχτώ, ξαναγύριζε στο σπίτι του, με το ίδιο μετρημένο βήμα, μηχανικά, πάντοτε βίσιος. Έπαιρνε με λιτότητα στην κάμαρά του ένα ακατανόμαστο δείπνο, που του ανέβαζε ή θυραόρος του, ξαναβγαίνε έξω, άγρόφως από το ίδιο περίπτερο πάντα, με τις ίδιες χειρονομίες, τη «Μικρή Έμφμερίδα», την οποία τοποθετούσε κάτω απ' το δεξί του μηρό, για να τη διαβάσει στο κρεβάτι του ως τις έννη ή οχτώ. Έπειτ' απ' αυτό αποκοιμόταν.

Ήταν καλός, μά του ήταν εθολο να είνε καλός, γιατί δεν είχε κανένα ν' αγαπά. Ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, ούτε γονείς, ούτε φίλους, ούτε σκύλο, ούτε γάτα, ούτε ένα λουλουδί. Διότι, όπως πώς ήταν καλός, θέλω να πώ δεν έλεγε ποτέ κακό για τους προεσταμένους του, ούτε ποτέ δεν κατηγορούσε ένα συνάδελφό του, δι' υπέρερε, χωρίς ποτέ ν' αντιμιλάν, τους θυμούς και τις προσβολές. Την Κυριακή, μία μέρα, έφραζόταν — γιατί ο μισθός του ήταν μέτριος — στην εκκαθάριση των έσθων μιάς γρηής κυρίας που είχε πολλά σπίνια και πνήματα.

Ήταν εξήντα χρόνων και ποτέ δεν είχε συλλογιστεί τίποτε...

Ποτέ δεν είχε σκεφτεί τίποτε. Κι' όμως, ένα πρωί, ξαφνικά, ξαφνίστηκε βλέποντας μπροστά του μέσ' στον αέρα, ένα πράγμα πολύ ψηλό που δεν τ' γνώριζε. Δεν γνώριζε βέβαια ούτε το Λούβρο, ούτε τη Νότρ-Ντάμ, ούτε τον Όβελισκο, ούτε τη Θριαμβευτική 'Αψίδα, ούτε το Πάνθεον, ούτε το Μέγαρον των 'Απομάχων. Δεν γνώριζε τίποτε. Είχε περάσει πλάι στα διάφορα αυτά μνημεία, χωρίς να τα κοιτάξη, χωρίς να τα βλέπη, χωρίς, κατά συνέπεια, ν' αναρωτιέται γιατί βρισκόντουσαν εκεί και τί συμβόλιζαν. Μά είχε όστοςό κάποια άοριστη συναίσθησις της παρουσίας τους. 'Η σκαλιστές μετώπες τους, τα δώματά τους, ή άψιδες τους, οι τετράγωνοι όγκοι τους, οι πύργοι τους, δλ' αυτά συμπεριλαμβανόντουσαν μέσ' στην άοριστη εικόνα που είχε μέσα στο μυαλό του για το Παρίσι. Το πράγμα όμως αυτό το ξαφνικό, το άουνηστο, που είνε εκείνη την ημέρα να το φράξη τον ούρανό, δεν τ' γνώριζε καθόλου ως τότε, δεν τ' είχε ξαναβεί...

Το ξ. Ίσιδωρος Μπούς σηκωνόταν στις οχτώ το πρωί, χεμώνα, καλοκαίρι, πήγαινε στο γραφείο του από τους ίδιους δρόμους, χωρίς να καθυστερή ντυτάζοντας μία βιτρίνα, χωρίς να γυρίζει να δει ένα διαβάτι, χωρίς να στέκεται θαυματούμενος, όπως μισρόστα σε μία όπτασία, μπρός σε μία ωραία γυναίκα. Κι' από τους ίδιους δρόμους πάλι, το βράδυ, στις έξι ή οχτώ, ξαναγύριζε στο σπίτι του, με το ίδιο μετρημένο βήμα, μηχανικά, πάντοτε βίσιος. Έπαιρνε με λιτότητα στην κάμαρά του ένα ακατανόμαστο δείπνο, που του ανέβαζε ή θυραόρος του, ξαναβγαίνε έξω, άγρόφως από το ίδιο περίπτερο πάντα, με τις ίδιες χειρονομίες, τη «Μικρή Έμφμερίδα», την οποία τοποθετούσε κάτω απ' το δεξί του μηρό, για να τη διαβάσει στο κρεβάτι του ως τις έννη ή οχτώ. Έπειτ' απ' αυτό αποκοιμόταν.

Ευνυχώς τ'ό μυαλό του άρχισε να δουλεύει. Κάθε πρωί, με την ίδια βασανιστική αγωνία, αναρωτιόταν τί ήταν πραγματικά αυτός ο πύργος του 'Αίφρελ, σε τί μπορούσε να χρησιμεύει και γιατί ονομαζόταν 'Αίφρελ. Αδύτη ήταν ή μόνη περίπτωσις της ζωής του που τ'ό μυαλό του συνταράχτηκε από κάποια διανοητική προσπάθεια. Μά το κεφάλι του πονούσε με τ'ό να συλλογίζεται τόσα πράγματα.

Μά έπειτα από λίγες μέρες ο πνευματικός αυτός έρεθισμός του γαλήνεψε, ή κρίσις πέρασε... Τ'ό ρολόι της ζωής του άρχισε να δουλεύει πάλι με την ίδια τάξη. Είχε συνήθεισι πειά τον Πύργο του 'Αίφρελ... Τ'όν τοποθέτησε κι' αυτόν μέσ' στην εικόνα τ'ό μυαλού του, όπου υπήρχαν ήδη τ'ό Λούβρο, ή Νότρ-Ντάμ, ή Όβελισκος, ή Θριαμβευτική 'Αψίδα, τ'ό Πάνθεον, τ'ό Μέγαρον των 'Απομάχων και ξαναάρχισε να μη σκέπτεται τίποτε...

Ξανάρχισε να μη σκέπτεται τίποτε. 'Όστοςό τ'ό συνέθη πάλι ένα πράγμα άπροσδόκητο και καταπληκτικό. Μία νύχτα όνειρεύτηκε!

Γιατί είχε δει ένα τέτοιο όνειρο, αυτός που δεν είχε ψαρέψει ποτέ; Γιατί είχε δει όνειρο αυτός που δεν όνειρεύονταν;

Η νύχτες του ήταν τόσο άδειες από όνειρα, όσο κι' ή μέρες του από σκέψεις. Κοιμόταν όπως έζωσε. Τά ίδια πνευματικά σκοτάδια τ'όν τύλιγαν και τήν ήμέρα και τήν νύχτα.

Τ'ό φάνηκε σαν ένα γεγονός ός σπουδαίο, ένα γεγονός τρομερό, ή είσοδος ενός όνειρου στην νύχτα τ'ό ζωής, τόσο σοβάρό και τόσο τρομερό, όσο κι' ή εισαγωγή μιας σκέψης στη ζωή της ήμέρας του. Μά δε ζήτησε να έξηγήση σ'όν αυτό του αυτό τ'ό καινούργιο μυστήριο.

Τήν επομένη νύχτα, όνειρεύτηκε πάλι.

Όνειρεύτηκε πάλι πώς ψάρευε. Ναι, είχε δει τ'όν έαυτό του καθισμένο σε μία άκροποταμιά, ανάμεσα σ'τά μυροβόλα κι' άνθισμένα χορτάρια. Κρατούσε σ'τά χέρια του ένα μακρό καλάμι. 'Απ' τήν άκρη τ'ό καλάμιού, κρεμόταν μία ψηλή και λαμπρή πετονιά, που περνούσε μέσ' από ένα κόκκινο φελό, ό όποιος έπέπλεε σ'τό νερό. Κάθε τόσο, ό φελός τινάζόταν επάνω στη γαλήνια επιφάνεια τ'ό ποταμιού, ή πετονιά τεντωνόταν, τ'ό καλάμι λυγίζε, ενώ αυτός κατέβαλε άπεγνωσμένες προσπάθειες, τραβώντας μ' όλη του τή δύναμη και με τά δυό του χέρια, για να βγάλη τ'ό ψάρι που δεν φαινόταν πουνθενά. Σε μία στιγμή που ή προσπάθειά του έφτασε σ'τό κατακόρυφο, ξύπνησε, ιδρωμένος, έξαντλημένος, λαχανιασμένος...

Επ'ό δυό μήνες όλόκληρους, έδλεπε τ'ό ίδιο όνειρο.

— Δεν θα τ'ό πιάσω ποτέ αυτό τ'ό ψάρι; συλλογίζόταν μ' άγωνία. Γιατί κάθε μέρα συλλογίζόταν τ'όρα τ'ό όνειρό του. Και θα ήθελε πολύ, όπως άλλοτε, να μη σκέπτεται τίποτε.

Θά ήθελε πολύ να μη σκέπτεται τίποτε. Κι' όμως, απ' τ'ό να σκέπτεται τόσο τ'ό όνειρό του, κυριεύτηκε από τή μανία τ'ό ψαρεύματος.

Πηγαίνοντας τώρα σ'τό γραφείο του, ό κ. Ίσιδωρος Μπούς έκανε διάφορες λοξοδομίες, τραβούσε κατά μήκος τ'όν προκυμαίων και καθυστερούσε, βλέποντας αυτούς που ψάρευαν. 'Όταν, τ'ό βράδυ πάλι, σκόλαζε απ' τ'ό γραφείο του, στεκόταν μπρός σ' ένα μαγαζί, σ'τή βιτρίνα τ'ό όποιου βρισκόντουσαν έκτεθειμένα διάφορα είδη ψαριών. 'Ό κ. Ίσιδωρος Μπούς δεν ήξερε καθόλου τη χρήση τους, μά θα ήθελε πειά να τ'ά έξη.

Ένα Σάββατο βράδυ, έγινε π'ό τολμηρός, μπήκε σ'τό μαγαζί αυτό κι' όταν ξαναβγήκε ήταν κυριευμένος από μία έξαιρετική ταραχή. Είχε άγοράσει διάφορα σ'όνεργα ψαριών. Έκείνη τή νύχτα δεν κοιμήθηκε καθόλου.

Τήν άλλη μέρα, από τά χαράματα, έφυγε απ' τ'ό σπίτι του, έφοδιασμένος με τ'ά σ'όνεργά του και πήρε τήν όχη τ'ό Σηκουάνα. Σάν έφτασε σ'τό Μεντόν, διάλεξε μία θέσι, όπου τ'ό νερό τ'ό φάνηκε βαθύ κι' όπου τ'ό χόρτο ήταν μαλακό. Καθώς έτοιμάζε τ'ά σ'όνεργά του, σύμφωνα με τίς οδηγίες που τ'ό έδωσαν σ'τό μαγαζί, όπου τ' άγόρασε, ψηύισε μόνος του: «Γιά να ίδουμε!... Θά πιάσω κι' ενώ ποτέ ένα ψάρι!»

Έπειτα έφριξε τήν πετονιά του.

Τ'ό πρωί ήταν άνοιξάτικο, λαμπρό, γιορτινό, τ'ό νερό τραγουδούσε γλυκά ανάμεσα από τά καλάμια.

Ο κ. Ίσιδωρος Μπούς παρακολούθουσε, επάνω σ'τή γαλήνια επιφάνεια, τ'ό φελλό τ'ήν πετονιάς του. Είχε τ'ά χείλη του σφιγμένα, ενώ τήν καρδιά του τ'ό διάγωνε ή άγωνία. Ένα πράγμα σ'όλη τ'ή έσφιγγε τ'ό κρανίο του.

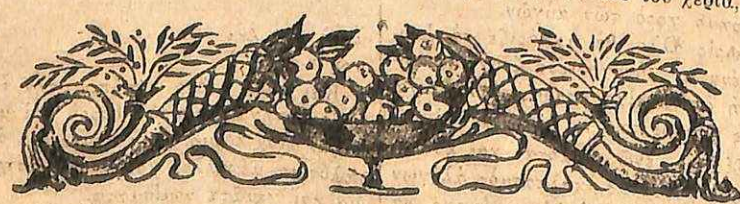
Έξαφνα ό φελλός άναπήδησε και κύκλοι σχηματίστηκαν όλόγυρά του που άπλωνόντουσαν όλοένα.

— «Ω!... Ω!... Έκανε ό κ. Ίσιδωρος Μπούς κατακόσμιος...

Ο φελλός γλίστρησε π'ό δυνατό σ'τό νερό κι' έπειτα έξαφανίστηκε.

— «Ω!... Ω!... Έκανε κατάχαρος. Κι' έννοωσε έναν τιγαλιό... Τ'ό έβλεπε κι' έδρε τήν πετονιά να τεντώνεται, τ'ό καλάμι να λυγίζει...

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά σαν καμπάνα τ'ής Λαμπής... Κ'όσος ιδρώς κύλησε σ'όνος κροτάφους του... και σ'όρίσθηκε... επάνω σ'τά χόρτα... νεκρός!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΛΑΤΡΗΣ. — Αυτός που αγαπά παθητικά, παράφορα, μία γυναίκα.

Η κοσμικές γυναίκες έχουν τη ματαιοδοξία να σέρονουν π'όσω τους ένα πλήθος ανθρώπων που τις λατρεύουν. (Σ. Γκαρνέ)

Η ευνυχία των περισσότερων γυναικών εξαρτάται από τ'όν αριθμό των ανδρών που τις λατρεύουν. Όσο μεγαλύτερος είνε ό αριθμός αυτός, τόσο πιο ευνυχισμένη είνε μία γυναίκα. (Ρομπιν)

Δεν υπάρχει γυναίκα που να μην έξη έναν άγνωστο λάτρη της. (Κυρία Ζιραντέ)

Υπάρχουν γυναίκες που όσο οι άνδρες τις λατρεύουν, τόσο περισσότερο τους περιφρονούν. (Μπαλζάν)

ΗΛΙΚΙΑ. — Τ'ό μεγαλύτερο μυστικό των γυναικών.

Γιά να μάθη κανείς τήν ήλικία μιάς γυναίκας, πρέπει πρώτα να ρωτήσει αυτή τήν ίδια και κατόπιν μία φίλη της.

Αμα ή ίδια π'ή τριάντα χρόνων, ή φίλη της θα π'ή σαράντα. Δεν έχετε παρά να πάρετε τ'όν μέσο όρο και θα β'ήτε τήν ήλικία της ήλικία. (Αρσέν Ούσσας)

Νά χάνη τή νεότητά της, τήν όμορφιά της, τ'ους έρωτάς της, πέστε μου μπορεί να υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία για μία γυναίκα; Γι' αυτό άκριβώς τ'ό λόγο, ή γυναίκες κρύβουν τήν ήλικία τους. (Βολταίρος)

Ο πλατωνικός έρως είνε τ'ό πάθος των ήλικιωμένων γυναικών. (Νιγόν ντε Λαγκλό)

ΑΓΑΠΗ. — Τ'ό μεγαλύτερο αίσθημα τ'ής καρδιάς.

Αμα αγαπάει κανείς και θέλει ν' αγαπηθή, πρέπει να κρύβη τ'όν έρωτά του και να προσποιείται. (Ροσσέ)

Ν' αγαπ'ας, σημαίνει να μη δέχεσαι τίποτε από κανένα, να ξεράσης τ'ό π'άν και να δέχεσαι τ'ό π'άν από μία μόνο ύπαρξη. (Ρίλκε)

Η ζωή είνε πλήρης, όταν αγαπάει κανείς μία φορά. (Νοντιέ)

Ο Θεός ό ίδιος διατάσσει τ'ους άνθρώπους να έρωτεύονται. (Βεργάζιος)

Αμα μπορεί κανείς και λείε πόσο αγαπάει, αυτό σημαίνει ότι δεν αγαπάει πολύ. (Πετράρχης)

Οι τίμιοι άνδρες αγαπούν τις γυναίκες. Αδύο όμως που τις άπατούν

κατόπιν, τις λατρεύουν στην άρχή. (Μπωμαρσά)

Όταν αγαπάει κανείς, κλείνει τ'ό Θεό μέσα στην καρδιά του, έχει τ'ό κεφάλι του ψηλά σ'όν ούρανό και τ'ά πόδια του κάτω σ'τή γή. (Αρσέν Ούσσας)

Εσείς που ύποφέρετε γιατί αγαπάτε, αγαπήστε ακόμα περισσότερο!... Τ'ό να πεθαίνη κανείς από έρωτα, είνε τ'ό ίδιο σ'άν να ξαναζή... (Ρετίφ ντε λα Μπερτόν)

Ο καιρός πο'ό δεν άπασχολούμεθα με τ'όν έρωτα, είνε καιρός χαμένος. (Τορκουάτος Τάσσο)

Με τ'όν έρωτα ζητάμε από έναν άλλο τήν ευνυχία που μ'ας λείπει... (Ρομπιν)

Μία γυναίκα που αγαπάει, είνε

πάντα πρόσχαρη. (Μπαλζάν)

Τά μεγάλα πάθη πηγάζουν απ' τ'όν έρωτα και καταλήγουν σ'τό θάνατο... (Ούγκω)

Η άγνότης είνε τ'ό ιδανικό τ'ής άγάπης. (Μαλέρι)

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ. — Έρωας που γεννιέται μόλις βλέπει κανείς ένα πλάσμα. Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Τά μάτια μου χτυπήθηκαν ξαφνα από τ'ό π'ό συναρπαστικό θέαμα.

Φαντάσου μία νέα κόρη, όμορφη σαν έωγραφιά, ντυμένη απλά μ' ένα λευκό φόρεμα, με κόκκινους φλόγκους σ'τά μπράτσα και σ'τό στήθος και όλόγυρά της έξη όρατα παιδάκια, από έντεκα ως δυό χρόνων που τήν περιτολίζουν χαρούμενα και γελοστά...

Η ψυχή μου όλόκληρη είχε προσηλωθεί στην όψη της, σ'όν τόνο τ'ής φωνής της, σ'όνους τρόπους της...

ΕΡΩΣ

Μιλούσε...

Κι' έγώ, άκούγοντάς τήν, κ'ότταζα θαυματούμενος τ'ά μαύρα τ'ής μάτια. Η ψυχή μου πετούσε επάνω σ'τά χείλη της...

Σελήνη! 'Ηλιε! 'Αστρα! Σβύστε όλα!... Δεν με νοιάζει αν είνε ήμέρα ή νύχτα...

Η όικουμένη όλόκληρη φωτίζεται απ' αυτήν... (Γκαίτε)

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΡΙΕ

Τήν παραμονή τ'ής ήμέρας που θα έφευγα από τήν 'Αμιένη, καθώς περπατούσα με τ'ό φίλο μου Τιμπερς, είδαμε να φτάνη τ'ό λεωφορείο τ'ό 'Αρράς και τ'ό άκο-

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

Ο Μπούς έφριξε τήν πετονιά του σ'τό νερό...

κι' οι κάμποι τυλιγόντουσαν σ'τά βραδυνά σκοτάδια...

Ο ήλιος πέρα σ'τά βουνά έγερνε π'ός τή δύση, τ'ά χρώματα κι' ή μυρωδιάς μ' είχαν βαρειά μεθύσει.

Και, ξάφνου φάνηκες ε'όν από 'να μονοπάτι κι' ή όμορφιά σου φώτισε γ'ής κι' ούρανού τ'ά πλάτη...

Και τ'ής ψυχής μου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

Τά μάτια σου τ'ή φωτίζουν ασύγκριτα σαν ήλιοι κι' άλικά τ'ή χρωμάτιζαν τ'ά φλογερά σου χείλη...

Και τότε έγώ γονάτισα μπροστά σου θαυματούμενος και τήν καρδιά μου σ'όδωσα τρελλός σαν κ'όλη μου ψυχή σου φώτισε τ'ό θλιβερό σκοτάδι και μ'άν αόλη απλώθηκε λαμπρή μέσα σ'τό βράδυ.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ένας νέος, πολύ κομψοτυμμένος παρυσιαστής εκείνο το πρωί στο σπίτι της χειρομάντισσας. Τη χαιρέτησε, έδωσε το γάντι του και άπλωσε την παλάμη του προς αυτή, χωρίς να της πη ούτε λέξη.

Η χειρομάντισσα πήρε το χέρι του, το κράτησε μέσα στο δικό της και πριν να κυττάξει τις γραμμές του, κυττάζε άρκετά ώρα τον επισκέπτη της. Ήταν μελαχροινός, ψηλός και εχε ύψι περήφανη, μέτωπο πλατύ και μάτια όρατα, στα οποία ζωγραφίζονταν κάποια κρυφή θλίψη... Τον έδλεπε και σκεφτόταν:

«Κρίμα στα ναιάτα του!... Κρίμα στην όμορφη του!... Γιατί ο νέος αυτός να είναι τόσο θλιμμένος;»

Αφού η χειρομάντισσα τον κυττάζε καλά, έσκυψε έπειτα προς την παλάμη του, κυττάζε τις γραμμές του, ψιθύρισε μερικά λόγια μυστηριώδη και κούνησε το κεφάλι της.

— Μιλήστε μου λοιπόν! της είπε με άνοπομνησία ο νέος.

— Τι να σας πω;
— Για να πιστέψω στην τέχνη σας, πρέπει να μου πείτε στην αρχή μερικά γεγονότα από τα περασμένα μου.

— Αφού το θέλετε, καλά! άπάντησε η μάγισσα. Είπατε καλλιτέχνης. Τι καλλιτέχνης, δεν γνωρίζω! Ίσως ζωγράφος, ίσως μουσικός, ίσως ποιητής... Έχετε πολύ ζωηρή την φαντασία σας και υπερβολική ευαισθησία. Είπατε λίγο περήφανος, όχι όμως άπο ματαιοδοξία. Άν θέλετε να φτάσετε ψηλά, το επιδιώκετε αυτό όχι από τη δίψα της δόξας, αλλά γιατί ξέρετε πως το αξίζετε... Είπατε, άκόμα, δίκαιος. Όταν βλέπετε να γίνεται κάτι άδικο, η ψυχή σας θλίβεται κι άγανακτεί. Το ίδιο παθαίνετε και για τον εαυτό σας, όταν σας άδικούν... Άλλά το χέρι σας τρέμει μέσ' στο δικό μου. Προσπαθήσατε να είπατε πιο ψύχραιμος, παρακαλώ. Τώρα, άς προχωρήσουμε λιγάκι... Ός σήμερα η ζωή σας ήταν άρκετά εύτυχη, άν και είχατε πολύ λεπτή κρίση... Όταν είπατε δεκατρίων έτών, περάσατε μια βαρεία άρρώστεια, από την οποία μόλις γλυτώσατε. Άλλά στίς ύπάρξεις, όπως η δική σας, η άσθένεια δεν προξενούν τον πιο μεγάλο πόνο. Όταν γίνετε είκοσι έτών, κάποιο μεγάλο γεγονός τους γονεΐς σας και χωρίς καμμία άλλη περιουσία, έκτος από τη μεγάλη σας θέληση και το ταλέντο σας, ήσαστε στο Παρίσι. Τά πρώτα σας τά βήματα τά κάνετε με μεγάλη δυσκολία. Ο άγωνάς ήταν πολύ βαρύς και έλο έμπόδια συναντούσατε μπροστά σας... Μα έπειτα από δύο χρόνια, κάποια εύτυχη φώτισε και πάλι τη ζωή σας και τή διεύθυνε σ' έναν άλλο

δρόμο. Η εύτυχία αυτή ήταν ο έρωας! Θέλετε να σας πω όλα όσα βλέπω στο χέρι σας, κύριε;
— Ναι.

— Λοιπόν, εξακολούθησε η μάγισσα, γρήγορα η έρωτική σας εύτυχία έγινε δυστυχία... Όλα έμποδίζουν την ένωση σας με την αγαπημένη σας. Άπό τη μια μεριά ο κόσμος με τους νόμους του και από την άλλη η συνείδησής σας, η κοινωνικές συνθήκες.

Κύριε, δεν έχετε επάνω σας κανένα άναμνηστικό της γυναίκας που αγαπάτε; Θά θελήσατε να μου το δώσατε για μια στιγμή;...
— Άκόμα; ο νέος έδωσε από τη μικρή τσέπη του γιλέκου του ένα τριανταφυλλένιο φακέλακι. Μέσα σ'

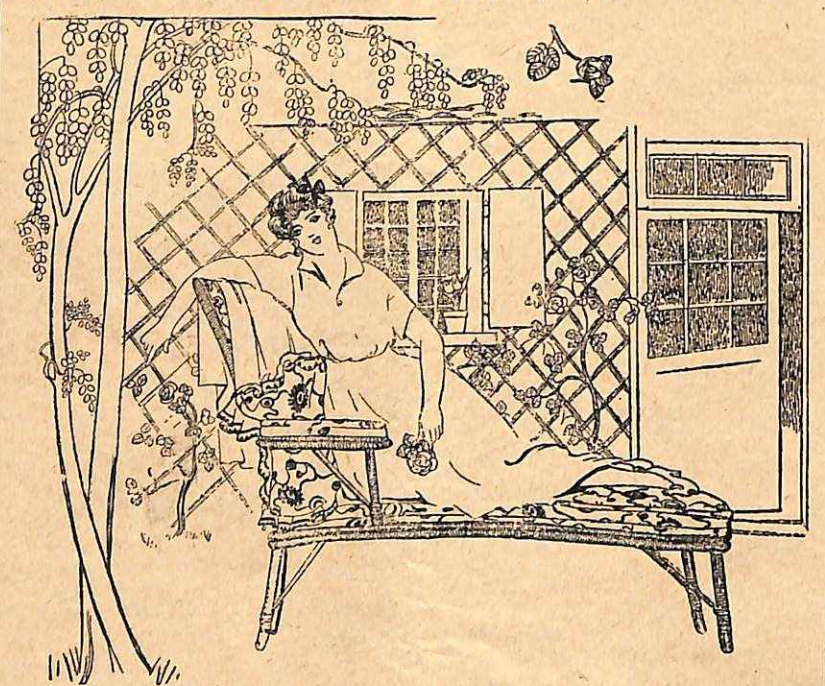
θα γίνετε η αίτια της πιο μεγάλης θλίψής της, αλλά θα είναι ο πόνος της τέτοιου είδους, ώστε δεν θα βαρύνει καθόλου τη συνείδησή σας, γιατί έσείς δεν φταίτε καθόλου. Άπεσαντίες, στην όρα της συμφοράς της, θά σας προσκαλέσει κοντά της και θά σας δώσει τη συγγνώμη της...

— Τι είπατε, κυρία μου, τι θα συμβή; ρώτησε με άγωνία ο νέος.

— Δάκρυα... Συμφορές... Θρήνοι!
— Τώρα γρήγορα;

— Πριν κλείσει ο χρόνος... Σήμερα έχουμε πρώτη Όκτωβρίου... Θυμηθείτε το...

— Μα θα συμβή τίποτε σοβαρό;
— Πολύ σοβαρό, πολύ σοβαρό! άπάντησε η μάγισσα.

Παραδινόταν σ' άτέλειωτη ρέμνη, άναπολώντας τον αγαπημένο της.

αυτό ήταν ένα μαντηλάκι.

— Εύχαριστώ, κύριε! είπε η μάγισσα. Η κοπέλλα που αγαπάτε δεν πέρασε λιγώτερες αγωνίες από τις δικές σας. Σας αγαπά και ύποφέρει γιατί τη χωρίζουν από σας. Η οικογένειά της είναι πολύ πλούσια, μεγάλη, άριστοκρατική και η δική σας η περιουσία και ο ρόλος σας στη ζωή δεν συμφωνούν με τις φιλόδοξες ιδέες των γονέων της... Μήπως είπατε ήσους;...
— Ναι.

— Καθώς φαίνεται και οι γονεΐς της νέας ύποφέρουν, γιατί λατρεύουν, κυριολεκτικώς το παιδί τους. Βλέπω τη μητέρα της να κλαίει... Νά ιδήτε τι θα κλάψι ακόμα πιο πολύ... Έσείς

— Τι; Τι; Πέστε μου, τί, σας παρακαλώ;

— Ένας χωρισμός... Ένα ταξίδι. Αυτό θα γίνει... Θα πατήσουμε με την αγαπημένη μου όλες τις κοινωνικές προλήψεις και θα φύγουμε μαζί...

— Όχι, θα φύγη μόνη της.
— Θα πάω τότε να τη βρω.

— Δεν θα τη βρείτε, παρά πολύ άργότερα...

— Μα, έπί τέλους, είτε ναι, είτε όχι, μια φορά θα μου τη δώσουν. Δεν είναι έτσι; Πριν κλείσει ο χρόνος θα μου τη δώσουν; Αυτό δεν έννοείτε;
— Παρατηρήσατε στο χέρι σας... Έδώ στη γραμμή της ζωής, βλέπω

ένα κλειδί... Είναι το κλειδί που θα άνοίξη την πόρτα του σπιτιού της καλής σας... Κάθεται έδω κοντά—δεν είν' έτσι;—σε μια θλιβερή κατοικία του Όντέιγ.

— Ναι, εκεί κάθεται.

— Λοιπόν, σ' ένα χρόνο επάνω θά περάσετε τον κήπο της με τά χέρια σας, γεμάτα λουλούδια. Θά είναι πρωί. Η αγαπημένη σας δεν θα σας άκούη, γιατί θα κοιμάται, θά κοιμάται πολύ βαθιά...

— Ναι, αλλά προτού βρεθούμε σ' αυτή την εύτυχία, ως ότου εκείνη κατορθώσει να πείση τους γονεΐς της να μου τη δώσουν, πιστεύω ότι θά άγωνισθούμε άρκετά.

— Ύπερβολικά σκληρά, σ' άγωνισθήτε έλοι σας.

— Εκείνη θα ύποφέρει;

— Διγώτερο από τους άλλους. Διγώτερο και από σας.

— Τόσο το καλύτερο.

— Δεν θα ένιωθίτε...

— Τά λόγια σας είναι πολύ περίεργα, πολύ αίνιγματικά.

— Είναι έγκλημα, παιδί μου, να σκοτώνει κανένας την έλπίδα.

— Όσοι έλπίδες μου δίνετε ως τώρα ήταν μονόχα λόγια;

— Όχι, σας είπα, θά γίνει. Μη μου ζητάτε περισσότερα.

Πέρασε άρκετος καιρός και τά λόγια της μάγισσας δεν έδωσαν άλλη θινά, κατά την αντίληψη του νεαρού ήθσοιού. Γιατί οι γονεΐς της αγαπημένης του άπέλπισαν έντελώς και τους δύο και τους άρνήθηκαν κατηγορηματικά τη συγκατάθεσή τους στο γάμο τους.

Η άρνήσις τους όμως έκανε πολύ δυστυχισμένη τη φτωχή νέα, η όποια μαραινόταν άδικώς. Παραδινόταν σ' άτέλειωτη ρέμνη, άναπολώντας τον αγαπημένο της.

Γι' αυτό, στο τέλος, οι γονεΐς της αποφάσισαν να κάνουν ένα ταξίδι, με την έλπίδα ότι το παιδί τους θα ξεχάσει τον αγαπημένο της. Έφυγαν λοιπόν τον Ίανουάριο για την Αίγυπτο. Η νέα στην άρχή έγραψε ταχυτικά...

Έπειτα πήγαν στην Έλλάδα. Εαφικά τότε ο ήθσοιός έπαυσε να λαοθαΐνη ειδήσεις της. Στην άρχή νόμιζε πως οι γονεΐς της της κρατούσαν τά γράμματα της. Έπειτα όμως από δύο μήνες έλαβε άφανικά ένα φοβερό τηλεγράφημα από τη μητέρα της, που έγραφε τα εξής:

«Μαρία έτοιμοθάνατη. Έλάτε το γρηγορότερο».

Σάν τρελλός εκείνος ξεκίνησε από το Παρίσι κι' έφτασε έπειτα από λίγες μέρες στην Άθήνα. Μα ήταν άργά πεινά... Μόλις πρόφτασε να δει λίγες στιγμές ζωντανή την αγαπημένη του και ν' άκούσει τον τε-

Η ΔΗΜΟΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Αυτού που βούλεσαι να πās και που (ξεπερατίσαι, άν εύρεις νεότες χαιρέτα τους και νεότες κουβέντισές τις, κι' άν εύρεις και μικρά παιδιά να γλυκά (παρέρρησέ τα.

Μην κάμεις νειές να κλάψουν και (νειές ν' άναστενάζουν, μήν κάμεις και μικρά παιδιά να θυμη (θούν τη μάνα.

Μην πής πως έρχεται Λαμπρή, πως (έχονται γιορτάδες, πως του Χριστού πως χιόνιζε και τη (Λαμπρή θά βρέξη και την ήμερα τ' Αη-Θωμά θά σέρ (νουν τά ποτάμια,

πως δεν θά βγουνε τά παιδιά με τις (γλυκιές μανάδες ούτε θά βγουν τ' άντρώγωνα τά πολυα (γαπημένα.

I I

Συμπάθειο νάχω, άρχόντισσες, θά πω (ένα μοιρολόγι.

Μηδ' σε γάμο τ' άκουσα μηδ' σε πα (νγηόρι,

παρ' από μάνες άδερφές κι' άπ' άδερ (φές καυμένες.

Όπώχασε τ' άδέρφια της έχασε τ' (πλευρό της.

Όπώχασε καλά παιδιά έχασε την καρ (διά της.

κι' όπώχασε τον άντρα της τά μάτια (και τ' φως της.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Άπ' όπου κι' άν κατεβή κανείς στον Άδη, τ' ίδιο κάνει.

Και η λεπτότερη τριχά έχει κι' αυτή τη σκιά της.

Γκαϊτε.

Οι άνθρωποι πστεύουν εύκολα σ' ότι έπιθυμούν.

I. Καϊσαρ.

Λευταίο της άποχαρτισμού. Η φτωχή νέα είχε τόσο άγωνισθεί για την άγάπη της, την είχε τυρανήσει τόσο η σκληρή άρνήσις των γονέων της, ώστε στο τέλος έλύγισε από τον πόνο, άρρώστησε και πέθανε...

Στά γράμματα της δεν τού είχε γράψει τίποτε σχετικώς για να μην τ'όν φοβιστή. Τότε οι γονεΐς της, βλέποντας την άπελπιστική της θέσι, άποφάσισαν, τέλος, να τους ένώσουν, μα ήταν τόσο άργά...

Τού έδωσε το χέρι της, τού ψιθύρισε ένα στερόν «Χαίρε» και έπέθανε τού νέου τ'όν έπάνω του. Τ'όν έχοντας τή μεταφέρθηκε στο Παρίσι, για να ταφής στο Όντέιγ, μέσα στο όι κογενειακό τους μνημα. Και τήν 1η Όκτωβρίου, ο άρραβωνιστικός της νεκρός περνούσε τον κήπο φορτωμένος με λουλούδια.

Έσφιγγε στα χέρια του τ'όν μικρό κλειδί, που τού είχε έμπιστευθεί η μητέρα της, και έφτασε στον τάφο.

Έκείνη τή στιγμή θυμήθηκε της χειρομάντισσας τά λόγια:

— Η αγαπημένη σας, όμως, δεν θά σας άκούη, γιατί... θά κοιμάται... θά κοιμάται παραπολύ βαθιά!...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Η μανία των Κινέζων με τά φάρμακα. Τά περίεργα φάρμακα του Ουράνιου Κράτους. Πολύτιμες πέτρες ως φάρμακα. Η χρησιμοποίησις των ζώων στη φαρμακολογία. Οι Κινέζοι γιατροί και οι πελάτες τους. Πώς γίνεται ένας Κινέζος γιατρός. Πρωτότυποι τρόποι θεραπειάς. Μία περίεργη συνταγή, κτλ.

Οι Κινέζοι έχουν μεγάλη μανία με τά φάρμακα, στα όποια καταφεύγουν με τ'όν παραμικρό, κι' όταν άκόμα δεν έχουν τίποτε. Γι' αυτό και οι φαρμακοποιοί κάνουν χρυσές δουλειές στο Ουράνιο Κράτος.

Οι Κινέζοι φαρμακοποιοί έκτος των φαρμάκων που φέρουν από την Εβρώπη, έφέρουν και φτιάχνουν 138 φάρμακα από μέταλλα, 313 από χορτάρια, εί- ζες, άνθη και σπόρους, 111 από φλού- δους δέντρων, 20 από μέλη του άνθρώ- πινου σώματος, 91 από μέλη ζώων, 34 από πουλιά, 90 από σκουλήκια, φείδια, έντομα και γυμίες, 40 από φρούτα, 38 από σιτάρι, 62 από λαχα νικά κλπ.

Μεγάλη σημασία επίσης άποδίδουν οι Κινέζοι, όταν είναι άρρωστοι, και στίς θεραπευτικές ιδιότητες των μαργαριταρίων και των άλλων πολυτίμων πετρωμάτων, τά ό- ποία θεωρούν ως έξοχα και μοναδικά φάρμακα! Τ'όν δυστύχημα μόνο είναι ότι τά φάρμακα αυτά πουλ- δούνται... κάπως άκριβά και δεν τά μεταχειρίζονται παρά μόνο οι πλού- τιοι...

Άν και οι δράκοντες άνήκουν στην κόσμο της φαντασίας και δεν ύπάρχουν φυσικά ούτε στην Κίνα, ώστόσο οι γιατροί εκεί παραγγέ- λουν κάθε τόσο στους άρρώστους των αίμα, γολή και δόντια δράκων! Άλλά κι' αυτά τά φάρμακα είναι πολύ άκριβά και ο φαρμακοποιός, προτού άνοίξει τ'όν μπουκαλάκι όπου βρίσκονται, άπαιτεί να τ'όν καταβή- λουν τεράστια χρηματικά ποσά.

Φάρμακα, για τά όποια οι Κινέζοι πιστεύουν επίσης ότι έχουν ιαματικές ιδιότητες μεγάλης είν' οι βάτραχοι, η σαύρες, η σαλαμάνδρες, νύμφα γου- ρουινών, κέρατα βοδιών και έλαφιών, ταμμένα στο γουδί ή βρασμένα και παρασκευασμένα σε γάλα.

Επίσης ως ιατρικά χρησιμοποιούνται στην Κίνα και η... άκαθάρσις διαφόρων πουλιών, καθώς και τά έν- τερα, ή σπλήνα και τ'όν στήθος πολ- λών ζώων.

Τ'όν πιο άποτελεσματικό όμως άπ' όλα τά φάρμακα θεωρείται κατά τους Κινέζους η γολή της άκούδας, ή ό- ποία δίνεται σε πολλές άρρώστειες και πιστεύεται ότι είναι άλάνθαστο γυ- νηικό τ'όν υδροπικίων.

Οι Κινέζοι νομίζουν άκόμα ότι η φθίσις, ή τρομερή αυτή άσθένεια που μαστίζει δόλκληρη την άνθρωπότητα, γιαιρεύεται εύκολα, όταν ο άσθενής φάει μερικά κομμάτια από σπασμένο άνθρώπινο κρανίο!

Επίσης οι σπασμοί, από τους ό- ποίους προσβάλλονται κάποτε τά βρέ- φη, θεραπεύονται, πάντα κατά τήν αντίληψη των Κινέζων, με στεγνωμέ- να άνθρώπινα κρανία!

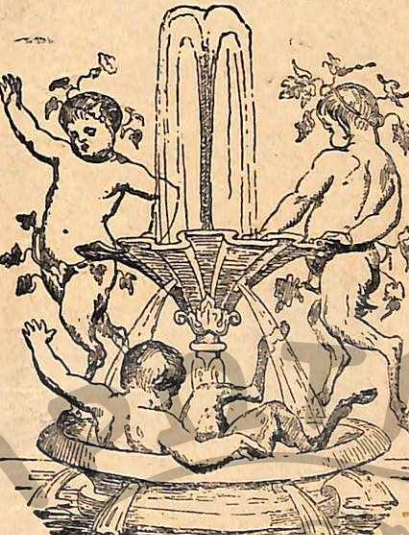
Επίσης οι σπασμοί, από τους ό- ποίους προσβάλλονται κάποτε τά βρέ- φη, θεραπεύονται, πάντα κατά τήν αντίληψη των Κινέζων, με στεγνωμέ- να άνθρώπινα κρανία!

νο μυαλό βοδιού.

Για τήν άτροφία του σώματος, τις λιποθυμίες και τά καρδιακά νοσήματα οι Κινέζοι μεταχειρίζονται ένα φάρμα- κο που άποτελείται από μύσχο, καμ- φορά και μερικά άλλα άρωματικά είδη.

Άλλοτε, στα παλαιότερα χρόνια, όσοι ήθελαν να γίνουν γιατροί στην Κίνα, δεν ήσαν ύποχρεωμένοι να πη- γαίνουν σε πανεπιστήμια ή σε σχολές, άλλ' άρκούσε να παρακολουθήσουν έ- ναν έμπειρο γιατρό.

Έκτος αυτού όμως έπρεπε να έχουν διαβάσει 276 συγγράμματα, τά όποια άποτελούσαν τήν επιστήμη της Ια-

τρικής, και να μην εφαρμόζουν στους άρρώστους των παρ' τις γνωστές θε- ραπευτικές μεθόδους, άλλιώς έχαναν τ'όν δικαίωμα να έταχουν τ'όν έπάγγελ- μά τους.

Στην Κίνα ύπάρχουν μερικά για- τροί, οι όποιοι είναι ειδικευμένοι στη θεραπεία της λύσσας και οι όποιοι δεν φανερώνουν τ'όν μυστικό τους με κανέ- να μέσον στους άλλους.

Κατά τή διάκριση της θεραπείας τ'όν άσθενούς, φροντίζουν να τ'όν κρύ- βουν τά λινά και βραπακερά υφάσμα- τα, γιατί νομίζουν ότι αυτά μπορούν να τ'όν κάνουν κακό και να μην τ'όν άφήσουν να γιαιρευτή.

Ένα μέσον συνηθέστατο στην Κί- να για τή θεραπεία των διαφόρων ά- σθενειών, είναι τ'όν έπαισιμα.

Στην άρχή προσφέρει στον ποσά- τη θεά θυσία και έπειτα βγάζει τις ιατρικές συνταγές, τις όποίες έχει μαζέψει από τ'όν γιατρό και τις άγινει βλες μαζί από τ'όν βωμό.

Επειτα πλησιάζει στο σωρό των συνταγών με τά μάτια κλεισμένα και διαλέγει στα κουτούρα μια απ' αυ- τές, τήν όποια πιστεύει ότι τ'όν συνι- στά ο θεός και τρέχει να τήν έτοιμά- ση, βέβαιος από πείν για τήν άπο- λευματικότητα τ'όν φαρμάκου.

σθενειών, μικρών και μεγάλων, έσω- τερικών και έξωτερικών, είναι ή πα- κέντησις, τήν όποια χρησιμοποιούν άκόμα και για τ'όν βήχα.

Άλλο θεραπευτικό μέσον, επίσης εύρύτατα διαδεδομένο, είναι τ'όν κάψι- μο λουλουδιών άμαραντών επάνω στα μέλη του σώματος που πονούν, ιδίως όταν πρόκειται για παιδιά μικρής ή λικίας.

Όταν κανείς Κινέζος πάσχει από ρευματισμούς ή τ'όν κεντούν με μια βελόνα στον άγκώνα ή καίνε επάνω στη γωνιά του ράχη φλούδες από ώ- ρισμένα δέντρα.

Για να λάβουν οι άναγνώστες μας μια ιδέα της θεραπευτικής των Κι- νέζων, παραθέτουμε παρακάτω τή συνταγή ενός φαρμάκου, τ'όν όποιο χρησιμοποιούν για τ'όν έπιληπτι- κούς, που πέφτουν έαφνικά κατα- γής στο δρόμο:

1)5 σθγκιάς λιβάρι και σμόνα, 1)5 σθγκ. γολή σκυλιού ξεραμέ- νη στον ήλιο και γολή κυπρίνων ξεραμένη στον ήλιο, 2)5 σθγκ. αλάτι του Όθεις, 2)5 σθγκ. σά- λιο βατράχων, 2)5 σθγκ. μύσχο, 40 μωσχόκρηφα, 3)5 σθγκ. κε- ρήθρα, 1)5 χρυσόλιθο, 1)5 λίγκ—φούν και χούγκ—βόγκ (εί- δη μετάλλων) σε σκόνη και 2)5 σθγκ. υδράργυρο.

Με τά συστατικά αυτά κατα- σκεύαζον καταπότια σε σχήμα ρε- θιβού, από τά όποια τά παιδιά παίρνουν ένα και οι μεγάλοι τρία ως πέντε.

Άν τ'όν πέσιμο τ'όν άρρώστου συ- νευδεται με πυρετό, τότε προστίθε- ται σ' αυτά κά λίγο... σκόδα, όπό- τε δεν ύπάρχει άμειβολία για τή θε- ραπεία τ'όν άσθενούς.

Άν όμως ή άρρώστεια παρ' όλα τά φάρμακα δεν ύποχωρεί, τότε ο για- τρός άφίνει τ'όν άρρώστο και τρέχει, έφόσον τ'όν έπιτρέπουν ή δυνάμεις του, στην... έκκλησία.

Στην άρχή προσφέρει στον ποσά- τη θεά θυσία και έπειτα βγάζει τις ιατρικές συνταγές, τις όποίες έχει μαζέψει από τ'όν γιατρό και τις άγινει βλες μαζί από τ'όν βωμό.

Επειτα πλησιάζει στο σωρό των συνταγών με τά μάτια κλεισμένα και διαλέγει στα κουτούρα μια απ' αυ- τές, τήν όποια πιστεύει ότι τ'όν συνι- στά ο θεός και τρέχει να τήν έτοιμά- ση, βέβαιος από πείν για τήν άπο- λευματικότητα τ'όν φαρμάκου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ- κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δόλκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λένα 7, Άθήνας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΩΝ

Τι είναι οι εγγαστρίμυθοι. Οι εγγαστρίμυθοι στην αρχαιότητα. Τα κόλπα του 'Απολλωνίου και του Πυθαγόρα. Η γυνή που μιλούσε με τα δαιμόνια! Η άπατες ένας εγγαστρίμυθος. Πώς επήρε τη νύφη και την προίκα. Τι έκανε ο Ρισελιέ για να ξεφορτωθεί έναν ενοχλητικό επίσκοπο. Οι εγγαστρίμυθοι, όργανα του Διαβόλου. Τα κατωρόματα ενός μπακάλη. Πώς σώθηκε ένας εγγαστρίμυθος απ' το θάνατο, κτλ. κτλ.

Η εγγαστρίμυθος είναι ένα φυσικό χάρισμα, τελειοποιούμενο δια της τέχνης και της ύπουλης, που πολύ λίγοι άνθρωποι το έχουν. Οι άνθρωποι αυτοί, οι οποίοι ονομάζονται εγγαστρίμυθοι, μπορούν να μιλούν, χωρίς να κινούν καθόλου τα χείλη τους, έτσι ώστε να φαίνεται από μακριά και πως δεν είναι δική τους.

Επίσης οι εγγαστρίμυθοι μπορούν και μιμούνται διάφορες φωνές ανθρώπων και ζώων, καθώς και διαφόρους ήχους.

Οι εγγαστρίμυθοι είναι γνωστοί στην ιστορία από αρχαιότατων χρόνων και ενοχοποιούντο ιδίως στις θρησκευτικές τελετές για να μιλούν και νομίζουν οι πιστοί ότι τους μιλούν τ' αγάλματα των θεών.

Πολλοί μάλιστα από τους αρχαίους φιλοσόφους ήταν εγγαστρίμυθοι. Έτσι, όταν ο 'Απολλώνιος περιόδευε στην 'Ανω Αίγυπτο, ακολουθούμενος από πλήθος μαθητών του, στάθηκε μια μέρα, κατά τη μαρτυρία του Φιλοστράτου, μπροστά σ' ένα δέντρο και το διάταξε να μιλήσει. Η φωνή την οποία έβγαλε το δέντρο ήταν κατά τον ιστορικό 'αδύνατη και καθαρή και έμοιαζε μάλλον με γυναικεία'. Η άλλη, βέβαια όμως σκεπτικώς είναι ότι είχε μιλήσει ο ίδιος ο 'Απολλώνιος.

Επίσης αναφέρεται ότι ο φιλόσοφος Πυθαγόρας στάθηκε κάποτε στις όχθες του Νέστου της Θράκης και του άφηθύνε το λόγο, ο δε ποταμός του απάντησε ευκρινέστατα: «Χαίρε, Πυθαγόρα!»

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα εγγαστρίμυθων κατά το Μεσαίωνα. Στα τέλη του 1600 ζούσε στην 'Ιταλία μια μικρόσωμη γυνή, η οποία, όπως πίστευαν οι συμπατριώτες της, μιλούσε με τα δαιμόνια, ενώ άπλωστατα ήταν εγγαστρίμυθος.

Τη γυναίκα αυτή την εξέτασε επανειλημμένως ένας γιατρός της περιφέρειας, ονομαζόμενος Ροδινίνο, ο οποίος άκουσε με τ' αυτιά του να βγαίνει από την κοιλία της μια φωνή κι έτσι επέσθη τότε ότι η κοιλία της ήταν... κατοικία του διαβόλου!

«Πολλές φορές, γράφει ο γιατρός, η φωνή του δαίμονος μίλησε για πράγματα περασμένα και παρόντα, τα οποία ήταν αληθινά, προκαλώντας έτσι την έκπληξη των άρχοντων. Όσο για το μέλλον όμως, τα λόγια του τις περισσότερες φορές ήταν ψεύτικα».

Κατά την ίδια περίοδο εποχή ζούσε στη Λισσαβώνα μια γυναίκα που την έλεγαν Καικιλία, η οποία ήταν τόσο επιδέξια εγγαστρίμυθος, ώστε η κουβέντα της τότε φαινόταν πως έβγαινε από το πόδι, τότε από το χέρι, τότε από τον τράχηλο και τότε απ' άλλα μέλη του σώματός της.

Πολλές φορές καλούσε ένα ανόητο να θυ και του άφηθύνε διάφορες ερωτήσεις, στις οποίες εκείνο απαντούσε χωρίς δυσκολία. Έν τέλει η Καικιλία έθεωρήθηκε μάγισσα και κατα-

δικάστηκε σ' εξορία στη νήσο του 'Αγίου Θωμά.

Κατά το 16ο επίσης αιώνα ζούσε στο Παρίσι ένας άλλος εγγαστρίμυθος, ονόματι Πέτρος Βραδανσόν, πρώην θαλαμηπόλος του βασιλέως Φραγκίσκου Α', ο οποίος έγινε ονομαστός για τα κόλπα και τις άπατες του.

«Ο άνθρωπος αυτός, γράφει κάποιος σύγχρονος ιστορικός, όταν ήθελε μιλούσε με την κοιλία του, κρατώντας το στόμα του ανοιχτό και έχοντας ακίνητα τα χείλη του. Όταν τον έδλεπες έτσι, ήταν αδύνατο να φανταστής πως μιλούσε ο ίδιος».

Ο Βραδανσόν έρωτεύθηκε κάποτε μια ωραία και πλούσια Παρισινή, της οποίας ο πατέρας είχε πεθάνει και η

αίτησι του άνηκε και να του δώσει τη θυγατέρα της για γυναίκα.

Εννοείται ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά κόλπο του εγγαστρίμυθου Βραδανσόν.

Ο Βραδανσόν έζησε μαζί με τη γυναίκα του μονάχα έξη μήνες, κατά τους οποίους κατεβόρθηκε την προίκα της και κατόπιν κατέφυγε στη Λυών για να συνεχίσει εκεί τους αθλους του.

Κατά το έτος 1683 γινόνταν πολύς λόγος στην 'Ολλανδία για κάποια Βαρόβρα Τζακόμπι, η οποία ένοσηλεύετο στο νοσοκομείο του 'Αρλέμ και μπορούσε να προσποιηθεί διάφορες φωνές.

Κάθε μέρα σχεδόν μαζευόντουσαν εκεί διάφοροι περίεργοι, μεταξύ των

θενά ο άρρατος συνομιλητής της Βαρόβρας.

Τότε η φωνή του άνδρος άρχιζε να τους μαλώνει για τη δυσπιστία τους, αλλά αυτή τη φορά φαινόταν πως έρχόταν έξω από την πόρτα ή και έξω από το σπίτι.

Ο περίφημος καρδινάλιος και πολιτικός της Γαλλίας Ρισελιέ θέλοντας κάποτε να ξεφορτωθεί έναν επίσκοπο, ο οποίος δεν ένοιαζε να το κουνήσει από την αλλη έπου έφιλοξενείτο, κατέφυγε προς επιτυχία του σκοπού του σ' έναν εγγαστρίμυθο αλλικό.

Μια βραδυά λοιπόν που ο καρδινάλιος και ο επίσκοπος καθόντουσαν μαζί κοντά στη φωτιά και παραπίσω τους στεκόταν ο αλλικός, άκουσθηκε μια φωνή που φαινόταν ναρχεται από πολύ μακριά.

Ο επίσκοπος τέντωσε κατάπληκτος τ' αυτιά του, γιατί άκουσε τ' όνομά του, και φώναξε ταραγμένος:

— Είναι η φωνή του πατέρα μου! Ο Ρισελιέ τον παρακίνησε να ρωτήσει τι θέλει και ο επίσκοπος, αφού έγονάτισε και άφηθύνε τη σχετική ερώτηση, άκουσε πάλι εξής:

— Άκουσε, παιδί μου. Σε συμβουλεύω για τη σωτηρία της ψυχής σου, γύρισε γρήγορα στην επισκοπή σου και να μην ξαναπατήσης στην αλλη, γιατί... θα κολαστείς!

Την άλλη μέρα, ο επίσκοπος, μη μπορώντας να παρακούσει στη μυστηριώδη φωνή που έμοιαζε τόσο πολύ με του πατέρα του, εγκατέλειψε το Παρίσι και αποσύρθηκε για πάντα στην επισκοπική έδρα του.

Μέχρι του τέλους του 18ου αιώνα οι εγγαστρίμυθοι έθεωρούντο όργανα του διαβόλου και έπιστεύετο ότι μιλούσαν κατά δική του έμπνευσι και παρακίνησι.

Κατά το 1770 ζούσε στο Σαιν Γκιλ της Γαλλίας ένας παντοπώλης, ο οποίος ήταν εγγαστρίμυθος και διασκεδάζε συχνά τους πελάτες του με τα τεχνάσματά του.

Για τον άνθρωπο αυτόν οι σύγχρονοι του διηγούνται πολλά ανέκδοτα. Μια μέρα πήρε μαζί του μερικούς καλογέροντες, τους ώδηγησε μπροστά σ' ένα νεκροταφείο κι' εκεί έκαμε ν' ακουστή μέσ' από ένα μνήμα μια φωνή προς μεγάλους τους φόβο.

«Άλλοτε πάλι κρύφτηκε στο γειτονικό δάσος και συνετέλεσε με τις άπειρές του ν' ξαναφέρει στον ίδιο δρόμο ένα νέο, του χωριού του, ο οποίος τότε είχε ρίξει έξω και δεν άκουγε καθόλου τους γονείς του.

Η όλη του παντοπώλου του Σαιν Γκιλ έστρεψε σε τέτοιο σημείο, ώστε μετά λίγα χρόνια έλαβε επίσημη πρόσκληση εκ μέρους της Γαλλικής 'Εταιρείας των 'Επιστημών να παρουσιάσει ενώπιον των μελών της.

Στην πρώτη συνεδρίαση, οι σοφοί της 'Εταιρείας έδωσαν το λόγο στον εγγαστρίμυθο, ο οποίος μίλησε άρκετά ώρα και τους κατέπληξε όχι βέβαια

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η εκδίκησις του Τερκουάτου Τάσσου. Ο Βολταίρος κι' ο δάσκαλός του. Η μετριοφροσύνη του Αλγούστου. Ο Πασκάλ, ο χωρικός κι' ο Διάβολος. Οι γραμματείς του Πάπα Βενεδίκτου. Ο Μέγας Πέτρος, μπρος στο αγάλμα του Ρισελιέ. Ο Καλιγούλας και η καστιγώσις του αλλικού του. Ρουσσώ και Ντιντερό. Ο Ναπολέων κι' ο αξιωματικός του.

Μια μέρα κάποιος φίλος του Τερκουάτου Τάσσου συμβούλεψε τον μεγάλο ποιητή να εκδικηθεί κάποιον θανάσιμον εχθρό του, επειδή του παρουσάζετο κατάλληλη ευκαιρία για να πετύχει αυτό.

— Δεν θα το άφαιρώ ούτε τη ζωή, ούτε την περιουσία, αποκρίθηκε ο ποιητής. Θα προσπαθήσω να του αφαιρέσω μονάχα το μίσος που έχει έναντίον μου!

Ο Βολταίρος είχε στα παιδικά του χρόνια έναν δάσκαλο ονόματι Μόσχο, από τον οποίο είχε τιμωρηθεί πολλές φορές. Στο θάνατό του ο Βολταίρος συνέθεσε το εξής επίγραμμα:

«Δεσθήτε υπέρ της ψυχής του Μόσχου, ο οποίος απέθανε πριν προφτάσει να γίνη... βόδι!».

Μια μέρα επρόκειτο να γίνη η δική κάποιου αλλικού του βασιλέως της Γαλλίας Φιλίππου και οι άλλοι αλλικοί παρακαλούσαν το βασιλέα να μετριάσει υπέρ της αθωώσεώς του.

— Προτιμώ να άνωσταθώ αυτός παρά εγώ, τους απάντησε ο Φίλιππος άποστοματικά.

Μια μέρα οι Ταραγγούνιοι άνιγγαίλαν στον Αλγούστο, τον αυτοκράτορα της Ρώμης, ότι στο βωμό του ναού του είχαν φυτέψει μια δάφνη και την ελάτρευαν ως σύμβολο του αυτοκράτορος.

— Αυτό αποδεικνύει ότι είσθε ακόμα βάρβαροι, αποκρίθηκε ο Αλγούστος στον άπεσταλμένο του.

Ο περίφημος 'Αγγλος ήθοποιος Γάβριελ μιλώντας κάποτε για μια Γαλλίδα ήθοποιό, η οποία ύστερα από τους πραγματικούς ρόλους που έπαιζε φαινόταν έντελώς γαλήνια, είπε το εξής επιγραμματικό:

— Αυτή η γυναίκα μισεί, αλλά δεν μνηστιαχεί!

Μια μέρα ο Πασκάλ είδε έναν χωρικό που πήγαινε τρομαγμένος προς το μέρος του.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε ο σοφός.

— Είδα τον ίδιο το Διάβολο, αποκρίθηκε ο χωριάτης.

— Μαρε, τι λές;

— Άλήθεια. Κι' είχε τη μορφή γαϊδάρου.

— Άδικα φοβήθηκες, φουκαριά μου. Είδες, φαίνεται, τον ίδιο σου!

Μια μέρα ένας καρδινάλιος ρωτούσε τον

Πάπα Βενέδικτο ΙΔ' γιατί δεν είχε πολλούς γραμματείς στην υπηρεσία του.

— Όποιος έμπιστεύεται σε πολλούς το μυστικό του, αποκρίθηκε ο Πάπας, θα προδοθή δίχως άλλο μια μέρα.

Κατά την εποχή του 'Αγγλοσπανικού πολέμου κάποιος 'Αγγλος στρατηγός παρέσυρε σ' ένα δέντρο μερικούς 'Ισπανούς στρατιώτες, με την υπόσχεση ότι θα τους παρέδινε μια πόλη, και τους έακώτωσε.

Όταν αργότερα διηγήθηκε το τέχνασμα του στη βασίλισσα 'Ελισάβετ και της ζήτησε άμοιβή, αυτή του έδωσε μερικά χρυσά νομίσματα και του είπε:

— Λάβετε την άμοιβή της προδοσίας σας. Όταν ξαναχρησιαστώ δολοφόνους, θα σας καλέσω...

Όταν ο Μέγας Πέτρος πήγε στο

Παρίσι κι' έπεσκέφτηκε τη Σοφώνη, άρχισαν το αγάλμα του Ρισελιέ λέγοντας:

— Μεγάλε άνθρωπε, αν εξούσες άκουα, θα σου χάριζα το μισό βασίλειό μου για να μάθαινα πως να κυβερνώ το άλλο μισό!

— Με συγχωρείτε και μένα, κύριε λοχαγέ, αποκρίθηκε ο Ναπολέων, που θα πέσω να ξανακοιμηθώ.

— Όπως κι' έγινε.

Την άλλη μέρα ο αξιωματικός έαναπαυστάθηκε και του γνωστοποίησε την είδηση.

— Με έπρεπε να μου την άναφέρεις από χθές, του φώναξε ο Ναπολέων.

— Πέθα, αλλά σείς...

— Ναι, το έρω. Αλλά άρχισες από κει που έπρεπε να τελειώσεις!

Ρώτησαν κάποτε τον περίφημο γιατρό Κερίλ, ο οποίος σε ηλικία ογδόντα χρόνων ήταν ύψιστος, ποια δίαιτα ακολουθούσε για να στέκει νερός σε τέτοια ηλικία.

— Ήδη από τα φάρμακά μου, αποκρίθηκε ο πνευματώδης γιατρός, τα οποία άνω εγώ δεν παίρνω ποτέ!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισιανά περιοδικά Μόδας, η γραμμή των νέων φορεμάτων έχει καθοριστεί πεντα.

— Η τάχα ε'νε ακριβώς στη θέση της, το επάνω μέρος του κορσάκου φαίνεται συχνά με πελρίνες, ή φούστες ε'νε μετρίως μακρύτες και το φάρδος των δεν ε'νε υπερβολικό.

— Στα φορέματα του δρόμου, το φάρδος της φούστας θα ε'νε συχνά μαζεμένο σε πιάτες, ή δέ φούστα των ταχυτέρων θα ε'νε συχνά ίσια και θα διασταυρώνεται στο πλάι με κουμπιά.

— Στο σύνολο της, ή μοντέρνα σιλουέττα θα φαίνεται πιο ίσια και πιο μαζεμένη από τη σιλουέττα που επέβαλε ή μόδα της περασμένης αιχδών.

— Τα μανίκια όμως θα έχουν μεγάλη ποικιλία. Έτσι θα ιδούμε πολλά μανίκια επανωφοριών κομμένα σε σχέδιο κυκλόν. Επίσης θα ιδούμε και μανίκια που θα φτάνουν μόνο ως τον αγκώνα ή λίγο πιο επάνω απ' αυτόν.

Τα μανίκια αυτά θα ε'νε σε σχέδιο κλόν ή φουσκωτά και σφιγμένα κάτω μ' ένα μικρό "πουαντέ" ή θ' αποτελούνται από αλληπάλληλα μικρά βολάν.

— Αν θέλουμε, τα μικρά αυτά βολάν μπορεί να ε'νε από δαντέλλα.

— Θα ε'νε ακόμα της μόδας εφέτος και μανίκια μακρύτερα μόνο μέχρι του αγκώνος, αλλά καθόλου φαρδιά, και γαρνιρισμένα μόνο κάτω μ' ένα μικρό ρεβέρ ή από δαντέλλα, ή από κρέπ-ντέ-σιν.

— Θα ιδούμε επίσης: και μακρύτερα μανίκια, συχνά πλατύτερα και φουσκωτά μεταξύ του αγκώνος και του πουαντέ.

— Θα ιδούμε, τέλος, και μανίκια δίχρωμα, δηλαδή αποτελούμενα από το ύφασμα του φορέματος μέχρι του αγκώνος, και κατόπιν από δαντέλλα ή από άλλο κεντητό ύφασμα.

— Αρκούν μανίκια θα ε'νε γαρνιρισμένα με ένδυρατα ή με ντεκόρ.

— Συχνά, για ν' αλλάξουμε την όψη ενός παλιού μανικιού και να το κάνουμε να φαίνεται μοντέρνο, θα φτάνη ή προσθήκη επάνω από το πουαντέ πάντοτε μιας ένδυρατα ή ενός ρεβέρ ή μιας φούστας.

— Έτσι, χωρίς πολλά έξοδα, θα μπορούμε να μεταβάλλουμε σε καινούργιο ένα παλαιό μας φόρεμα.

— Εφέτος θα ε'νε πολύ της μόδας το έμπριμέ βουάλ με σχέδια ζωοφόρου και μεγάλα, επάνω σε φόντο άνοιχτο, το μαύρο κορπ-ντέ-σιν με μικρά ζωοφόρου μοτίφ, το σκουατζικό φουλά, ή σκουατζικό ταφτά και το σκουατζικό κρέπ-ντέ-σιν.

— Θα ε'νε ακόμα πολύ "άν-βόγκι" και ή έμπριμέ μουσέλινα και τα κεντημένα άσπρα υφάσματα.

— Τα καλοκαιρία θα φορέσουμε τα βράδια φορέματα από βουάλ έμπριμέ μετωπιά ή από σκουατζικό ταφτά ή κρέπ-ντέ-σιν ή από μεταξωτή μουσέλινα.

— Το απόγευμα θα φορέσουμε φορέματα από κρέπ-ντέ-σιν, από φουλά, ή από μουσέλινα.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Καλοκαιρινό φόρεμα από λινόμεταξο έμπριμέ, γαρνιρισμένο με σουρωτό τοπί στο ντεκόρ. 2) Φορεμάκι έξοχικό από άπλο λινό με μικρό μπολερό και υπάσκα στη φούστα από λινό έμπριμέ και φρεστονέ δόγγυρα. 3) Έξοχικό φόρεμα για κοριτσάκι από άπλο λινό και κρετόν.

από μουσέλινα και από ύφασμα κεντημένο.

— Από μουσέλινα βαμπακερή, από ύφασμα κεντημένο και από λεπτά μύλλινα σκουατζικά θα ιδούμε χωρίς πρωϊνά φορεμάκια.

— Το πρωϊ θα φορέσουμε και γαρνιρισμένα ταχυτέρ από τζέρεσέ και από τζέρεσέ, καθώς και ταχυτέρ ή φορέματα λινά ή λινόμεταξο, που ε'νε τόσο δροσερά και προφυλακτικά συγγρόνω.

— Τα εφετεινά κεντημένα υφάσματα θα ε'νε τα περισσότερα άχρονά, δηλαδή κοφτά.

— Στην έξοχή θα φορέσουμε φορέματα από άπλο λινό, γαρνιρισμένα με λινό έμπριμέ. Π. χ. ένα φορεμάκι από λινό άσπρο θα γαρνιζεται με μικρό μπολερό και με υπάσκα στους γοφούς από λινό έμπριμέ.

— Από ήμέρα σε ήμέρα διαδίδονται όλοένα περισσότερα τα μπρέ και τα φλωρεντινά μπουνέ, τα οποία φαίνεται ότι θα επικρατήσουν για πολλή καιρό.

— Τα καπελλάκια αυτά, τα οποία μόλις θα σκεπάζουν το κεφάλι, θα ε'νε διαφόρων ειδών και θα ε'νε καμωμένα από τρικό, από ψάβα έσομαμένη με κροσέ, από ύφασμα, από κορδέλλα κλπ.

— Έκτός των άλλων, τα καπελλά-

κια αυτά ε'νε πρακτικά, γιατί απαιτούν λίγο ύλικό για να γίνουν και φορούνται σε κάθε ώρα, άχρονά και το βράδυ στο θέατρο. Θα τα φορούμε πολύ προς τα πίσω, ώστε ν' αφήνουν να φαίνονται τα μαλλιά.

— Πολλές νέες κυρίες γτενίζονται τώρα με χωρίστρα έμπριμέ και αυτό το χτενίσμα συμπληρώνεται μ' ένα μικρό μπουνέ ή με πολλή χάρη.

— Η ύπλοτης του πηγαινε θαυμάσια σε νέα και άνηρα πρόσωπα, των οποίων αποκαλύπτει τέλεια το ωρειδές σχήμα.

— Φυσικά όσες κυρίες έχουν περάσει την πρώτη νεότητά, θα προτιμήσουν καπελλάκια με φόρμες ή όποιες θα σιιάζουν κάπως περισσότερο το πρόσωπο.

— Καθώς εφέτος θα ε'νε πολύ της μόδας και τα λευκά, θα ιδούμε και μικρά καπελλάκια άσπρα από σενίλ ή από ψάβα γυαλιστερή. Τότε θα ε'νε ωραίο, αν γαρνιρούμε το μαύρο μας έπανωφόρι μ' ένα γιακά από άσπρη γούνα.

— Όλο αυτό το άσπρο γύρω στο πρόσωπο το φωτίζει και του δίνει μια λάμψη.

— Επίσης θα φορεθούν εφέτος τα κλόν με μετρία όμως μόρ και άνισα, που θα σκεπάζουν το ένα μέρος του

πρόσωπου και θ' αφήνουν άνοιχτο το άλλο. Γίνονται πολύ άπλα και γαρνιρονται μόνο με μια κορδέλλα όλογουρα, ή όποια δίνει σε φόντο στο πλάι.

— Αλλά και ή μεγάλες μαλακές καπελίν θα ε'νε πολύ "άν-βόγκι", προς πάντων για νέα κορίτσια. Θα γαρνιρονται με κορδέλλες και με άνθη.

— Θα ιδούμε και καπελίν άσπρο με το φόρεμα, και καπελίν από ψάβα, γαρνιρισμένη προς τα επάνω ή μαλακή και ή όποια θα πέφτει προς τα κάτω.

— Εφέτος δεν θα ε'νε της μόδας το δαντελωτό ψάβινο μόρ, γύρω στα καπελλά.

— Με φόρεμα από μουσέλινα έμπριμέ πηγαινε: πολύ καπελίν άσπρο. Με έξοχικό φόρεμα από λινό ταχυτέρη καπελίν επίσης από λινό. Για την έξοχή ε'νε πολύ κατάλληλες και ή λινές έμπριλλες και ή έμπριλλες ή καμωμένες από κρετόν.

— Θα ιδούμε και εφέτος φορέματα έξοχικά από κρετόν.

— Ένα από τα μοντέρνα υφάσματα ε'νε λινά ή διάστικτο με βούλες, μαροκαίν, τζέρεσέ ή κρεπέλλα.

— Από το λινά ή αυτό θα ιδούμε ωραιότατα ταχυτέρ γαρνιρισμένα με γιακά, ρεβέρ και ύψηλες μανσέτες από λευκό κρέπ.

— Κατά τις δροσερές ήμέρες τα ταχυτέρ αυτά θα συμπληρώνονται με ή σπρη γούνα ριγμένη στους ώμους. Θα συνοδεύη δέ ένα μαύρο ή άσπρο μαύρο καπελλάκι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

Ο δόκτωρ Σοδό, ή ιεροκήρυξ του βασιλέως Καρόλου Β', ενώ κάποτε κήρυττε το λόγο του Θεού, παρατήρησε ότι οι περισσότεροι άκροαταί του, εύγενείς κατά το πλείστον, μεταξών όσων και ή βασιλεύς, έκοιμούντο.

Τότε ή ιεροκήρυξ διέκοψε για νιά στιγμή το κήρυμά του και άπευθε νόμηνος προς κάποιον από τους κοιμώμενους φώναξε με θροντάδι φωνή:

— Κύριε κύριε, μη ροχαλίζετε τόσο δυνατά, γιατί θα ξυπνήσετε το βασιλέα!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Όλοι οι άνθρωποι έχουμε πολλά να υποφέρουμε. Το ζήτημα ε'νε πώς θα τα υποφέρουμε.

Κά ρ λ α ύ λ.

Σ' αυτόν τον κόσμο τα λόγια ε'νε λίγα κι' οι αντίλογοι πολλοί.

Γ κ α ι τ ε.

Όποιος τρέχει δεν σταματάει για να παραβολήση τα σκυλιά που τον άλυσχουν.

Ά ρ α β ι κ ό ρ η σ ό.

Μονάχα άμα πεθάνει, άνθρωπε, θα μάθης αν ε'σαι μεγάλος ή μικρός.

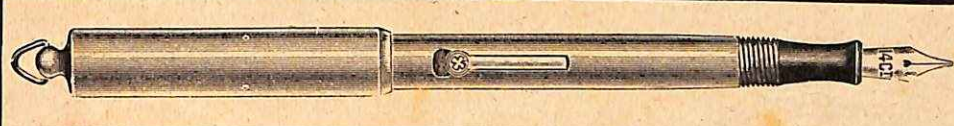
Ά λ φ ι ε ρ ο.

Maison de Bas

Η ειδικότης μας στην έκλογή της μετάξης εξασφαλίζει την στιρεότητα των καλσιών μας. Συμφέρον σας να μάς προτιμάτε.

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

"DORA,"

Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΣ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΜΕ ΒΑΡΕΙΑ ΧΡΥΣΗ ΠΕΝΝΑ 14 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

Γεν. Αντιπρόσωποι μετά παρακαταθήκης Γ. Ζ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ και Σία, έδος Κρατίνου 11, Αθήναι.

Την έτρωγε ή κουζίνα! Μετεχειρίετο τα πανάρχαια και κοινά σπιλνωτικά... Καθάριζε σήμερα τ' άλευμ'νια και λοιπά σκευή της, ήσαν μαύρα την επάυριον. Τη στιγμή που ήσαν μαύρα την επάυριον συνέστησαν τ' άσπρονισμένο Μπρίλλο. Έσώθη! Τώρα με όλιγην έργασίαν καθ' έβδομάδα ή κουζίνα της λαμπεροκόπη.

BRILLO

ΣΤΙΑΠΝΩΝΕΙ } Άλευμ'νια, Χαλκώματα.

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ } Πιάτα, Νεροχύτας.

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΙΑ — ΕΥΚΟΛΩΣ! ΔΕΝ ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ και

Η ΣΤΙΑΠΝΟΤΗΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ον κ. Σ. Στραγγάλο, Λέκα 7.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Κρέμα ήμέας, νυκτός, Crème-Rouge και Rouge complet δια το πρόσωπον, πόδρα, κρητών διαρκείας με-γαλειότερος όλων και cosmetic δια τας βλεφαρίδας άνευ ένοχλήσεως και μη διαλυόμενον εις το λούτρον. Γεν. Αντιπρόσωπος δι' όλην την Ελλάδα Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ, Πόλεως Λαυρεν και γονόκη Κανάρη 10 (Παύλν Σίντν. Τηλ. 63-45) Έμπορ 4

ΚΝΑΝΕΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Το καλύτερον φάρμακον δια την θεραπεία της αρτηριοσκληρώσεως και αρθριτιδος άπεδείχθη ότι ε'νε ή Arterio-vaccine Dr. Cilimbaris. Η αρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται ταχέως δια της άρτηριοβαξίνης Τσι-λιμτάρη, άνευ διαίτης και άφαιμά-ξεων, έπίσης και ή αρθριτις άνευ λουτροών.

Την συνιστούν οι διατρεπέστεροι Ιατροί της Ελδωπης. Ε'νε έγκριμένη υπό του Ιατρο-συνεδρίου της Ελλάδος, υπό της Γερμανικής Κυβερνήσεως και υπό του Διεθνούς Ιατροσυνεδρίου της Βέρνης. Εύρίσκειται εις τα φαρμα-κεία.

Αντιπρόσωπος: Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ Φαρμακοποιός, Αγίου Κωνσταντι-νου 15, Αθήναι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κατάστημα Σιδηρι-κών λόγω άναχωρήσεως. Πληροφ-ορία εις τα Γραφεία μας.

Η ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΑ όλων εις άρω-μα και ποιότητα άσυναγώνιστος κολώνια ΜΙΧ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟ-ΓΛΟΥ πωλείται χονδρικός και λιανικός: Πλατεία Παλαιού Δημο-πρατηρίου, άριθ. 104, Αθήναι.

ΖΩΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΣΜΟΙ Κατά της ΠΑΝΥΣΑΡΚΙΑΣ και των ΡΥΤΙΔΩΝ

ΕΚ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ RADIO-ACTIF

τς. DOCTEUR

MONTEIL

PARIS

ΧΡΥΣΟΥΝ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΕΚΘΕΣΕΩΣ

ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΠΑΣΤΕΡ

Σητήσατε κατάλεγον δωρεάν. Εις τας Έπαρχίας έναντι δρ. 5. ΑΝΝΑ ΣΚΑΛΙΑΡΗ

Σμύρνης 14 (Άχαρνών) Αθήναι

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσία-σε το νέο θαύμα:

"GRUNIL,"

Το Grunil απαλλάσσει κάθε νοικο-κυρά από την πολήμερο και ρυπα-στική μπουγάδα, διότι χωρίς τριψμο-πλένει τα ρούχα μόνο του έντός μιας ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμία σχέση με τα γνωστά και άγνωστα παρα-σκευάσματα που καταστρέφουν τα ρούχα. Αποξημιώνουμεν και το άκρι-ώτερο ρούχο αν πάθη την παραμυ-κράν φθοράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας. Γεν. Άντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΙΗΣ — Αθήναι, Λέκα 21α.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΥΤΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η Διεύθυνσις του περιοδικού, θέλουσα να εύχαριστήση και να ι-κανοποιήση πάντας τους λαδόντας μέρος στο διαγωνισμό της σκιαγρα-φίας του Ποδοσφαιριστού, είτε έ-λυσαν αυτόν επιτυχώς, είτε όχι, ά-πεφάσισε να κληρ προς χάριν των 40 ος έκπρωτων στας φι-λολογικας εκδόσεις του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Έτσι, όσοι εκ των λυτών του διαγωνισμού επιθυμούν ν' αποκτή-σουν τας άραιάς αυτές εκδόσεις, θα τας αγοράσουν κατά το ήμισυ σχεδόν φθηνότερα. Η εύκαιρία ε'νε μοναδική. Φροντίστε να έπω-φελήδητε.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθηματα πι-ανου. Επίσης προοιμιά ν'ανται δι' έ-ξετάρσεις μαθημάτων και μαθημάτων εις τας Θεωρητικά μαθηματα της Άρ-μονίας με έλαχίστας τιμάς. Πλη-ροφορία. Πέτρας 7, παράλληλος έδου Λένορμαν.

Η ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΑ όλων εις άρω-μα και ποιότητα άσυναγώνιστος κολώνια ΜΙΧ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟ-ΓΛΟΥ πωλείται χονδρικός και λιανικός: Πλατεία Παλαιού Δημο-πρατηρίου, άριθ. 104, Αθήναι.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΙΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ἔπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶνε νὰ βρῆτε τὴν ἄνεσι καὶ εἰς πρέκει, μέσα πρὸς γαλήνιῳ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπερεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς καὶ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Σταρρ, μὲ τοὺς σημερινούς ἀπαραμιλλοὺς ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένους εἰρηνικοὺς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαῖο ἀπὸ ἔλα εἶνε τὸ ἐξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὡραίου τούτου ὄνειρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατί μπερεῖτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθήναι: Στοὰ Ἀρσενίου 12 Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Πεντέλεου 22

Πειραιεὺς: Ὁδὸς Φιλονος 48 Πέλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111

Πάτραι: Ὁδὸς Γήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ἕκαστὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.